

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

- PROF(Robi) • Natali Sanders • A.K. András
- Tumicz Krisztina • n13 • Orosz István
- maggoth1 • Petya • Erdős Sándor • DadaistaB
- edwardhooper • Krómer Ágnes • jocker
- angyalka146 • Kohász
- Trux Béla • Craz • Vihartáncos • Kovács Gábor

XVI. évf., 7. szám, 2024. július

True Worship

king's Ceremony

World of Witch -04

Hill Side base

Storm

Dawn after Rain

spider mech

Viking Valley

INFO BOX

RAJA NANDEPU – FREELANCE CONCEPT ARTIST

Indiai szabadúszó koncepcióművész és illusztrátor, aki képzőművészeti alapképzést (BFA) szerzett. 2016 vége óta játék- és filmprojektekben dolgozik. Részt vett olyan projektekben, mint a Hitman, a Horizon zero dawn, és promóciós plakátokat készített olyan Netflix-műsorokhoz, mint például: Stranger Things, Arcane, Shadow and bone.

Portfólió: <https://www.artstation.com/raja>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/raja.nandepu>

<https://x.com/RajaNandepu>

Szerkesztői köszöntő

Túl vagyunk az év, és a nyár felén, a napalok egyre rövidebbek, az éjszakák egyre hosszabbak lesznek. Ez többeknek is azt jelenti, hogy több időt töltenek bent, mint kint, és ezáltal több időt szánnak az olvasásra. Azt gondolom, rajtunk ez nem múlik, hiszen most is jelentős mennyiségű tartalmat hoztunk nektek. Persze nem a mennyiség a lényeg, és bízom benne, hogy a leköszölt novellák és versek minősége eléri legalább a megfelelő színvonalat.

Most is van egy debütáló alkotónk PROF(Robi) személyében, aki legutóbbi pályázatunkra is olyan remek művet küldött be, hogy bizony elvitte vele a humoros kategória első helyét. Fogadjátok őt is szeretettel hasábjainkon!

A Garabonciások című kötetünk megjelenése óta kicsit jobban odafigyelünk a Moly.hu-s oldalunkra is, ezért az azt követő kiadványainkat már úgy készítettük el, hogy oda is felkerülhessenek. Az azelőtt készült két pályázatos antológiánk, egy mágikus realista regényünk, meg az első Simagöröngyös kötet hiányzik még onnan (bár ez utóbbi fent van a Fapadoskonyv.hu Moly.hu-s oldalán), de legkésőbb az év végéig ezeket is pótoljuk.

Addig is nincs más hátra, minthogy további szép nyarat, jó szurkolást az olimpiához és izgalmas olvasmányokat kívánjak nektek!

-J.C.

Tartalomjegyzék

Novellák

PROF(Robi)

- **Nyár, limópor és az első csók** 4
- Natali Sanders - **Köszönöm** 7
- A.K. András - **A szökés** 8
- Tumicz Krisztina - **A valóperes ügyvéd** . . 11
- n13 - **Üresség** 12
- Orosz István - **Lidérc tánc** 12
- maggoth1 - **Éjharánt** 15
- Petya - **Teremtéstörténet 2** 23

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

- Trux Béla - **Aki átjárt a világok között** . . 28
- Craz és Krómer Ágnes
- **Boszorkány sugárút** 29
- Vihartáncos - **A Sárkányfa árnya** 29
- Kovács Gábor - **Elázva** 30
- Vihartáncos
- **Elrejtve egy rejtelem-helyre** 31

Sorozat

Erdős Sándor

- **Szellemek árnyéka 1-6. fejezet** 34

Mozijegy – évforduló

Jimmy Cartwright

- **Szellemirtók (Ghostbusters / 1984)** . . 40

Versek

- DadaistaB - **Az elme mélyében** 42
- edwardhooper - **Piramis** 42
- Krómer Ágnes - **Éjféli látomás** 42
- jocker - **Jó lenne!** 43
- angyalka146 - **Láss engem!** 43
- Erdős Sándor - **A vizitünder** 43
- Kohász - **Ecce homo** 43

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XVI. évf. 7. szám, 2024. július

Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes

Az első borítón Raja Nandepu Journey of samurai - 01, a hátsó borítón Canvas of life - BLUE című képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház rovat háttérét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt • Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József

ISSN 2786-4391

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • info@lidercfeny.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

PROF(Robi)

Nyár, limópor és az első csók

Azon a nyáron jártuk ki a hatodik osztályt. A következő tanévben már csak a nyolcadikosok lesznek idősebbek nálunk. De az meg kit érdekel? Mi sokkal menőbbek voltunk. Bárki megmondhatja. Na, szóval tombolt a nyár. Kábé egy hónap volt még, amíg nagymamámhoz utaztam vidékre a szokásos nyaralásomra. Addig maradt az újpesti lakótelep. A betonzsungel, a játszóterek, a pingpongasztalok.

Abban az évben ismertem meg a legjobb barátomat. Az ő anyukája takarította a lépcsőházat, és anyum két perc alatt ismerkedett meg vele. Igen, akkoriban még szóba álltak egymással az emberek. Erzszi néni elmesélte, hogy nemrég költöztek ők is ide (pár lépcsőházzal feljebb laktak) és van egy velem egykorú fia, aki ugyanúgy unatkozik otthon, mint én.

Erzszi néni! Hányszor ettem a finomabbnál finomabb főztjéből!

Na, de vissza a sztoriba. A két anya ismertetett össze bennünket.

Kint ültem a lépcsőn, amikor megjelent a srác. Vékony volt és pár centivel alacsonyabb nálam. Ez jó, gondoltam „én vagyok az erősebb”. A franc se tudja ez miért volt fontos, de ez volt az első, amire gondoltam. Aztán a fiú odajött hozzám, én felálltam, és ekkor néztünk először egymás szemébe.

Kézfogásra nyújtotta a kezét

– Szia! Attila vagyok.

– Robi. – Kezet ráztunk. Aztán leültünk a lépcsőre. A nap még csak akkor kezdett erőre kapni. Előttünk terült el a házakkal körülfogott kis mező, mi csak „fű”-nek hívtuk. „Találkozunk a fűvön”, mondtuk. Vagy „tudod kit láttam a fűvön?”.

A nap már kezdte kiégetni a zöldet. Senki sem locsolta, így nyár végére mindig szárazon, sárgán, kiégetten rontotta a látványt. Szóval ültünk ott, és Ati megkérdezte:

– Na, és mit lehet itt csinálni? – Ez jó kérdés volt. Mi sem régóta laktunk ott még akkor.

– Gyere, megmutatom!

Hát így indult az egész barátság. Aztán mindketten kulcsos gyerekek lettünk. A szülők dolgoztak, mi meg kulccsal a nyakunkban, zsebünkben mindenféle kincsekkel – drót, kavics, söröskupak – és hat forinttal rohángásztunk. Röhöghetsz, de az nem is volt kevés.

A Fény moziban a matiné előadásra két forint volt a jegy. Régi filmeket ismételtek. Bud Spencer filmek, Az ezüst tó kincse, sok-sok rajzfilmet meg ilyeneket.

De így elment a délelőtt és a szülők is nyugodtak voltak, hogy nem valami baromságot csinálunk éppen. Kéki Tibit – brutál rossz gyerek volt – pofon vágta a mozis jegyszedő néni. Hogy miért? Mert a híradó alatt, igen a film előtt nem reklám volt meg ajánló, hanem híradót adtak. (Ez egy baromi unalmas doksi film volt általában és az ember

alig várta, hogy kezdődjön a film.) Na, szóval Tibi a könykhajlatával fingó hangokat produkált, és ezen persze visítva röhögött mindenki. Közben a vásznon egy nagyon öreg faszi beszélt, olyan hosszúra nőtt fülcimpákkal, hogy rendesen lengedezett ahogy magyarázott.

A háború borzalmaival ecsetelte. Senki sem figyelt rá.

A barna köpenyes, zseblámpás néni, valahogy kiszúrta a Tibit, ahogy marhaskodik, és egy istenes pofont csavart le neki. Csend is lett egyből. (Nem volt szó feljelentésről, gyermek elleni erőszakról, Tibi megérdemelte és ennyi volt.)

Aztán mozi után irány a közért. Mert ugye a maradék kis pénzt el kellett verni!

Nyalóka, cukor, golyórágó.

Ám én szinte mindig limó italport vettem. A kasszáknál volt egy dobozban. Három ízben árulták, citrom, narancs, feketeribizli. Pici üveget formázó műanyag flakonban volt. A citromos volt a kedvencem. Szerintem alpból vízzel kellett volna hígítani, de én sosem próbáltam. Egyből öntöttem a számba. Savanyú, és egyszersmind édes is volt. Még most is folyik a nyálam, ha csak rágondolok. Aztán néztük kinek sárgább a nyelve. Órákra befestette.

Ebédidő volt. Mindenki hazaszaladt enni. Cetli a hűtőn: „Kaja a frigóban, melegítsd meg! Puszi Anya”. Aztán délután megint tali. Foci, fogócska, bújócska.

Persze mi Atival egy új, és felnőtt szemmel igen veszélyes dolgot találtunk ki. Az új négyemeletes ház sor építkezési területére lopóztunk be. Az ór elöl hallgatta a rádiót, mi meg egy gesztenyefáról beugrottunk a körülkerített területre. Senki nem volt ott. Talán szabadnap, vagy nem volt anyag? Mit tudom én, a lényeg, hogy csak mi voltunk. Kalandra fel!

A házaknak még csak a szerkezete állt. Mint hatalmas, kartonból hajtogatott dobozok magasodtak ott előttünk. Csak a közfalak, a lépcsőház volt még készen. A homlokzati elemek is hiányoztak. Házgyári építmények voltak.

Verseny a másodikra! Felrohantunk. Ma már nem értem, de nulla félelemérzettel, kiálltunk az emelet szélére és onnan nézelődtünk.

– Milyen magas az a homokdomb – mutatott le Attila. Hatalmas homokdomb, és mellette kavicsdomb támaszkodott a félkész ház oldalának, és emelkedett majdnem az elsőig.

– Szerinted rá tudnánk ugrani? – Ati rám nézett és vigyorgott.

– Simán! – Tudtuk, hogy innen már nincs visszaút. Aki nem csinálja meg, gyáva.

– Jó, de előbb próbáljuk az elsőről! – Ez jó kis kompromisszum volt. Leszaladtunk egy emeletet. Nem tudtuk eldönteni, ki ugorjon először, így egyszerre ugrottunk. Szuper volt. Jó két méter zuhanás a puha homokba. Rohantunk vissza. Vagy tízszer ugrottunk, amikor

felnéztünk a következő emeletre, és eszünkbe jutott, hogy ez csak a próba volt.

– Na, akkor mehet a másodikról? – kérdezte Ati.

– Alap! – mondtam lazán, de a gyomrom azért összeszorult. Már nem rohantunk felfelé.

Megint ott álltunk a betonpadló szélén. Tornacipőnk orra a meredély szélén. Most már nem is tűnt olyan magasnak az a homokdomb.

És ekkor nevetés hangjait hozta a szél. Füleltünk. Ezek bizony lányhangok voltak. Összenéztünk.

– Kapjuk el őket!

– Futás! – Na nem akartunk mi semmi rosszat, ez is egy játék volt. Elkapni a betolakodókat.

És az ugrás?

Az várhat.

Egész délután ment a fogócska. Három lány volt. Néha megpillantottuk őket, de olyan gyorsan futottak, hogy csak a hátukat láttuk.

– Úgyis elkapunk! – üvöltöttük.

A leggyorsabb és a legbátrabb lány, egy barna, vékony kis teremtés, néha hátranézett és kinevetett minket. Ingerkedve megállt, szinte bevárt. Aztán ahogy közeledtünk, felvette a nyúlcipőt és elszelelt. Adta magát, hogy innentől csak Nyúlcipőnek nevezzük. Aznap nem sikerült elkapni, de pár nap alatt megtaláltuk a lakótelepen. Jól összebarátkoztunk. Leveles Móni volt a neve. Egy évvel volt fiatalabb nálunk, így aztán úgy éreztük meg kell védenünk mindenkitől.

Ati és én is nagyon megkedveltük a cserfes, mindig vidám kislányt. Azon a nyáron mi hárman elválaszthatatlanok lettünk.

Pár hét múlva történt. Az addigi egyszerű gyereklét egyszerre bonyolult, ám izgalmas életté alakult.

Aznap is estig játszottunk, amikor is eljött az idő, haza kellett mennem. Ez szigorú dolog volt. Nem lehetett késni, mert az szankciókkal járt. Tudtam, hogy két barátom is mindjárt indul, így könnyű szívvel intettem, és hazasétáltam.

Már a fürdéssel is megvoltam, egy képregényt olvasgattam, amikor csengettek. Nyolc után ez már kuriózum volt. Apu már egy szál gatyában nézte az esti tévéhíradót, anyu meg a másnapi ebédet porciózta. Hallottam, ahogy kinyitja az ajtót. Aztán benyitott a szobámba.

– Attila barátod van itt. Valamit mondani akar.

– Jövök! – Gyorsan kipattantam az ágyból. Felrántottam a rövidgatyámat és az ajtóhoz mentem.

– Öt perc, Robika. Mert apád mérges lesz! – Anya visszament a konyhába.

Kiléptem inkább a lépcsőházba és becsuktam az ajtót.

– Nem kéne már neked is otthon lenned? – szegeztem Atinak a kérdést.

– De, csak történt valami, amit el akartam mondani. – Látszott, hogy nagyon izgatott. Egy pillanat alatt átragadt rám is.

– Mi van? – Leültünk a lifttel szemben a lépcsőre. Nem nézett rám, de belekezdett.

– Te csókolóztál már? – kérdezte, bár persze tudta, hogy nem, hisz mindent tudtunk egymásról. Nagyon jó barátok voltunk.

– Tudod, hogy nem – mondtam türelmetlenül. Sejtettem, mi jön, de inkább vártam, mit mond.

– Mert én az előbb csókolóztam! – mondta és mosolygott. Erre már én is elvigyorodtam. Szoktunk néha hantázni egymásnak, aztán persze elmondtuk, hogy kamu volt az egész, de ezt most éreztem, hogy igaz.

– Kivel? – kérdeztem.

– Mónival! – És csak vigyorgott. Nagyon elégedetten vigyorgott.

Én meg csak ültem ott, mint egy balfasz. Aztán persze beugrott, hogy csak ezt az egy lányt ismerjük, ráadásul nem egész egy órája váltam el tőlük. Honnan is kukázott volna ennyi idő alatt valami másik csajt? Aztán rögtön utána az villant be: de hiszen Móni a barátunk! Valahogy, ez ugrott be.

– Na jó, de hogyan?! – Most már az egész érdekelt.

– Hát, amikor te hazajöttél tudod...

– Tudom! – vágtam rá, és addig nem is éreztem, hogy picit dühös vagyok.

– Na, én meg felkísértem Mónit. – Móniék a negyediken laktak, kettő lépcsőházzal feljebb, és sokszor együtt mentünk fel gyalog, hogy még dumálhassunk addig is. Általában Móninak kellett mindig leghamarabb hazaérnie.

– Szóval leültünk a lépcsőre, fenn az emeletükön. – Láttam magam előtt. Én is ott szoktam máskor lenni. De nem ma! Ma nekem valamiért fél órával korábban kellett hazajönnöm. Mérges voltam a szüleimre, meg az egész igazságtalan világra.

Atinak van egy szokása (mai napig), hogy nagyon lasan, szinte képszerűen mesél mindent. Imádtam hallgatni, de most nem fért bele az öt percbre.

– Jó, leültetek. És?! – próbáltam sürgetni.

– Hát, kérdezte, hogy akarok-e csókolózni, mert az egyik barátnője már csókolózott, és ki akarja próbálni ő is. Mondtam, hogy akarok. Erre odahajolt és megcsókolt. – Már nem nevetett, inkább picit zavart volt. Szemében láttam, ahogy újraéli a pillanatot.

– Igazán? – nyögtem. – Úgy értem rendesen a szádon?

– Sőt átdugta a nyelvét is! – Most bezzeg úgy vigyorgott, mint a tejbetök.

– A nyelvét? Na és... izé... nem volt gusztustalan? – kérdeztem.

– Nem. Málna ízű volt a szája – mondta álmodozó hangon. Mondjuk milyen lett volna? Én vettem a málnás cukorkát ma délután, azt szopogatta amikor otthagytam őket.

Felálltam.

– Be kell mennem. Holnap beszélünk. Szia, Ati! – Bemenedültem a lakásba. Nem tudtam, miért vagyok dühös. Nem is düh volt ez, inkább valami más, de nem ismertem ezt az érzést. Ma már tudom, hogy féltékeny voltam. Ha Ati megy haza hamarabb aznap, akkor lehet, hogy velem próbálta volna ki a dolgot!

Másnap, amikor felkapuztam (kaputelefonon felszólítani), Erzsi néni azt mondta, Attila elment a nagyjához zuglóba.

Pff, ennek a napnak is lóttek. Jön a dögunalom. Aztán eszembe jutott Móni. Átsétáltam a kapujukhoz és felcsöngettem. Semmi. Nem voltak otthon.

Hazaballagtam és elővettem imádott képregényeimet. Három füzetem volt, egy angol nyelvű Hulk, és két német nyelvű Superman. Annyi eszem persze nem volt, hogy

kiszótárazzam, miről szólnak. A képek alapján következtettem a sztorira. Ám Superman és a Hulk sem tudta elterelni a gondolataim. Valamiért mindig Mónit láttam. Vékony, fiús alakját, picit befelé forduló lábfejét, ahogy magas szárú tornacsukájában, piros rövidnadrágjában valahová rohan. Szinte mindenhová futva érkezett.

Tegnap estig nem is néztem meg igazán az arcát. Jó, persze ismertem, meg minden, de a részletekkel nem is foglalkoztam. A barátunk volt és ennyi.

De már nem csak egy barát volt. Nem tudtam, mi, de már nem sima barát. Most megjelent előttem vékony angyali arca. Amikor nevetett, a szája sarkában ráncok képződtek. Bal oldalon volt egy kicsi dudor (mint egy szűnyogcsípés), de ettől a makulától is csak szebb lett. Barna félrövid haja is tetszett...

Ránéztem az órára. Talán már hazaértek. Gondoltam, megint felcsengetek. Látnom kellett őt!

Anyukája szólta bele a kaputelefonba

– Igen?

– Csókolom, Robi vagyok Móni lejöhet játszani?

– Igen de előbb megebédél! – Boldogság! Otthon van!

– Tessék megmondani neki, hogy lent várom.

– Rendben, szia!

Tényleg, az ebéd! Én meg el is felejtkeztem róla. Most jöttem rá, hogy aznap még a reggelin kívül semmit sem ettem. De nem is voltam éhes. Igaz is, miért nem vagyok éhes?

Leültem a kapuhoz vezető lépcsőre és vártam. Azt sem tudtam, mit is akarok mondani, vagy hogyan kéne viselkednem. Meg akartam mondani, hogy rájöttem, milyen szép, meg minden, de ez meg hülyeségnek hangzott még a fejemben is.

Vártam.

Aztán egyszer csak nyílt a kapu és ott volt. Tornacipősen, rövidgatyában, sárga pólóban, vigyorogva.

– Szia! – És leült mellém.

– Szia! – Mukkanni sem tudtam. Pedig ez a Móni. Minden nap együtt játszunk. Most mi van?

– Attila nem jön? – kérdezte. Egy balos a gyomromba. Hát persze, hogy velem akar már csak lenni!

– Ma a nagymamájánál van.

– Jó, akkor mit játszunk? – Látszólag nem is érdekelte, hogy Ati nincs. Ez kissé megnyugtató. És olyan aranyosan mosolygott. Rám mosolygott! Én is elvigyorodtam.

– Menjünk a csövekhez. Hátha lesz ott valaki. – A „csövek” sok-sok betoncső volt, egymásra tornyozva egy üres telken. Persze tilos volt ott játszani, de minket ez nem érdekelt. A legjobb bújócskaterep volt.

Eltelt a délután és én észre sem vettem, hogy egész nap nem ettem. Késő délután még eszembe jutott, hogy talán Ati megjelenik, de este hétkor már tudtam, hogy nem ért haza. Móni estig az enyém!

Boldog voltam.

Aztán a nap kezdett veszíteni a fényéből. Az árnyékok megnyúltak, és a srácok kezdtek szétszéledni, ki-ki elindult haza.

Valakinek volt órája és megtudtuk, hogy Móninak is mennie kell.

Hazakísértem. Szokásosan felgyalogoltunk az emeletükig, és ott velem is leült a lépcsőre. Mindenféléről csacsozott, én meg csak a száját néztem. Tegnapig nem is foglalkoztatott a csókolózás. Persze láttam filmekben, de semmi különös. Ám ahogy Ati elmesélte, és azok a fura érzések, amik tegnap este óta kavargtak bennem...

Teljesen megváltozott a világ. Rájöttem, hogy Móni a legszebb lány, akit csak ismerek. És én is meg akarom csókolni! A kérdés, hogy ő meg akar-e csókolni engem?

– Na megyek – mondta és készült felállni. Visszahúztam magam mellé. A szám zsibbadt volt, és teljesen kiszáradt.

– Maradj még! – csikorogtam.

– Jó, de nem is beszélgetsz, csak bámulsz – mondta, és jobban megnézett. Aztán elmosolyodott, a Mónis mosolyával, picit féloldalasan.

– Akarsz smárolni? – kérdezte. Csak így, „akarsz smárolni?”, semmi bevezetés. Én meg magamba „jóhogy akarok, egész nap erre vártam”, de szólni nem tudtam, csak bólintottam. Mintha zselében úsztam volna, olyan lassan fordultam felé.

Ő meg minden cécó nélkül odahajolt és a számra tapasztotta a száját. Aztán megéreztem a nyelve hegyét az ajkaim között. Kissé kinyitottam a szám és a nyelveink összeértek. Mennyei érzés volt. Felbátorodva én is kutatóútra indultam puha szájában. A világ kettőnké zsugorodott. Sőt csak két összetapadt száj lettünk.

És, baszd meg, tényleg málnaízű volt!

Aztán hirtelen vége lett.

Picit elhúzódtam.

– Na milyen volt? – érdeklődött.

– Jó – nyögtem ki. Pedig a jó az nem fejezte ki az érzéseimet. Szinte forgott velem a világ. Még akartam.

– Na szia! Holnap tali. – És indult is. Tudtam, hogy valamit mondanom kell. Valamit, ami egész nap ott motoszkált a fejemben.

– Várj egy pillanatot! – szóltam utána. Megfordult, kérdően megnézte a fejét. – Azt akarom kérdezni, hogy akarsz-e velem járni?

Hát igen, a „járás”. Voltak barátaink, pár évvel idősebbek, na ők mondták, hogy járnak. Mentek az utcán, fogták egymás kezét, meg minden.

– Jó, járunk – vontam meg a vállát Móni. Aztán bevillant valami.

– Na és... izé... Atival mi lesz?

Móni a szemembe nézett.

– Ő nem kérdezte ezt.

– Ó! Értem.

– Na jó most már be kell mennem. Szia! – És már ott sem volt. Hallottam, ahogy megfordul a kulcs a zárban belülről. Álltam még ott egy percig, aztán lerobogtam a lépcsőn.

Járunk! Móni és én!

Szép az élet!

Natali Sanders Köszönöm

Borús, hideg, fogvacogtató téli éjszaka volt. Sűrű, sötét fellegek takarták el a csillagok ragyogó fényét, s a hold is csak kacsintásnyi időre tudott kilesni mögülnk. A vonatállomás ezen késői (másnak korai) órán teljesen elhagyott volt, csak pár műanyag poharat és eldobált szemetet görgetett a szél ide-oda.

Mila vékonyka kabátjában kisírt szemekkel, lábait térde alá húzva kucorgott az egyik padon a vágányokkal szemben. Minden ingósága elfért az ütött-kopott hátzszakjában, amit eddig párnának használt. Ma már nem indult több vonat, az állomást is bezárták a reggeli hat órai nyitáig, így megmelegedni sem volt esélye, marad a hideg, kemény pad, amin eddig szendergett. Rémképekkel és fájdalommal tarkított álmából egy megmagyarázhatatlan érzés ébresztette, mintha valaki a vállát rázogatta volna. Esküdni mert volna rá, hogy valaki gyengéd érintéssel letörölte a könnyeit arcáról. Most éberem ült, fülelte az éjszaka zajait, meg-megrettent egy közeli ág recsenésétől, vagy épp a hangosan füttyülő szélrohamtól. Valami, vagy valaki van itt – gondolta a sötétséget pásztázva.

Mióta árván maradt, idénymunkákból tartotta el magát, oda ment, ahol munkát kapott. Most is épp egy újabb állásinterjúra próbált eljutni a fővárosba. Nem szerette Budapestet, túl hangos, túl nyüzsgő, túl kakofón volt számára. Jobb szeretett kisebb városokban vagy kertészetekben dolgozni. Szinte bármilyen munkát elvállalt, volt már eladó, mosogató, büfés, virágkötő, takarító, pohárszedő. Szeretett dolgozni, addig is azt érezte, hogy fontos, amit csinál, számítnak rá, nem hasztalan.

Nem szokott félni, most mégis valami kellemetlen érzés kúszott a bőre alá, csiklandozta, nem hagyta nyugodni. Tágra nyílt szeme megakadt egy alakon, aki kivált a sötétség árnyai közül és felé közeledett hatalmas léptekkel. Jobb kezével megpróbált beletúrni a mellébe lévő hátzszakjába, hogy előkeresse a telefonját, ám ekkor elsötétült előtte a világ és szép lassan lecsúszott a padról a földre.

Mila óvatosan nyitotta ki a szemét és körülnézett, hogy hol lehet. Borzalmasan fájta a feje, s a fájással együtt bevilant neki, hogy egy hatalmas alak közeledik felé, majd elsötétül minden. Az emlék hatására felgyorsult a pulzusa, remegni és rángatózni kezdett, a hangos sípolástól pedig megfájdult a füle. A következő pillanatban kezek fogták le, szúrást érzett, és pillanatok alatt kellemesen ellazult.

– Hölgyem, kérem, nyugodjon meg! Jó kezekben van, kapott egy kis nyugtatót, mivel még sokkos állapotban van. Minden rendben lesz, kórházban van. Örülünk, hogy magához tért. Ért engem? – tagolta megnyugtató, dallamos hangján az ügyeletes nővér. – Bólintson, ha megértett, kérem!

– Értem, köszönöm! – válaszolt alig hallhatóan a lány.

– Hol vagyok és hogy kerültem ide, és hol van a hátzszakom?

– Csak szép sorjában kishölgy, még pihennie kell. Hatalmas ütést kapott a fejére és elvesztette az eszméletét, meg is repedt, két kapoccsal fogattuk össze, és agyarázkódása is van. Szerencséje volt, hogy jókor vágta le az utat hazafelé az a kedves ember, aki észrevette magát és mentőt hívott. Neki köszönheti az életét.

– Hol van most, szeretném megköszönni neki, hogy gondja volt rám. Velem nem szoktak foglalkozni – indult egy könnycsepp útjára a szeme sarkából. – De mégis mi történt? Elmondaná, kérem? – nézett a nővérkére.

– Semmi baj – fogta meg a kezét a nővérke, és leült az ágy melletti székre –, minden jóra fordul, majd meglátja! – mondta egy mosoly kíséretében. – Mint mondtam, szerencséje volt, mert azt, aki leütötte magát, már jó ideje kereste a rendőrség többrendbeli rablásért és gyilkosságért. Az a kedves úriember jókor volt jó helyen, és észrevette, amint leüti magácskát, így nem tudott nagyobb kárt tenni önben. A rendőrség pár perccel a mentők után ért a vasútállomásra, és nyomban hajtóvadászatot indítottak utána. El is fogták egy közeli benzinkúton, nála volt a hátzszakja. Az úriember most tesz vallomást, de azt mondta mindenképp benéz, hogy lássa jól van-e, úgy-hogy bármikor betoppanhat.

– Köszönöm szépen, hogy elmondta! – szorította meg a nővér kezét.

– Szívesen! Most pedig pihenjen és gyógyuljon! – hagyta magára a lányt.

Ahogy becsukódott az ajtó, nagy lélegzetet vett, lehunyta a szemét, és belekezdett hálaadó imájába, megköszönve az Úrnak, hogy gondot viselt rá, hogy küldött egy őrangyalt, akinek számított és ismeretlenül is megmentette.

TUDTAD?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGOSKÖNYV változatban is elérhető
a **MEK-en**, illetve a
YouTube-on!

Szerepel a kötetben
sellőtől a macskáig,
vámprivadásztól a zombivadászig,
dombitörpétől a jettiig minden,
még olyan is,
amit el sem tudsz képzelni!

A.K. András

A szökés

Életfogytiglant kapott. Nem, nem panaszkodik. Jogosan róttá ki reá a bíróság. Ő is érzi, hogy bűnt követett el. Mit érez még? Semmit, talán elégedettséget. Megölte azt a mocskot, most se tenne másképp, ha a kezei közé kerülne. Kifejezetten élvezte, amikor annak fejét izmos karjával, azt satuként felhasználva kitekerte nyakát. Nagyon, de nagyon lassan forgatva érezte, az már nem megy tovább. Nem tud továbbmenni! Akkor elkezdtek dolgozni izmai. Áldozata üvöltött a fájdalomtól, majd az első roppanás után hörgésbe csapott át halálsikolya. Kielvezte minden másodpercét! Addig tekerte áldozata fejét, amíg teljesen körbe nem ért, esélyt se adva a túlélés lehetőségének. Amikor az élettelen test huppant a padlón, határtalan boldogságot érzet. Ahogy koppant a kitekért fej a betonon, szívéből mázsás súly került le. Büszke volt magára, hogy rendezte a számlát. Aznap négy embert ölt meg, és tizenhatot küldött kórházba. Az újságok úgy emlegették, a kőfaragó terminátor.

Templomok felújításánál dolgozott, mint kőfaragó mester, legalábbis harminchét éves koráig. Az örök, mind az öten, magabiztosan mentek a háromszázhuszonhárom fogolyért. Hat éve minden nap megteszik ezt az utat vele. Nyugodt, kiegyensúlyozott emberként ismerik. Hálásak is érte. Mert a mindegyiküknél egy fejjel nagyobb, csupa izom, ketrecharcosra hasonlító háromszázhuszonhárom fogvatartott, komoly problémákat tudna okozni nekik.

A háromszázhuszonhárom rab éppen a reggeli testedzését fejezte be. Mellkasáig emelve térdeit végezte a helyben futást. Bőre kipirosodva, légzése szapora. Őrei nem siettették, megvárták míg befejezi. Nem kellett sokáig várniuk, pár másodperc múlva kidugta kezeit a kémlelőnyíláson, amit neki nyitottak ki. Kattant rajta a bilincs, mint minden nap, két éve, amióta a börtönkórházban dolgozik beteghordozóként. Szeret ott dolgozni, őt is nagyon kedvelik az alkalmazottak. Ráadásul méretei és testalkata, hihetetlen ereje tökéletesen alkalmassá teszi rá. Csak ott veszik le róla a bilincseket, nem mintha szükség lenne rá, de ugye a szabályzat.

Fél éve kezdődött. Akkor hallotta meg először a hangot. Az megparancsolta neki, hogy amúgy is erős testét kezdje el edzeni. Leadni a felszedett pár kilót, tudni minél magasabbra ugrani. Meg is tett mindent ennek érdekében. A hang elégedett volt. De amit most akar, az nagyon nem tetszik neki. Szöknie kell! Méghozzá ma délelőtt. Félt tőle, mert kedvelte a személyzetet, de még az öröket is. A hang megnyugtatta, senkinek sem esik baja, akinek nem kell. Senkit sem kell bántania, aki nem érdemli meg. A háromszázhuszonhárom elítélt nem volt nyugodt, mégis megtette, amit a hang parancsolta neki. Két és fél órával később vették csak észre a szökést. Alig húsz perc alatt kijutott a teherautóval, amelyben az ételmaradékot szállították

lezárt, kétszázötven literes műanyag hordókban. Ott, abban bújt el. Alig tudta magát behajtogatni, de sikerült. A hordó fedelét, maga tette vissza és forgatta el belülről. Próbálta öklendezés nélkül kibírni. Amikor fogytán volt a levegője, letekerte a fedelet. Addigra már tizenhat kilométerrel arrébb járt. A hang végig segített neki. Kimászott, félrehajtotta a teherautó ponyváját, és máris szabad volt. Legalábbis így gondolta, de nem! A hang nem engedte. Futni kezdett dél felé, át az erdőn. Öt órán át meg sem állt. A fél éven át tartó, először csak egy, majd kétórás, később napi három, négy, gyakran öt órás erőteljes helyben futás megtette a hatását. Ő nem tudta, de harmincnegyedik kilométert tett meg futva. Egy tóhoz jutott, meg akarta kerülni, de a hang nem engedte.

– Siess! Fogy az időnk végesen! Amúgy is bűzlesz. Úszd át! Időt is nyerünk vele még.

Parancs volt ez, nem kérdés. Mintha csak a volt feleségét hallotta volna. Nem tetszett neki, de engedelmessé vált. Fáradt volt, viszont úszás közben felfrissült. Izmai kilazultak, lemoshatta magáról a hordó bűzét. A víz nem volt hideg. A tó túloldalán a háromszázhuszonhárom fogoly meg akart pihenni, de a hang nem engedte. Újabb egy óra futás után megállt és elgondolkozott. Miért is engedelmeskedik egy hangnak? De az újra ráparancsolt, és a százkilencvennégy centis, százötven kilós izomkolosszus engedelmessé vált. A következő pihenőt a hang rendelte el fél órával később.

Innen kétszáz méterre, lesz egy erdei tisztás. Ott egy faház, amellel várj! Perceken belül egy terepjáró érkezik. Három férfi és két gyermek jön veled, a kulcsot benne fogják hagyni. Vigyázz, ne vegyenek észre háromszázhuszonhárom, míg bemennek a házba! Idáig segítettem neked, mostantól szabad vagy! Magadra hagylak, innen töl te döntesz!

– De ki vagy te? Mit keresel a fejemben? Miért engedelmeskedem neked?

Tudni fogod, amikor eljön az ideje.

Amikor a házhoz ért, elbújt. Valóban egy-két percre rá egy terepjáró érkezett. Három férfi szállt ki belőle. Kirángattak az autóból két bekötözött szemű kislányt. Nem lehettek többek öt-hat évesnél. Elnyelte őket a ház belseje, csend lett. Jó fél óra telhetett el, amikor előmerészkedett a háromszázhuszonhárom számú szökött fegyenc. Vacillált kicsit. Azok a gyerekek, hmmm... nem úgy tűnt, mintha önként jöttek volna. Miért volt a szemük bekötözve? Nem, ez nem az ő ügye! Talán születésnapjuk van, és nem láthatják a meglepetést. Az autóban valóban benne volt a kulcs. Ekkor hangoskodásra, kiabálásra lett figyelmes. Majd mintha egy pofon csattant volna. Az egyik kislány felsírt, míg a másik sikoltozni kezdett. Válaszúthoz ért a háromszázhuszonhárom számú szökött cellalakó. Elhajt, vagy bemegy. Döntött.

A börtön riasztotta a rendőrséget. Egy négyszeres gyilkos, személyesen a kőfaragó terminátor, aki tizenhat embert küldött kórházba, megszökött. Harminc kilométeres körben lezártak minden utat, lehetőséget. Kutyákkal és helikopterekkel is keresték. Közben ment a felhívás, fokozottan veszélyes elítél! Ne próbálkozzanak megállítani! Ha meglátják, azonnal értesítsék a rendőrséget! A szökés felfedezése után négy órával kiterjesztették a keresést hatvan kilométeres körben. Nem is sejtve semmit sem, az alig négy kilométerre lezajló drámáról. Aminek a háromszázhuszonhármas számú szökött fogoly a részévé vált.

Az öreg faház ajtaja tokjával együtt szakadt be, ott még két métert tolvá maga előtt a port – ami a majd százéves eresztékekben volt megülve, kirobbantva onnét a beszáradt majd százéves mohát, és az épp többéves álmukat alvó szübugarakat is –, telibe trafálva az éppen az egyik kislány ujját levágni készülő nagydarab férfit. A porfelhőből egy hatalmas, negyvenhatos bakancs körvonalai jelentek meg, a hozzá tartozó még nagyobb emberi torzóval. Ő volt az, a háromszázhuszonhármas számú fegyenc. Arca eltorzulva dühétől és a minden erejét beleadott rúgástól. Az ajtó eldőlt, a meglepett nagydarab férfivel együtt. Az egyik, aki lefogta a kislányt nekiugrott, vesztére. Mert a háromszázhuszonhármas dühösen száguldó ökle telibe trafálta arcát, ami úgy durrant szét mintha csak egy görögdinnye lett volna, mivel előre mozdult, de arca ellenkező irányba engedelmesen haladt az őt beterítő ököl hatására, a fizika győzött. A test, követve az erő-ellenerő eredőjét, elfeküdt a levegőben, miközben a tag nyaka halk recsenéssel eltört. S mivel ott nem maradhatott, nemes egyszerűséggel a földre hullt. A másik épp egy vadászpuskát markolt meg, amikor a rendkívül felbőszült izomember másik keze nyakon ragadta, és szinte kirántotta a cipőjéből. Az a puskát el nem eresztve vette fel az ívet a levegőben. Megállva a zeniten, lefele rántotta két erős kar. Egy felfelé haladó vaskos térd törte derékban ketté az embert puskástól, mint egy faágat. Az élettelenül hullt a deszkapadlóra. A küzdelem véget ért. Az óriás – legalább is a gyermekek szemszögéből – térdre esett, a gyermekek felé kitérte hatalmas karjait. Azok megszeppenve, de odamentek hozzá. Átölelve a gyermekeket zokogni kezdett. Felszakadtak hét éve saját maga elől is elrejtett sebei. Könnyei áztatták a gyermekek illatos haját. Akkor megmozdult a vastag faajtó. Kimászott alóla és felállt a nagydarab fickó, egy pisztollyal a kezében. A háromszázhuszonhármas is felállt, a gyerekek a lába mögé bújtak el. Láta, ez vesztett helyzet. A tag tőle alig két méterre, kezében fegyver. Az elvigyorodott, tudva, hogy nyert. Pedig nem! A háromszázhuszonhármas megint döntött. Tudta, ebbe mindketten bele fognak halni, de talán, talán a hang segíteni fog a gyerekeknek! Felkészült az ugrásra, amivel a kandallóba löki magukat. Ő biztosan golyót kap, de az ipse sem fogja túlélni, mert a kandalló keretvasai elvégzik azt, amire addigra ő már nem lesz képes. Így lesz a gyerekeknek esélye túlélni. Mielőtt mozdulhatott volna, a helyiségben enyhe szellő libbent, majd erősödve felverte a padlón lévő port, kisebb portölcsért kavarva a szobában, amely hamarosan ember magasságúra nőtt, amiből egy angyal lépett ki tűzpiros ruhában. Megszólalt a hang újra,

de most a tűzvörös ruhás, hófehér szárnyas gyönyörű nő szájából, tisztán és jól hallhatóan, a háromszázhuszonhármas legnagyobb meglepetésére.

– Tedd le azt a fegyvert, kérlek! Legyen vége, vagy meghalsz!

De az csak vigyorgott egy groteszket, és a fegyvert előre nyújtva, meghúzta a ravaszt. Épp csak elsült a fegyver, de az angyal szárnya már nyitva volt. Eltakarva, megvédve a háromszázhuszonhármasat és a két gyermeket. Szárnyáról a golyó egyszerűen lepattant. Egyetlen csettintésére a nagydarab ürge nyaka hangos roppanások kíséretében megfordult teste körül, az holtan esett össze. A háromszázhuszonhármas már felkészült a halálra, elfogadta sorsát. Bűnös a lelke, mert a parancsolatokat megszegte, ölt. Akkor is anno, és most újra. Pedig megfogadta, soha többé nem emel kezét senkire. Az angyal becsukja szárnyait és így szól:

– Most visszakapod a neved, mert kiérdemelted. Mától lesz a te neved János. Jelentése: Isten kegyelme, Isten kegyelmes. Bűnöd a mennyben megváltatott. Nem azért, mert engedelmeskedtél parancsaimnak, hanem mert szabad akaratedből mondtál le a szabadságodról, az életedről, csak hogy megmenthesd őket – mutatott a gyermekek felé. – Ha másképp döntesz, ők ma meghalnak, és te szabad leszel. Most ők élnek, és te visszamész a börtönbe, önként. – János megkönnyebbülten bólintott. Az angyal is. – Úgy legyen!

Egy csókot lehelt a gyermekek felé. A felejtés csókját, míg kezét János felé nyújtja.

– Add a kezed, kérlek!

János felé nyújtja hatalmas kezét, épp csak megérintve az angyal kecses ujjait. Szinte azonnal elmúlt lelke fájdalma, melynek sajkása hozzáért az elmúlt hét évben. Az angyali érintés meggyógyította évek óta vérző lelkét. János kivezette a két gyermeket, akik a kezét fogva mellette sétáltak az autóig. Nem emlékeztek semmire sem. Kicsit meg kellett görnyednie az apróságokhoz alkalmazkodva. Óvatosan bekötötte őket, majd elindult a legközelebbi városba, a legközelebbi rendőrszóra. Nem is kellett sokat autózni, hamar odaért. Legnagyobb meglepetésére csak egy idősödő főtörzsőrmester volt bent. János bevitte a két gyermeket és köszöntek. Az visszaköszönt.

– Maguknak is jó napot kívánok! Ha nem fontos, jobb, ha máskor jönnek vissza, mert egyedül vagyok. Mindenkit kirendeltek.

– Sajnos ez nem ér rá. Ezt a két gyermeket valószínűleg elrabolhatták, meg akarták őket ölni. De rajtuk ütöttem. Most van három halott az erdei házban, innen három kilométerre. Ja igen, majdnem elfelejtettem. Én vagyok az a szökött fegyenc, akit keresnek. Én vagyok a kőfaragó. Lenne kedves őrizetbe venni?

A nyomozók, a kihallgatószoza melletti helyiségben beszélgetnek. Az egyik épp csak most érkezett.

– Mindig ugyanazt mondja. Bárhogyan is próbálják megzavarni keresztkérdésekkel. Ráadásul vállalta a hazugságvizsgálatot is önként.

– Gondolod, igazat beszél?

– Nem, biztos vagyok benne, hogy nem. De nem is hazudik.

– Akkor mégis, ez hogyan lehetséges?

– Olvastad az aktáját?
 – Igen. Két bűnbanda összecsapásánál meghalt a felesége és a két lánya.
 – Igen. A lányai pont annyi idősök voltak, mint a két elrabolt kislány, akiket megmentett.
 – Mire gondolsz?
 – Akkor a bandavezérnek egyszerűen kitekerte a nyakát, miután átverekedte magát a magánhadserégén, hogy megtorolja veszteségét. Enyhíthessen gyászán.
 – Szerinted megint ott volt fejben?
 – Igen. Szerintem újraélte a tragédiáját. Nem volt itt semmiféle hang sem. Sem vörös ruhás angyal. A gyerekek sem emlékeznek semmi ilyesmire. Egyszerűen csak megszökött. Elborította az agyát a köd. Mindenkit megölt, aki a gyerekekre veszélyt jelentett.
 – Pedig szeretnék hinni neki!
 – Én is, de a mi munkánk nem erről szól.
 – Szerinted kivégzik?
 – Nézd, mik a tények? Hét embert megölt. Akkora, mint egy hegyi oroszlán, ereje egy mamuté. Soha nem lehet emberek közé engedni. Nagyon csodálkoznék rajta, ha nem kerülne villamosszékbe.

De nem került oda. A bíróság szándékos emberölésért háromszoros életfogytiglanra ítélte. Visszaszállították a fegyintézetbe, ahol magánzárkát kapott. Fél év múlva, a kormányzó közbenjárására és erős polgári nyomásra kikerült a magánzárkából. Igen, polgári nyomásra, mert a kihallgatási jegyzőkönyvek és a szökésének a körülményei, valamint az a tény, miszerint önként adta fel magát a sértetlen, általa megmentett gyermekekkel. A legnagyobb elővigyázatosság ellenére is nyilvánosságra került az ügy minden részlete. Hamarosan egy tévéstáb kért, és segítséggel kapott is engedélyt a háromszázhuszonhármas elítélttel egy interjú forgatására. A riport végén megkérdezték őt, ha lehetne egy kívánsága, mit kívánna? Azt felelte, jogosan vagyok ott, ahol. Megérdemeltem ítélték el. Mégis, ha lehetne egy kívánságom, csak annyit kérnék, hadd mehessek vissza a börtönkórházba dolgozni, az angyaltól kapott nevémmel. A hétszeres gyilkos a közönség nyomására visszakerülhetett a börtönkórházba, mint betegszállító. Kilenc állig felfegyverzett őr ment a háromszázhuszonhármasért. Kinyílt a kémlelőablak, a háromszázhuszonhármas kidugta a kezét. Megbilincseltek, majd a bokáit és a derekát is. Miközben vitték, kísérték,

azon gondolkodott, mi lesz most vele. Amikor ráfordultak a kórház folyosójára, megvillant előtte egy reménysugár. Talán kap még egy esélyt? Várta a hangot, de az nem jött. Magányosnak érezte magát a hang nélkül. Testét karbantartotta, hátha megint feladatot kap. De a hang többé nem jelentkezett. A főorvos irodájába vitték egyenesen. Leültették, körbevették a pribékek. Alig férték el mind a helyiségben. Akkor János meghallotta a hangot. A főorvos asszony alig fél éve vette át elődje hivatalát a börtön rabkórházában. Most egyáltalán nem hiányzott neki ez a hajcihő. Egyáltalán nem tetszett neki ez a helyzet. Viszont a kormányzó kérése, már-már követelése egyértelmű volt. A háromszázhuszonhármas rabot fel kell vennie az osztályára, mint beteghordozót. Most épp oda tartott, az irodájában várja már az az elítélt. János arcából kifutott a vér. Szerencséjére leültették. A hang ismét itt van. De most nem a fejében. Inkább mintha a folyosóról szűrődne be. Akkor belépett az angyal maga. Most nem vörös ruhában volt, szárnyai sem voltak. Viszont sztetoszkópja és orvosi köpenye igen.

– Nos! – kezdte a főorvos asszony. – Úgy informáltak, szeretne ismét itt dolgozni. – János bólintott és nagyon halkán válaszolt. – Az Isten szerelmére, vegyék már le róla a bilincseket! Így nem lehet megbeszélést tartani!

– De a parancs értelmében...

– A parancs értelmében itt fog dolgozni, mint betegszállító. Mégis hogyan gondolták, bilincsből? Maguk meg majd kísérik?

– Mégis mit tehetnénk mi, főorvos asszony?

– Mondjuk kimehetnének, miután levették a bilincseket!

– Biztos benne, hölgyem?

– Abszolút! Kedves János, lesz magával probléma?

– Nem, főorvos asszony. Nem lesz.

Újabb fél év telt el. János mindennap a rabkórházban dolgozott, amikor megkapta az első csomagját. Először nem értette, hiszen nem maradt senkije sem. Aztán amikor kibontotta, könnyeivel küszködött. Ennyi ideig tartott, míg az általa megmentett kislányok ajándékát megkaphatta. Egy szétnyútt macit és megfoszlott, de ránézésre napi használatban tartott plüss pónilovat, két fényképet és két, a gyermekek által készített rajtot, amire anyukájuk írta rá: Köszönjük!

Vége...

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Tumicz Krisztina

A valóperes ügyvéd

La Concha Beach tipikusan olyan hely, amelyik vidám arcot mutat a világnak. Úgy tesz, mint akinek gőze sincs a földgömbön lévő egyéb helyekről, kis- és nagyvárosról, New Yorkról, és esze ágában sem jár lerántani a leplet az emberi mocsokról. Itt minden idilli, és éppen itt sétál Richard: négy egymáshoz szorított műanyagpohár frissítővel a kezében, virágmintás shortban, gumitalpú papucsban egyensúlyozott a kék-fehér napernyő sávja előtti homokon. Fél szemét a strandszékeken napozó pipiken legeltette, ami megakadt a tömegből kilógó rövid barna hajú töltött tyúkon: a napozóágyon gubbasztott túsarkos, rövid szoknyás, kivágott dekoltázsú felsőjéből kilógó fehér bőrével.

Richard jókedvűen a nőre mosolygott. Legalábbis azt hitte. Közelebb lépett. A zöldcitromleveket az asztalra tette. Rántott egyet a napernyőn, hogy a tűző nap elől fedezéket adjon az italoknak, és ledobta magát a szabad napozóágyra, mire a nő eszelős szemeket meresztett rá.

– Üdv, kopasz testvérem! – kiáltotta hátra a sátor alatt barnuló csávónak, majd a nőhöz fordult. – Gondoltam, rád fér egy hűsítő. – Ezzel felemelte az egyik poharat és nyelt.

A nő döbbenetben nézte az üdítőitalokat.

– Dehát ezek kiké?

– Haveroké – felelte Richard, miután ivott a citromléből, és cigarettát dugott a szájába, amit a shortjába vart hálóból vett elő.

– Akkor miért adja nekem? – kérdezte a nő.

– Úgy láttam, jól jönne önnek.

– De a barátai szomjasak, számítanak rá.

– Nem tesz semmit. Megoldják. Igyon bátran. Ne legyen ezen a vidám napon ilyen bosszús.

– Honnan tudja, hogy bosszús vagyok?

– Nem az?

– De, igen. De akkor is.

– Na látja, igya meg az egyik lötytyöt, és vegye már le azt a kényelmetlen cipőt, dőljön hátra azon a kurva ágyon, és élvezze a nyarat, csodálja a tengert! Lazítson már!

A nő pár másodpercig értetlenül bámulta a barnára sült pasit, aki a szemével bátorította, hogy tegye, amit mondott. Végül elvette az egyik pohár üdítőt, beleivott, és lerúgta a cipőjét. A talpát égette a homok. Felkapta, majd ahogy Richard tanácsolta, üdítővel a kezében elnyúlt a napozóágyon, de térdére feszülő szoknyájában még így is röhejesen nézett ki.

– Ki maga? – kérdezte.

– Turista.

– Nem úgy értem, hanem mi a munkája?

– Valóperes ügyvéd.

A nő szíve gyorsabban vert.

– Érdekes véletlen – jegyezte meg.

– Nem hiszek a véletlenekben – vágta rá Richard.

– Éppen a férjem valóperes ügyvédjére vártam – közölte erre a nő. – Persze, mielőtt idejöttem, már akkor sejtettem, hogy ismét szívat a rohadék, és nem jön senki.

Richard kifújta a cigifüstöt.

– Fura helyválasztás – csípte vissza gúnyosan a nőnek.

– Nekem mondja! Sosem lesz ennek vége. Mindent el akar tőlem venni. Anyagiilag, meg kicsinálni, érti?

– Aha. És milyen sikerre számít?

– Kire gondol, rám vagy a férjemre?

– Nem tudom, mondja meg ön.

– Még csak nem is ismerem az ügyvédjét. Az újat. A régiekkel mind lebegött volna. De azt mondta, hogy várjak csak, ez egy igazi specialista lesz, és estére nem marad az égvilágon semmim.

– Bátor kijelentés.

– Az. Ezért repültem ide New York-ból. De az idióta férjem újabb időhúzó átverése ez is, hogy megkaparintsa Midtown West-i hotelt, a Central Park közeli házat, a vidéki birtokot, a Porschét meg a bankszámlánk javát. Meg persze, hogy az egészbe végül beledögöljek.

– Közösen hozták össze a vagyont, vagy örökség? – tette fel egyenesen a kérdést Richard. – Tudja, az anyagiak jobban érdekelnek, mint az érzékösség.

– Naná, hogy örökség. Annak a piszoknak annyi köze van hozzá, hogy tíz éve feleségül vett. Ezzel ki is fújt minden tudománya. Tíz rohadt évet éltem azzal az érzéketlen tuskóval.

– Van esélye elvenni mindezt öntől?

– Válaszoljon erre maga, elvégre ön is ügyvéd.

A nő újabb üdítőt vett a kezébe, és dühösen folytatta.

– Képzeld, az a barom sminkeli magát, fekete cipőt, ruhát hord, és feketére festi a körmét. El tudja képzelni, hogy ez vezessen egy szállodát?

– Igaz, ügyvéd vagyok, ráadásul minden kliensem elégedett. Hogyha az ön férje az én ügyfelem, maga mindent elveszít.

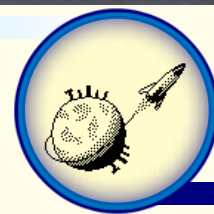
– Komolyan mondja? – Hökkent meg a nő, miközben idegesen kiitta az üdítőt. Poharat az asztalra tette, és kábán nézte a vizet. – Talán jó is, hogy nem jött el annak a rohadéknak az ügyvédje.

– Az nem biztos. Én úgy gondolom, hogy eljött, csak maga nem vette észre – mondta Richard.

A nő hátradőlt a nyugágyon. Ingatni kezdte a fejét, mint aki tagadásban van. Ekkor azt mondta neki Richard, hogy most meg fogsz halni. Mire a nő tiltakozni próbált, de nem volt hozzá ereje: izmai elernyedtek, szemhéja lecsukódott. Beszéd közben a férfi megváltozott. Eddigi erőteljes szavai tompábbak lettek. A nő össze akarta szedni az erejét, hogy felálljon és elmenjen, de sehogy sem bírta. Ujjai rágörbültek a műanyag karfára, miközben a tenger hullámai egyre távolabb sodorták elméjét La Concha Beach valóságos homokos partjától. *Meg fogsz halni, ismétlődött meg a mondat. Én vagyok a férjed ügyvédje. El kell vegyek tőled mindent. Az életed is. Megvárom, amíg az utolsó ránc kisimul az arcodon, felállok, és távozom. Téged pedig felboncolnak, és az üdítőbe öntött mérég miatt öngyilkosságot fognak megállapítani.*

n13

Üresség

Üresnek lenni jó. Az üresség könnyűvé tesz és gondtalaná. Olyan leszel, akár egy kis, levegővel töltött lufi. Vidáman csevegsz a sarki fűszeressel, a portással vagy a régi iskolatárssal. Mosolyogsz.

Még egyszer mondom: üresnek lenni jó. A kínai bölcsesség is úgy tartja: a korsó üres, épp ezért használható.

Egy laza mozdulattal bekapcsolod a tévét, a rádiót, a telefont, a laptopot, a mittudoménmit, aztán csak simán bedől a fejedbe az a rengeteg szemét, és te ész nélkül befogadod.

Facebook, TikTok, Youtube, Messenger, Instagram, Snapchat – hosszan sorolhatnám –, és mindenhol azok az ostoba, hamis reklámok, amik vásárlásra buzdítanak. Körbevesznek, elárasztanak, ott vannak már mindenhol. Jah kérem, ez már keményen a fogyasztói társadalom.

Szóval ott tartottunk, hogy üresnek lenni jó. Az élet gondtalan. Nincs is min gondolkodni. Nem is kell. Minden jó, minden szép. Üresnek lenni létélmény.

Nem beszélve arról a tényről, hogy két üres majdnem mindig megérti egymást. Sőt, akár több száz, vagy több tízezer üres is ugyanazon a véleményen lehet.

A csorda jó, a csorda biztonságos, a csorda mindentől megvéd. Ahogy Nietzsche mondta: [i]„A csordaöszön a közepet és a középest értékeli a legmagasabbra és tekinti

a legértékesebbnek: azt a helyet, ahol a többség található; azt a módot, ahogy ő maga is él.”[/i]

Miért kell annyi mindent a fejekbe gyömöszölni? Kit érdekel a Pi vagy a négyzetgyök 2? Newton törvényei, vagy Leibnitz formulája, a Fourier-transzformáció? Pitagorasz tétele... vagy egyáltalán akármi bármi, amit éveken keresztül sulykoltak belénk az iskolapadban. Temérdek vers, amit fejből megtanultál. Történelmi események, évszámok. A Zsitvatoroki békekötésre gondolom, még mindenki emlékszik? Ugye?

Egy időben az emberi faj túlélésének a záloga a tudás volt, mára meg úgy tűnik, ismét a szaporaság lett.

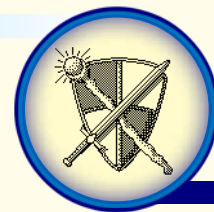
Aki üres, nem gondol a holnappal, él akár az ég madarai és szaporodik. Tenni se tesz túl sokat és hasznosat ön maga reprodukálásán kívül... A kulcsszó: Do nothing! Minek? Jóvanazúgy... Különb is már mindent kitaláltak, felfedeztek, megcsináltak úgys.

Vannak a smart eszközeink, amik megtesznek mindent értünk, vannak bölcs és okos vezetőink, van ez a remek kis civilizációnk. Minden klappol. Vagy nem? Szóval vannak erős érvek az üresség mellett, azt nem tagadom...

Vizszont kérdezem én, mi lesz azokkal a kevesekkel, akik tele vannak kíváncsisággal, szebbnél szebb gondolatokkal és tenni akarással, amik majd szétfeszítik a belsőjüket?

Orosz István

Lidércctánc

A Költséges Segítség című írásom folytatása.

Az első busz imbolygó fényeinek nem volt még nyoma a láthatáron, mikor az út másik oldalán feltűnt az alak. A férfi nehézkes termetét meghazudtoló könnyed léptekkel kelt át az úttesten, mikor észrevette a lányt a megállóban. Sötét viharkabátjának ujjában vörös lángok keltek életre, készen arra, hogy elemésszék őt, egy másik tűzvész egyetlen túlélőjét.

Csillag Erika sorra vette a lehetőségeit abban a pár másodpercben.

Először is a legkézenfekvőbb megoldás jutott az eszébe. Hangosan sikítani, hátha felébreszt valakit, a Széchenyi utca felé emelkedő házak lakóit. Hátha van köztük olyasvalaki, aki ért a hermetikus támadóvarázslatokhoz, amivel hatástalaníthatnak a fátyol innenső oldalára idézett rontásszellemet.

Mire a gondolatsor végére érve eszébe jutott, hogy ez az ötlet elcseszett és mennyire a vágyvezérelt gondolkodásra épít, az anyagot öltött jelenés átlépett az úttesten és folytatta felé az útját.

Ekkor rájött, hogy talán használni kellene a könyvet, ami a hóna alá szorított bőrtáskában pihent és érezhetően meleget sugárzott, mintha azon tűzvész magába zárt forróságát sugározta volna, amiből a lány kimentette.

Kiégetné az agyad a helyéről – cseszte le magát Erika. Inkább locsolj magadra benzint és gyűjtsd fel magad, és az talán nem lesz annyira fájdalmas, mint amit ez a lidérc tesz majd veled.

A kalap árnyékában lángok gyulladtak, ahogy a rontásszellem a lány felé nyújtotta a kezét. Erika megrázta a fejét és szorosabban magához ölelte a csomagot.

Nem veszíthetted el – mondta Bándoli professzor éteri lenyomata. A férfi összetört és feketére égett teste valahol

a lerombolt ház üszkös romjai alatt hevert, mindenesetre a lányt lenyűgözte a tény, hogy a hatvan évesnek kinéző férfinak az utolsó pillanataiban volt annyi ideje és ereje, hogy ne csak kijuttassa a támadás alatt álló épületből a nagy erővel rendelkező kéziratot, és még létre is hozott egy ilyen bonyolult és erős varázslatot. Azonban arra már nem maradhatott ereje, hogy magát védje. Ha bármi baja esik, akkor az én és a barátaim áldozata válik semmisé. Ebben van mindennek, a jövőnek a kulcsa.

A lány pedig így tett és elfogadta, hogy a nyugodt egyetemi évek után, amit a miskolci egyetemen töltött, kulturális antropológia szakon egyszer csak vége lett. Alkalmaznia kell mindent, amit azon sumérről latinra fordított könyvekből tanult, miket még Alexandriából mentettek ki az arab fosztogatók elől. Felkacagott a helyzet iróniáján mikor átsettenkedett Vásárosnamény kertvárosán, miután a varázserejével maga köré kanyarította a világokat elválasztó fátyol egy darabkáját, mint valami láthatatlanná tévő köpenyt. Az utcákon járőröző, a névleg az esetleges gyújtogatót kereső rendőröket átverhette, de azok még azt sem tudták, hogy kiket szolgálnak a cselekedeteikkel, még akkor se, mikor az egyik ilyen lény velük volt.

Pedig a lány látta, és azonnal felismerte, miközben egy fatörzs mögött bujkálva figyelte a lassan a lángok martalékvá váló házat oltó tűzoltókat. A helyszínt biztosító rendőrökkel egy magas, hosszú karú és lábú férfi állt, jóképű, de ragadozó arcán semmi érzélem. Erika akkor döbrent rá, hogy egy sárkányt lát, mikor a férfi a rejtekhelye felé pillantott, és a tekintetében borostyánsárga fény villant. Kék farmerkabátot, fekete inget és kék posztónadrágot hordott.

Az emberbőrbe bújt szörnyeteg visszafordult a vele lévő járőrökhöz, és folytatta az eligazításukat. A lányt azonban a hatodik érzéke – ami annak idején egyértelmű jelét jelentette képességeinek – figyelmeztette, hogy a sárkány észrevette őt, és hamarosan ráereszti a kutyáit. Az emberieket és nem emberieket.

A rontószellem Vásárosnamény belvárosában eredt a nyomába. A lány először csak a jelenlétét érezte, a szeme sarkából pedig kiszúrta a nyomában járó kék öltönyös férfit, annak makulátlan szabásáról ismerte fel, hogy nem emberrel van dolga, hisz az emberbőrbe idézett lidércek szerettek elegánsan öltözködni. A rövidre nyírt hajú entitás megszorította a lépteit, állatiasan sárgásbarna szemét Erika hátába mélyesztette. Az ifjú mágus tanonc ezt a pillanatot választotta, hogy ő is menekülésre fogja. A gondolataiba idézte a térugrás sigiljét, és igyekezett kizárni minden zavaró tényezőt, hogy tiszta fejjel idézzen fel egy dísztelen ajtót valamelyik közeli falba.

Annak ellenére, hogy a nyomában egy vérére és lelkére éhes kreatúra caplatott, sikerült is. A Kínai Áruház melletti átjáróban, ami egy belső parkolóba vezetett, a sárgára festett fal valóban úgy kezdett el hullámozni, mint a láthatatlan kezek által gyúrt agyag, hogy aztán állított téglatest alakban felnyíljon, felfedve egy egyszerű, dísztelen tölgyfaajtót, aminek a közepén egy vízköpőt formázó kopogtató állt.

A lány szinte átrohant az utcán, az áthajtó kék Opel dudálása megsüketítette, a fényszóróiból áradó ragyogás

pedig elvakította. Erika a szeme elé kapta az alkarját, ekkor érezte, hogy egy acélerősségű marok a vállára szorul. Felsikoltott, hátra sem nézett, de valahonnan tudta, hogy a rontószellem emberi arcán gonosz vigyor terül szét, ahogy végül megtalálta a zsákmányát.

Ajtócsapódás hallatszott, majd egy érces férfihang.

– Mi van buzi!? Éjszaka taperolsz? – A sofőr egy nagydarab, negyvenes éveiben járó férfi, a kezében egy baseball ütővel indult meg feléjük. – Engedd el köcsög, mert agyonverlek.

A rontószellem úgy tett, de nem a férfi parancsának, hanem inkább a saját ragadozó vágyainak engedelmességedve engedte el Erikát és fordult a kék farmerkabátos ipse felé. Erika azonnal futásnak eredt, egy villanásra látta, ahogy a fickó a rontószellem feje felé sújt a baseball ütővel, de az egy laza mozdulattal elkapta és előbb a baseballütőt, aztán a férfi karját csavarta ki. Az a vállát masszírozva omlott az aszfaltra, és ordított volna, de egy hang se jött ki a torkán, ahogy az emberalakot felvett entitás egy sakálviggorral felé lépett és egy sakálviggorral a torkára lépett.

Erika nem várta meg, megragadta a karikát a rézvizek köpő sarkában, és egyszer bekopogtatott, a hangra felkapta a fejét a rontószellem, az arcán a zsákmány elvesztése miatti harag és a megszakított kínzás jelentette csalódottság jelent meg.

Ellépett a férfitől, és emberfeletti gyorsasággal futásnak eredt Erika felé. A lány másodszor is bekopogtatott oda sem nézve, aztán várt még öt másodpercet és átkozta ezt az egész mágikus rítust, aminek része volt ez a ritmus.

A rontószellem már csak háromlépésnyire járt, úgy rohant, mint akit magát a pokol erői kergettek.

Már csak három másodperc volt, és az emberlidérc már egyre közelebb ért és kinyúlt, hogy újra a lány vállába mélyessze hosszú, fekete karmokban végződő ujjait.

Szinte már érezte ahogy a húsába vájnak, és a kint ami a nyomukban szétömlik.

Erika nem tudott tovább várni. Újra megragadta a kopogtatót, erősen odacsapta. Az ajtó kitárult, fény csapott ki belőle, ami körülölelte és magával rántotta a lányt. Egy nagyvarsányi ház kapujába érkezett meg, innen jutott el a buszmegállóba. Valahogy el kellett jutnia Nyíregyházára, onnan pedig Budapestre és átadnia a könyvet azoknak, akik lehetőleg használni is tudják.

Nem volt szabad elbuknia, ha már annyian odavesztek azért, hogy megóvják ezt a könyvet. Megállt az egyik kapualjban, ott azon a hideg őszi hajnalon, és látta az előtte megjelenő arcokat, a naményi koven tagjait. Az ősz hajú Teréz anyót, aki olyan jól értett a gyógynövényekhez. Alajos urat, a nekromantát, a temetők vándorát, kinek az életcélja volt, hogy minél több kísértetnek mutassa meg a túlvilágra vezető utat, és szerencsétlenségére a koven kertesházába tartozott. Egy könnycsepp csordult ki a szemén, ahogy arra gondolt, hogy mennyien halhattak meg aznap éjszaka, és lettek egy olyan háború áldozatai, és csak a Kelet-Magyarország halálozási rovata fog róluk megemlékezni.

Egy kocsi gördült végig az utcán, a lány összerezett, és a könyvet magához ölelve behúzódott a kapualjba. A feszültség gonosz szellemként távozott a testéből, ahogy

összerakta, hogy csak egy egyszerű, korán munkába induló melós, aki mit sem tudott, hogy jelenleg a világuk háborúba állt egy másik valóság lényével, és bizony itt a jófiúk álltak vesztesre.

A Kádár-kockák sötét szemei vakon meredtek rá.

Ő kitörölte a könnyeket a szeméből, és megígérte magának, hogy később meggyásolja a halottakat. Lassú léptekkel elindult a vonatállomás felé. Itt várt rá a rontásszellem, és innen jutott el oda, hogy ugyanaz vagy egy másik lidérc újra üldözőbe vette.

A lány végül futásnak eredt, próbálta az apró falusi mellékutcákban kicselezni az utána küldött, nem evilági kopót. Nyilvánvaló volt hogy a lényt megidéző sárkány tudta, hogy Erika merre van. Nyithatott egy újabb portált, de a lény örökké a nyomába lesz.

Megtorpant, a tudat bénító láncokként kötötte a földön, hogy talán addig fogják üldözni, míg végül a vérét nem ontják, és el nem veszik tőle a könyvet. A legkönnyebb lenne feladni, és hagyni az egészet, bármi is van ezután, ennél csak nyugodtabb lehet. És ki tudja, talán újra együtt lesz a barátaival.

Szembefordult a rontószellem felé, és annak nem emberi módon sárga szemeibe nézett.

– A mesterem a könyvet akarja – mondta és kinyújtotta a kezét. – Add ide és elmehetsz.

A lány megrázta a fejét, az agyában hevesen forogtak a fogaskerekek, hogy valami megoldást találjon, egy sigilt vagy bármilyen praktikát, ami jó lehet az entitás ellen.

A sápadt arcon pengevékony vigyor terült szét.

– Vereséget szenvedtetek – folytatta. – Tekints hírnöknek, aki békejobbot nyújt, és elfogadja a megadás feltételeit a Vásárosnaményi Koven utolsó tagjától. Tedd le a fegyvert és elmehetsz szabadon.

– Szabadon?

– Igen. Szóval tedd le a földre a könyvet és élve hagyod el ezt a porfészket.

A lány maga elé meredt, és a keze az oldalához hullott.

– Egy nálad jobb ember kért meg rá, hogy vigyem el a könyvet – morogta, és maga elé emelte a kezét. Az ujjai egy sigil alakját rajzolták a levegőbe, mintázatba rendezve a levegőbe húzódó kvantumszálakat, amire az a hatalom épült, amit csak megszokásból neveztek mágiának.

Torka összeszorult, ahogy arra gondolt, hogy a sebtében megidézett varázslat talán nem tartja vissza a túlvilágról jött korcsot. Az erre megtorpant, és felpillantott. Két oldalán a semmiből ezüst fonalak kúsztak elő és fonódtak erős kötelekbe, amik először az emberi alakot öltött szellem csuklójára tekeredtek, és szétfeszítették hosszú karjait, az istentelen praktikák által gyúrt arc ocsmány fintorba fordult, vértelen ajkai félrehúzódtak, felfedve sötétsárga fogait.

– Láttam azt, akiről beszélsz – csikorogta, mintha a torkában kavicsok súrlódtak volna egymáshoz. – A lángok között könyörgött a saját életéért a mesteremnek. Láta, ahogy minden, amit csak összegyűjtött, fekete hamuvá omlik, és zokogva kérlelte az uramat, hogy ne bántsa. Senkik vagytok! A szarban vonagló férgek vagytok.

A homlokán és a jobb orcáján felrepedezett a bőr, alóla sötét, kátrányszín váladék buggyant elő. A rontószellem az ég felé emelte az arcát, és nem emberi módon

felsikított. Az egyik narancssárga kádárkockában az igazak álmát alvó férfi felnyögött, álmában karóba húzott emberek és a máglyán elhamvadó ártatlanok képei tolazkodtak be.

Erika szívében fellángolt a harag, és újra megragadta a közelben feszülő kvantumszálakat. Utasította őket, hogy újabb láncokba rendeződve a földhöz szorítsák és tépjék darabokra az ocsmány kreatúrát. Azonban a parancsát gyengének és tétovának hallotta, mint egy kislány hangja, aki kétségbeesetten próbálja fenyegetni a felnőtteket. A világ erői a kisujjukat se mozdították, hogy segítsenek győzelmet aratni a rontószellemen.

Az nekifeszült a kötelekeinek és felmordult. A semmiből idézett láncok megroppantak, de még tartottak egy kis ideig.

– Fuss csak kislány – kacagta, és vergődött a láncok között, amikről kisebb-nagyobb szállak szakadtak le. – Amint megtöröm a szálnalmas praktikádat, a csontjaidról fogom leszopogatni a húst!

A bal karját lefogó lánc apró darabokra roppant, a szétáradó ezüstös szemcsék semmivé váltak a hajnali félhomályban.

Erika hátrált és közben próbálta eszébe idézni azon sigileket, amik talán kiegészíthetnék ebből, de egyet sem talált. Sarkon fordult és elrohant, próbálva kizárni a szétroppanó éterből kovácsolt láncok acélos pendülését.

– Kezdődik a bújócska! – bömbölte a lidérc.

* * *

Eperjeske

2023. 10.21. 06:30

Lefőtt a kávé, és én kitöltöttem az üvegpohárba a kotyogós kávéfőzőből. A konyha túlsó oldalán egy farkast ábrázoló faliszőnyeg lógott és szemlélt engem aransárga szemeivel. Elég nyugtalanító jelenség, talán a törzs védőszellemének a megtestesülése? Lehet, ha olyasvalamit csinálok, ami nem tetszik neki, akkor leugrik a falvédőről, és nekem ront.

Inkább otthagytam a konyhát. Kiléptem a tornácra, ahol Gabi már kint ült és az okostelefonján a híreket böngészte.

– Reggelt! – köszöntöttem.

A srác bólintott és kortyolt a kávéjából.

– Csó. Bordád hogy van?

– Már nem sajog – vontam vállat. – Ha te nem vagy, akkor megfulladok, és persze kövérebb marad a pénztárcám.

– Hát öcsém, láttad a nagy fényt, és még a pénzed miatt rinyálsz? Egyáltalán úgy bármiért rinyálsz, fővadász uram?

Leültem mellé és belekortyoltam a kávémba. Kesernyés volt, de egyből átmelegített, és minden vért az agyamba vitt. Talán valamiféle mágikus komponenst keverték bele, ezeknél az emberfarkasoknál nem lehetett tudni, hát még a cigányoknál.

– Mik a hírek?

Gabi megnézte, és felsóhajtott.

– Káplár József a vitkai háziorvos autóbalesetet szenvedett – kezdte, az arca elkomorult. – Megcsúszott az úttesen, belezuhant az árokba és a kocsija totálkáros lett.

– Ismerted?

– Ja. Csodatévő kezei voltak. Egyszer újjáélesztett egy szerencsétlen kölyköt Ugornyan. A nagybátyámat meg egyszer kicakkozta egy éjré. Szó szerint a pokolból rángatta vissza, még új arcot is adott neki. Igaz, utána a halálhíret kellett keltenünk, és azt mondanunk, hogy a saját unokaöccse Romániából.

Szóval egy mágus, nagyon jó. Nem akartam sose beleártni magam a hermetikuskok, a révülők és a sok más homályos valóságtorzító hagyomány dolgaiba.

– De álmában meghalt egy gimis irodalomtanár infarktuszban, Kisvarsányban. Egy másik fickó, aki azt hiszem gyógyszerész, meg stroke-ot kapott Naményban a saját konyhájában. És még tizenkét haláleset, ja, még egy ház-tűz. Gázrobbanás.

Elém tartotta a mobilját, egy újságcikk volt ott egy égő házról. A bejárati ajtóját két kőszfinx őrizte, bizony ezek alapján felismertem, hogy ezek egy máguskáptalant őriztek. Mindegyik halott, aki ezen az őszi éjszakán halt meg a tagja volt.

– Szóval Namény elesett – konstantáltam. – Idő lesz, míg szerzek egy mobilt, de intézhetnék a tiédről egy telefont?

Gabi bólintott. Barna arca egy kissé sápadt lett.

– Kibaszott háborúban állunk – mondtam neki.

– Szólok a főnököknek – értett egyet. – Próbáljuk ezeket a sárkányokat addig feltartani, ameddig csak nem intézel erősítést a Székesfővárosból.

– Hát lehet én leszek az – sóhajtok.

Felhívtam azon egyetlen mágus telefonszámát akit ismertem. Öt percig csak csörgött, mire Dani felvette.

– Azt hittem, hogy már téged is kinyírtak – szólt bele kétségbeesetten. – Még mindig a környéken vagy?

– Igen. Figyelj, gondolom, hogy már tudsz mindenről – mondtam.

A válasza meglepett. Egy utasítást vártam, hogy maradjak a seggemem, míg ő konzultál a budapesti paranormikkal. Pár nap pihenő, amit csak egy erre kóválygó sárkány fel-tűnte szakíthat csak meg, de ő csak ennyit mondott.

– A húgom Erika nem jelentkezett, de még mindig a városban lehet – mondta, a hangja alapján nem sokat aludhatott az éjszaka. – Kapd össze magad, és indulj a városba. Ki kell hoznod a húgomat!

Nagyon jó, az éjszaka kinyírtam egy sárkányt, de most mehetnek a fészükbe.

maggoth₁ Éjharánt

1.

Agar Dar Krelt viszolyogva kilépett a sötéten örvénylő Kloáka penetránsan búzló torkolatán. Nylev birodalmi között hatalmas távolságok húzódtak, ezért visszataszító-sága dacára, aki csak tehetett, ezt a megoldást választotta az utazásra. A magas, hollófekete hajú, félig linoori, félig elf származású emberfogó elképzelni sem tudta, melyik vajakos jöhetett rá elsőként, hogy a megszokott valóságon túl egy Turuk nevű gigászi szellemmadár trónol a világon, akinek a bélrendszerén keresztül pillanatok alatt el lehet jutni bárhová, de csöppet sem irigyelte az illetőt ezért a korszakalkotó felismerésért.

Fintorogva lesöpört a pelerinjéről némi zöldes színű guanót, aztán körbenézett. Megállapította, hogy a Csellengők Városaként is ismert Drán Szórakozó Negyedébe érkezett, egy kissé viharvert torony tövébe, egy cégéren Larkin Borpatikája feliratot viselő szórakozó-hellyel átellenben. A különös kerületet azért hívták így, mert rossz irányokba forduló, önmagukba érő vagy váratlanul eltűnő utcáival örületbe kergette a turistákat, és közben remekül mulatott.

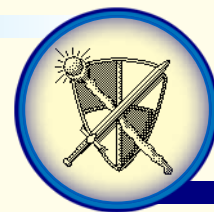
A fürtjeibe kapó szél arra kényszerítette Agart, hogy a hajába túrjon. Lejebb csúszo köpenyének ujja apró, rőt színű, ötlábú halat formáló anyajegyét fedett fel a jobb csuklóján. Ez volt az egyetlen szemmel látható örökölt jel elf anyjától; se szőke haj, se hegyes fül, se aranyosan

irizáló írisz nem árulkodott félvér mivoltáról. Kaotikus hangzavar ütötte meg a fülét, majd tarka temetési menetet pillantott meg. Kiroszukaiak búcsúztatták rituális hangzavarral egy halottjukat. Kivárta, míg elvonulnak, erősen remélve, hogy e találkozás nem tekinthető rossz ómennek.

Emberfogónak általában születni kellett, de nem minden esetben. A fejedász klánok önként jelentkezőkre ugyan nem tartottak igényt, ám a rezidenciájuk lépcsőin talált újszülötteket készséggel befogadták. Akadtak nehéz idők, amikor valósággal hemzsegték a kisdedek a rendház grádicsain, azonban ez sem jelentett problémát, mert a kemény kiképzés során számtalan orgyilkos-jelölt oda-veszett.

Agar idősebb társaitól megtudta, hogy a Talár Havában, pirkadatsrég idején helyezte a Démondenévérek segségi főhadiszállásának küszöbére az anyja, akkor, amikor a virradó ég a legintenzívebben lángolt. Az ügyeletes őrszemnek alig maradt ideje szemügyre venni a váratlan látogatót a vakítóan ragyogó, hajnali világosságban, de váltig állította, hogy egy kortalan szépségű elf nőt látott.

A klán legidősebb fegyvermestere, Niergas Dar Krelt a kezdet kezdetétől a fiának tekintette a lelcet, olyannyira, hogy még a nevére is vette, mintha első pillantásra megérezte volna, mi rejtőzik benne. Kitaró munkával felszínre hozott belőle egy Fehér Nyúlnak elnevezett képességet. Agar, ha kapott egy használati tárgyat, némi összpontosítással megmondta, merre indult a legutolsó

tulajdonosa. Mindebben döntő szerepet játszott egy mindenki más számára láthatatlan, hófehér tapsifüles, amely nagyjából fertályóráig jelezte a követendő útirányt.

Agar előhúzott egy elegáns zsebkendőt, amit a klán nagymesterétől, Avendír Nordcasttól kapott, aztán behunyt szemmel koncentrálni kezdett, remélve, hogy ezúttal is sikerül a mutatóvány. Közben felködlött előtte az őszülő haját hosszú varkocsokba fonó nemzetségszó, ahogy eligazítást tartott számára.

– Ezúttal eltér a küldetésed a megszokottól. Egy hantarelli főnemes, Eugne Gall Hordak leányát, Niakhét kell megtalálnod és épségben hazahoznod. A hercegnő egy politikailag nagy jelentőségű frigy megkötése előtt állt egy Agava Kevarda nevű velkei főnemessel, ám nem sokkal a ceremónia előtt lelépett egy csábítóval. Egy szemtanú távolról látta a lányt csókolózni Ollala templománál a szívtipróval, egy vállig érő, szőke haját viselő elffel, aki az ifjú hölgy elszédítése közben elejtett egy zsebkendőt. A hódoló alig egy fertályórával korábban lemészárolta a tarkonyi Gaidar-ház elsőszülöttjét, Engiort a kocsisával együtt, és a tőle lopott járművel szöktette meg az arajelöltet. A tarkonyiak erre megbíztak egy gollami bárdot, Hakon A'Daggiót a levadászásával.

A klán rivális orgyilkosokról vezetett irattárának anyagai olyan fickóként jellemezték a fentnevezett dalnokot, mint aki nem sokat törődik a járulékos veszteségekkel. Egyértelműnek tűnt, hogy Niakhé könnyen a nemtörődöm énekes íjpuskával bélelt mandolinjának a hatósugarába kerülhet, miközben az a csábítóra pályázik.

– A hoppon maradt vőlegény szintén megorrolt az őt ért sérelemért – folytatta Avendír a helyzet ismertetését –, és ő is felbérelt egy ítéletvégrehajtót, a velkei Féltestvérek legundorítóbb sakálját, Kaamu Jonvikot, akinek ráadásul nem csak a csábítóval kell végeznie, hanem a hercegnővel és annak apjával, Eugne Gall Hordakkal is.

A nemzetségszó arca önkéntelenül összerándult a Féltestvérek emlegetésekor. A rivális orgyilkos szektát az ő dédapjának fattyú kisöccse, Malenár Nordcast alapította a régóta ellenségnek tekintett déli birodalom, Velke szívében. A Démondenevérek nagymestere mérhetetlenül gyűlölte a renegát kuzinokat és jelenkori vezetőjüket, Persel Nordcastot, aki gondoskodott arról, hogy rendre összekeverjék a két társaságot. Emberfogói minden megnyilvánulásukkal az összerendezet tagjait utánozták ruházat, hagyományok és módszerek terén; még a hetente kétszeri mennyezetről függve alvás rítusához is mereven ragaszkodtak. Mindkét céh csak az alkalmat leste, hogy végleg leszámolhasson a másikkal, de mivel egyformán erős védelemmel rendelkeztek, mindez csupán vágyálom maradt.

– Na, most – folytatta Avendír, miközben Agar elé rakott egy élethű szénrajzot az eltűnt hercegnőről – úgy hírlík, a szökevények Dránban tartózkodnak jelenleg. A nagyherceget módfelett elégedetté tenné, ha a szoknyavadász elf elpatkolna, de azt erősen nehezményezné, ha a lányának is baja esne. Iderendeltem egy mágust, hogy egy Kloákán keresztül most azonnal juttasson téged a Csellengők Városába. Megölhetsz bárkit, aki az utadba áll, de legfőképpen Niakhé hazahozására koncentrálj, mert rengeteg csengő aranyat kóstál az élete! Két órával az

érkezésed után ugyanott nyílik majd egy járat, ahová érkezél, és mire visszatérek, már a lány atyja, Eugne Gall Hordak is itt fog várni benneteket.

A klánvezér fogadószobájában feltárult egy rejtekbajtó, melynek Agar addig a létezéséről sem tudott, és egy magas, aszketikusan sovány alak hömpölygött be rajta. A Lugh Mortall névre hallgató, bárki által felbérelhető varázstudó haladéktalanul nekilátott a Kloáka megnyitásának a helyiség előtt található széles, fekete-fehér burkolólapokkal borított padlójú folyosón...

Az emlékkép elillant, és Agar megérezte a szokásos bizsergést, ami az adottsága működésbe lépését kísérte. Kinyitotta a szemét, és az egyik mellékutca bejáratánál megpillantotta a nyulat, aki jól láthatóan mutatta a mancsával, merre ment a csábító. Agar elégedetten felmordult, az övébe gyűrte a zsebkendőt, és elindult a megadott irányba. Amikor befordult a sikátor elején, átható vérszag csapta meg az orrát. Pár lépéssel arrébb, egy falmélyedésben megpillantotta az illetőt is, aki nemrégiben még az ereiben hordozta rezes illatú keringési nedveit.

Minden jel szerint a gollami hevert az orra előtt, kényeszerű nyughelyén. Tipikus tejfehér hajú, sápatag bőrű, kiégett ábrázatú, északi orgyilkos bárdnak látszott; vállán ott pihent elmaradhatatlan mandolinja, amelynek kíséretével önnön repedtftazék hangját próbálta palástolni, miközben a másvilágra küldte vérző dobhartájú áldozatait.

Agar elkapta a tekintetét az összekaszabolt maradványairól, és a penészvirágok cikornyáival lepett házfalakra pillantott. A háztetők magasában egy alig kivehető alakot látott elsuhanni, ami azonnali cselekvésre sarkallta. Nesztelen gyorsasággal elkezdett felkapaszkodni a hozzá legközelebbi épület ereszcatornáján, miközben a nyúl szomorkodva bámulta odalentről.

Mit sem törődve szellemállata érzékenységevel űzőbe vette az árnyat, aki csakis a Féltestvérek orgyilkosa, Kaamu Jonvik lehetett, mert ugyanolyan fekete, denevérszárnyra emlékeztető köpönyeget hordott, mint ő, mi több, a fejét fedő nemezkalap, a kezére simuló, vékony bordó bársonykesztyű és a léptei zaját elnyelő, recés talpú vászoncipő is Agar öltözkéének tükörképe volt. Az emberfogóban egy pillanatra felvetődött az a képtelen gondolat, hogy a nyomorult utánzó talán még az arcvonásait is lemásolta...

A róla vezetett feljegyzések tanúsága szerint Jonvik egyszer valóságos mészárlást rendezett egy kocsmai felíróceruzával egy urkán haramiabanda sziklaerődjében, amiért egyikük véletlenül agyontaposta Guszit, a kedvenc antriai füttyögő csótányát. A Démondenevérek historikusai egyébiránt stratégiai zseniként és az álcázás mestereként jellemezték a fickót. Jonvik kedvére manipulálta a külsejét és a hangját, és nem egyszer nőnek, varázslónak vagy orknak maszkírozta magát, ha a helyzet úgy kívánta. Tökéletesen ügyelt a legapróbb részletre is, és olyan átéléssel játssza el minden szerepét, hogy az a legtehetségesebb csepűrágónak is becsületére vált volna.

Agar felismerni vélte, mi történik éppen. Úgy tűnt, a Féltestvérek veszedelmes mészárosa hajszálnyival előbb találta meg nála a csábító által megölt gollamit, és felmászott a legközelebbi háztetőre körülnézni, hátha megpillantja. A vehemencia, amellyel épületről-épületre ugrált,

arra vallott, sikerült kiszúrnia ellenfelét a magasból. Ez viszont kiváló alkalomnak tűnt a becserkészésére, mert az elf követése kellőképpen lekötötte a figyelmét ahhoz, hogy közben neki magának is a nyomába eredjenek. Az ifjú Démondenevér azt remélte, levadászhatja az átkozott velkeit, mielőtt az elf elvezetné Niakhéhoz.

Az övében rejtőző mérgezett török egyikéért nyúlt, és célba vette a nesztelenül suhanó alakot. Az évek során sokat csiszolgatta az ügyességét pengedobásban, de ilyen nagy távolságból még soha senkit sem próbált leszedni. Az ereiben szétáradó izgalom hatására lelassult körülötte az idő, amitől a különben meglehetősen fürge Jonvik olyan lomhának tűnt, mint egy melaszba ragadt lápi kobold.

Agar hátralendítette a kezét, hogy útjára bocsássa fegyverét...

A következő pillanatban beszakadt alatta a tető.

Elképesztő önuralmának köszönhetően némán zuhant a semmibe, és bár hevesen hadonászott a levegőben, végül csak a puszta szerencséjének köszönhetette, hogy lovagló ülésben az egyik földemgerendára érkezett. Először az ágyéka vágódott a deszkának, ám rögtön ezután a homloka is nekicsapódott, és elsötétült előtte a világ.

2.

Eszméletlensége alatt elméje a múltba röpítette, egy négy évvel ezelőtti éjszakához. Ekkor hajtotta végre az első küldetését: elpusztított egy kiroszukai szagtáncosnőkből álló, titkos orgyilkos szektát. Hazatérések számtalan sebből vérzett, ám az sokkal jobban megviselte, hogy kénytelen volt megölni féltucatnyi tizenkét éves csitrit. Elméletben tudta, hogy Nylev jó néhány vidékén a gyengébbik nem képviselőit is kitanítják az emberölés fortélyaira, de teljesen más volt a rideg valósággal szembesülni, meg az aprócska, de vérszomjas fruskákkal, akik nonfiguratív tetoválásokat akartak vésní a szívébe. Agar a klán birtokán zöldellő szőlőlugas egyik padján búsult kancsó borral a kezében, míg szellemnyula egy tőke árnyékában lógatta a fülét.

– Még csak gyerekek voltak – mondta kongó hangon, amikor Niergas apó rátalált.

– Tudom – telepedett mellé az idős fegyvermester. – Csakhogy téged valójában nem a koruk zavar.

Agar az aggastyán szemébe nézett.

– Pedig tényleg utálok kislányokat gyilkolni – szögezte le. – Még ha túlerőben vannak, akkor sem jó érzés legyőzni őket.

– Szerintem az emészt igazából, hogy nem tudod ki az anyád, és nem érted, miért dobott el magától – vélte mentora. – A lelked mélyén talán attól rettegsz, hogy egy napon találkozotok, és végezned kell vele is. Az elfek ugyan hosszú életűek, de ez irreális félelem, a kiroszukai táncosoknak pedig semmi közük az egészhez. Jobb, ha beletörődsz, hogy a pályád során még rengetegszer kell majd kislányokat ölnöd!

Niergas kivette a kezéből a kancsót, és letette az egyik szőlőtőke mellé.

– Az sem a te hibád, hogy az anyád itt hagyott. Ő egy rideg szívű néember, aki nem érdemli meg, hogy egy magadfajta harcost neveljen.

– Honnan veszed ezt? – Agar hangján már érezhető volt a bor hatása, nyelve egyre bizonytalanabban forgott.

A fegyvermester a vállára tette a kezét.

– Titokban felkértem egy mágust, hogy járjon utána a dolognak. Anyádat Syella Ranarghonnak hívják, és ifjúkorában bedőlt egy linoori brigantinak, ami nem túl gyakori eset egy elf nőnél. Saját népe kitagadta, a martalóc pedig elhagyta, amikor teherbe esett. Azért rakott a küszöbünkre a születésed után, mert korcsnak tartott, és úgy érezte, örökké csak a hibájára emlékeztetné. Amikor a varázstudó rátalált, felkerestem, hogy elmondjam neki, jó kezekben vagy, de csak üres közönyt láttam a szemében. Most már mindent tudsz, úgyhogy nyugodtan elengedheted a lelkiismereti aggályaidat.

Az öreg ezután a kezébe nyomta a kancsót, majd nesztelenül, ahogy jött, a kert árnyai közé veszett. Néhány nappal később jobblétre szenderült. Tán megérezte a halála közeledtét, és ezt a beszélgetést szánta a búcsúajándéknak. Pártfogójának igaza lett, a rideg tények ismeretétől csakugyan megkönnyebbült valamelyest, ám a másik dologban tévedett. Ezután az eset után soha többé nem vállalt olyan küldetést, amelynek során nőket kellett volna ölnie...

Hasogató fejfel és lüktető herékkel tért magához a tetőgerendán, és mivel az első pillanatban nem ugrott be neki, hogy hol van, kis híján a mélybe bucskázott. Némileg szédelegve négykézlábra emelkedett, és lepillantott. Úgy tűnt, az alatt nyújtózó helyiség istállóként működött egykor, de nemrégiben tűz ütött ki benne. Lángmarta falakat látott, amelyek között kiégett boksok árválkodtak. Egyszerre valami hiányérzete támadt, és amikor az övéhez kapott, rádöbbsent, hogy elvesztette a csábító zsebkendőjét.

Ákárhogy erőltette a szemét, alant, a hamuval fedett padlón nem sikerült felfedeznie. Hirtelen ötlettől vezérelve felnézett, és meglátta a selyemdarabot a feje fölött tatóngó nyílás peremén. Úgy tűnt, a makrancos éjszakai szél bármikor belekapathat, és elsodorhatja. Agar arca meg-rándult; az elf utáni hajszában a keszkenő jelentette az egyetlen kézzelfogható támpontot.

Felmordult, aztán letekert a derekáról egy az öve alatt viselt, horgas fémkampóval ellátott mászókötelet. Már az első dobásával sikerült beakasztania a végét a tetőn tatóngó lyuk peremébe. Néhány erőteljes rántással meggyőződött arról, hogy megtartja a súlyát, aztán sebesen fölfelé mászott. Amikor karnyújtásnyi távolságba ért a nyílástól, egy hirtelen támadt szélroham felkapta a finom szöveta-darabot, és a fekete égbe ragadta. Agar átkozódva kimászott a tetőre, és dühösen fürkészte a horizontot. A tusszerűen sűrű sötétség alapján az éjharánt még javában tartott, tehát legfeljebb fél órát lehetett eszméletlen.

Váratlanul mennydörgő zajt hallott, és egy süvöltve égre törő tűzoszlopot pillantott meg a távolban.

Az ösztönei azt súgták, Jonvik idézte elő a jelenséget, valószínűleg némi krátki naftával. A kimondott átok hatására azonnali detonációra képes elegy a tűzmágusok uralta birodalom legnépszerűbb kereskedelmi cikkei közé tartozott. A betegesen tűzimádó krátkiak valóságos félistenei voltak a különféle robbanószereteknek; azt rebesgettek, egyszer úgy végeztek Altanis szívtelen királynőjével,

Elenissel, hogy küldtek neki egy szál, bombával bélelt kelyhű rozofliát. Amikor a gonosz úrnő az apró, de rendkívül ritka és értékes virág fölé hajolt, egy időzített mágia-ával létrehozott robbanás mindörökre kitörölte a létezésből a várával és a teljes hadseregével együtt.

Agar nagy levegőt vett, aztán a tetőkön átugrálva a tőle telhető legnagyobb sebességgel a lángözön irányába száguldott.

3.

Kiderült, hogy a tűzfészek a Kupolda Negyed szívében ütötte fel a fejét, ami a Bénák Csatornájától a déli városfalig húzódott. Ez a terület a méreteit tekintve a legtekintélyesebbnek számított a Csellengők Városában, és egyben a legszabadosabbnak is. Dránt különben sem a szigorú közerkölcsök jellemezték. Falai közt egymás mellett sorakozó bordélyházak kurtizánjai kínálták szolgálataikat, és itt állt Ollalának, a Csábítás Istennőjének a legnagyobb szentélye is, melynek gigászi kebleket formázó aranykupolái alatt bárki hozzájuthatott a leghatasosabb szerelmi ajzószerkekhez. Külön részt foglaltak el a Kábítószerek Terén az áfiumkereskedők, az egyéb szórakozásra vágyók pedig játékkaszinókban szórhatták a pénzüket vagy a Szelek Tornyában fellépő kiroszukai szagtáncosnők sajátos művészetében gyönyörködhetnek. E szolgáltatásokat az alvilág arctalan hatalmasságai tartották ellenőrzésük alatt; a csab, gollami vagy kiroszukai bűnözőcéhek mindenképp sápot húztak, de aki betartotta íratlan szabályait, általában életben maradt. Időnként persze akadtak kisebb, klánok közötti összezördülések, amelyeknek az egyszerű polgárok is áldozatául estek.

Agar zihálva bámulta a lángoló lakóházat, ahogy halottakat és sebesülteket hordanak ki belőle a közelben tartózkodók. A sokaság tagjai többségükben nők voltak, és úgy tűnt, fogalmuk sincs arról, hogy mi történt. Ekkor az emberfogó kővé dermedt, mert önkéntelenül az épület elé halmozott tetemek egyikére pillantott.

Niakhé Gall Hordak örökkévalóságba dermedt holtteste hevert az orra előtt. Rögtön felismerte a nagymester által mutatott képről, amelynek minden vonását megjegyezte. A sors furcsa fintoraként a halott hercegnő arca sértetlen maradt, míg a teste többi része feketére égett.

Agar nyomban az elf csábító maradványait is keresgélgni kezdte, de nem sikerült felfedeznie a földön heverő, összeégett áldozatok között. Megeshetett, hogy a fickó elhamvadt vagy nem hozták még ki a hulláját, valami mégis azt súgta neki, hogy túlélte a támadást. Márpedig Niakhé halálát nem úszhatta meg sem ő, sem a rajtuk ütő Féltestvér. Agar úgy érezte, az a minimum, hogy mindkettőjüket levadássza, ha már a lány megmentéséről lecsúszott. Csak egy nyom kellett volna hozzá, amin elindulhat...

Ekkor észrevett valamit a halott lány görcsbe merevedet ujjai között.

Krátkra! – káromkodott gondolatban, majd a holttesthez rohant, és térdre vetette magát mellette.

– Húgocskám! – kiáltotta színlelt kétségbeeséssel. – Nem halhattál meg!

Abban reménykedett, hogy a megboldogult valami olyasmit szorongat, amit a csábítótól kapott, márpedig ha

meglesz az elf, a közelében Jonvikkal is összeakadhat. Ahogy ráhajolt, és eltakarta a kívülállók elől, rájött, hogy Niakhé egy elf szimbólumokkal díszített, zafírköves gyűrűt markol. Ősi családi ékszernek tűnt, a hegyesfülű talán eljegyzési ajándéknak szánta. Agar a megfeketedett kézre fonta ujjait, és feltűnés nélkül kifeszegette belőle a szerelmi zálogot. Felegyenesedett, és a helyzetre való tekintettel nyitott szemmel koncentrált. Sikerral járt, mert néhány perc elteltével megjelent tapsifüles, és ezúttal nem ragadt le az integetésnél, hanem egyenesen egy közeli mellékutca felé tipegett.

Agar, mielőtt utána indult volna, eszébe jutott az érkezőkor látott temetési menet, és ezt az a gondolat követte, hogy a nagyherceg talán szeretné visszakapni egyetlen gyermeke holttestét, hogy nemes kisasszonyhoz illő végtisztességben részesítse. Tekintete végigsepert a szájtátiakon, és végül egy tagbaszakadt, hófehér csuhában feszítő Delta-papon állapodott meg. A tévedést kizárhatja, miután kiszemeltjének végtagjai felfújt marhahólyagokként meredeztek a törzséből. A hozzá hasonlók egy Coxol nevű istent imádtak, akin daganatokként burjánzottak az izmok. A kultuszának hódoló szerzetesek ritkán jártak rendházuk falain kívül, inkább mindennapos, rituális edzések keretében igyekeztek minél nagyobbra pumpálni a testüket. A csuhás épp kapóra jött, mert e bizarr szekta tagjai annyit kísérletezgettek önmagukon és halott hittestvéreiken, hogy idővel a tetemek gyors és hatékony preparálásának is a mestereivé váltak.

Agar a groteszk izomzatú alakhoz furakodott a tömegben, és a vállára tette a kezét.

– Coxol legyen veled – alkalmazta a vallás imádóinak hagyományos üdvözlését –, a segítségre lenne szükségem!

A hitbuzgó hústorony szertartásosan fejet hajtott.

– Állok rendelkezésedre, jó uram.

Az emberfogó végigmérte, aztán előhalászta zekéje oldalzsebéből az imént megkaparintott gyűrűt.

– Mi a neved?

– Arnollus Sranzenberger – közölte a túledzett szentember.

Agar a halott hercegnőre mutatott.

– Azt akarom, hogy ezért az ékszerért cserében a lehető legsebesebben hozd rendbe ezt a hölgyet, amennyire lehet.

– Állok rendelkezésedre, nagyuram – biccentett Arnollus, és egy könnyed mozdulattal izomcsuhája zsebébe sülyesztette a gyűrűt. – Szerencsére kétsaroknyira áll az egyik szentélyünk.

– Helyes, megtalálom – vágta rá magabiztosan Agar. – Úgy készülj, hogy körülbelül félóra múlva eljövök a hölgyért!

– Mindent elkövetek a sikerért – biztosította a csuhás.

– Jól van – vágta megkönnyebbülten Agar, aztán a nyulat követve búcsú nélkül a Kártyavetők Sugárútja felé iramodott.

4.

A szellemállat egy saroküzlet előtt toporgott, amely a cégére szerint egy Siara nevű látnoknő tulajdonában állt. Az emberfogó a bejáratot őrző nehéz faajtón keresztül egy

viszonylag tágas előtérbe jutott, ahol egy hulla hevert egy felíróceruzával a kezében. A tetem övéhez hasonló ruházata elég egyértelművé tette, hogy a halott Jonvik fekszik előtte. Ebből az következett, hogy a csábító csak idáig menekült az orgyilkoslegenda elől, itt viszont sikerült valahogy törbe csalnia. A Féltestvér átvágott nyakából vér csörgedezett, ami arra vallott, hogy mindez nem olyan rég történt.

Agar kirántotta az övében várakozó török egyikét, és azt maga elé tartva a következő helyiségbe lépett. Az elé táruoló, félhomályos szoba falait nehéz, vörös drapériák fedték, az ablakot hasonló színű, sűrű szövésű függöny takarta. A helyiség túlsó végén okkult ábrákkal borított fekete paraván magasodott, körülötte istenszobrok és különféle mágikus kellékek sorakoztak. Az emberfogó tekintete a középre állított, kecskelábú asztalra tévedt. Egy sötétkimonós, fekete kalapot viselő, arcát fátyol mögé rejtő asszony ült mögötte, és érzéketlen nyugalommal egy pakli kártyát kevergetett.

– Siara vagyok, a látnok, te pedig bizonyára az elfet keresed – jelentette ki egy vérbeli orákulum magabiztoságával.

– Igen – vágta rá Agar, miközben szeme a paravánra villant. – Itt van még?

Siara megrázta a fejét.

– Már továbbállt – válaszolta közönyösen. – Elkéstél, de ha akarod, kivetem neked, milyen jövő vár rá...

Az emberfogó a jósnő karcsú ujjai közt varázslatos gyorsasággal sikló kártyalapokra meredt. Az előtte ülő néember kimonójának uja egy pillanatra feljebb siklott, és néhány friss égési sérülést pillantott meg az asszony jobb csuklóján. Már pusztán a nedvedző hólyagok látványa is gyanakvóná tette volna, de felfedezett a hátterükben még valamit, amitől egyenesen megfagyott benne a vér. A nő bőréen pontosan ugyanugyanolyan apró, rótt színű, ötlábú halat formáló anyajegy sötétlett, mint az övé!

– Hazudsz! – csattant fel. – Az igazi jósnő holtan fekszik a paraván mögött, te pedig valójában az elf csábító vagy és egyben Syella Ranarghon, az anyám!

– Csakugyan? – kérdezte jegesen az ál-Siara. – Biztos vagy benne, hogy nem egy férfit üldözöl?

– Egy állítólagos szemtanú távolról egy elfnek tűnő illetőt látott a megszóktetett hercegnővel enyelegni – felelt Agar zaklatottan –, de az lehetett akár egy nő is. Az égésnyomok az alkarodon elárulnak, megperzselt a kedvesedet megölő robbanás.

Az állítólagos jósnő letette a kártyapaklit, aztán lassú mozdulatokkal levette a fátylat meg a kalapot, és farkaszemet nézett vele. Egy aranyló íriszű, szőke hajú, hegyesfülű, kortalan szépségű elf asszony meredt Agarra, tekintetében szomorúság lappangott.

– A hercegnővel kapcsolatban teljesen félreérted a helyzetet...

Az orgyilkos egy ugrással átvette magát a közöttük húzódo asztalon, és tört szorított a nő torkához.

– Beszélj, különben megöllek! – követelte rekedten. – Hogy voltál képes elcsábítani Niakhé hercegnőt, és miért ölted meg Engior Gaidart?

A nő lesütötte a szemét.

– Azt hittem, ha találkozunk valaha, az lesz hozzám az első kérdésed, miért hagytalak el csecsemőként.

– Azt már nagyon jól tudom – mondta keserűen az emberfogó –, nem akartál egy kevert vérű fattyat, aki örökösen a hibádra emlékeztet. A hercegnő elszédítéséről beszélj! Talán mindig is a saját neméhez vonzódott?

– Ami azt illeti, igen – ismerte el Syella. – Az apja viszont feleségül akarta kényszeríteni egy perverz és ostoba velkei főnemeshez, hát hozzánk fordult segítségért.

– Hozzánk? – vont a szemöldökét Agar. – Mégis kikhez, a gyermeküket eldobó elf szukák védőszövetségéhez?!

– Nem – válaszolta szelíden Syella –, alapítottam egy Etvod nevű titkos szervezetet, ami fajtól függetlenül a nők szabadságjogaiért küzd. Elhagyott anyákért, folyamatosan testi-lelki gyötrelmekről szenvedő feleségeikért, bántalmazott kislányokért, csupa olyan ember, elf vagy akár ork nőért, akik senki mástól nem remélhetnek támogatást vagy részvétet. Mostanra minden birodalomban léteznek kisebb-nagyobb csoportjaink, amik megmentik a gyengébbik nem tagjait. Akadnak férfiak is közöttünk, de nem ez a lényeg. Niakhé megkereste a hantarelli sejtünket, hogy segítsen rajta, én pedig vállaltam a megszóktetését.

– Ekkora sületlenséget még életemben nem hallottam – jelentette ki az emberfogó. – Teljesen ütődöttnek nézel? Higgyem el, hogy miután eldobtál, mint egy lyukas rongyot, alapítottál egy titkos társaságot, ami segíti a gyengéket?

– Talán az irántad érzett lelkifurdalás is szerepet játszott benne – vallotta meg a nő. – Bár, amikor megszülettél, nem tehettem mást, mert a családomban dívott a becsületgyilkosság hagyománya. Hiába taszítottak ki maguk közül, szegényfolt voltam, ezért veled együtt halálra jelölték. Azért tettelek a Démondenevérek lépcsőjére, mert tudtam, hogy ott a rokonaim nem keresnének, és ha mégis, akkor is biztonságban leszel tőlük. Sokáig rejtett életet éltem, de közben lassacskán felmorzsolgattam őket. Amikor az új mestered rám talált, már biztonságban lettél volna tőlük, ám továbbra is gyötört a bűntudat, ezért úgy csináltam, mintha gyűlőlnélek. Azóta megalapítottam a szervezetet, és ez visszaadta az önbizalmamat. Szándékosan rendeztem így, hogy találkozzunk, mert ez a küldetés nem csak Niakhéről szól, hanem rólunk, kettőnkéről is. Eljött az ideje jóvátenni a múlt hibáit.

Agar torka elszorult a hallottaktól, de igyekezett erős maradni.

– Azt akarod mondani, nem a véletlen műve, hogy együtt vagyunk ebben a szobában?

– Így van. Az egyik hantarelli szolgálólányunk, a nagyherceg kedvenc ágyasa. Kérésre ő javasolta a főúrnak, hogy a Démondenevéreknek adja a megbízást. Egy ideje a távolból figyelemmel kísértem a pályafutásodat. Közismert a nők bántalmazásával kapcsolatos hozzáállásod, és a különleges képességed is, amivel bárkit megtalálsz, ha hátrahagy valamit. Majdnem biztosra vettem, hogy amúgy is téged küldenének, de hogy mindenképp így legyen, direkt elejtettem egy zsebkendőt a hercegnő eltűnésekor. Az adottságod fényében hatalmas felelőtlenség lett volna a nagymesteretek részéről, ha valaki másra bízta a feladatot.

– Logikusan hangzik – ismerte el az emberfogó észre sem véve, hogy önkéntelenül is elvette a kést az anyja

torkától. – A csókjelenetet a hercegnővel viszont nem igazán értem.

– Amikor megérkeztem Ollala szentélyéhez a lányért, észrevettük, hogy valaki távolról figyel minket, hát, gondoltuk küldök az összes elnyomó apának egy üzenetet arról, hogy az elrendezett esküvők kora lejárt.

Syella hangjában elfojtott szenvedély lobogott.

– Úgy gondoltam, Niakhé látszólagos elcsábítása megérteti a zsarnokoskodó szülőkkel, hogy a lányaik nem pénzért és hatalomért elkótyavetyélhető árucikkek! A hercegnő kicsit meglepődött, amikor a fülébe súgtam, mit akarok, de azt hiszem, megértette, mert habozás nélkül belement a játékba.

– És mi vezetett Engior Gaidar megöléséhez negyedórával korábban? – firtatta Agar.

– A menekülésünket biztosító konfliktust az indulás előtt fél órával ellopták. Rögtönözni kellett, ezért kiiktattam azt a ficsúrt a kocsisával együtt, és a tőle zsákmányolt hintóval vittem ki a városból Niakhét. Az elkényeztetett tarkonyi notórius nőverő hírében állt a helyi kurtizánok körében, és szadista játékaiban a szolgája is rendre részt vett. Úgy voltam vele, ha már erőszakkal szerzek járművet, olyanokat választok ki áldozatul, akikért amúgy se nagy kár. Persze, ahogy sejtettem, egy rakás bosszúszomjas kopó eredt a nyomunkba. Eldöntöttem, hogy itt, Dránban csapdát állítok nekik, és végképp elvarrom a szálakat. Elsőnek azt a fatorkú gollamit kaptam el, aztán a tűzszloppal magamhoz csaltam a Féltestvért is, aki biztos azt hitte, megelőzted a hercegnő utáni hajszában, és te okoztad a robbanást. Mivel nem igazán értek a naftához, kicsit megégettem magam. Természetesen senkit sem öltem meg, egy tegnap lecsengett súlyos járvány áldozatait röpítettem a levegőbe abban a házban, amit égni láttál. A számításom fényesen bevált, a déli kuzinod a helyszínre rohant, és meglátta a kiterített hullák közt Niakhét. Persze nem az igazit, hanem egy előre kiválasztott, hasonló testalkatú nő tetemét, akinek az arcát a hercegnőéhez hasonlóvá tettük. A velkei bekapta a csalit, én meg látványosan eliszkoztam az orra előtt. Utánam eredt a rohadék, de itt ő is a horogra akadt, miután egyik kedves tagunk, Siara látnoknő előzékenyen a rendelkezésemre bocsátotta a leszámolóshoz az üzletét. Direkt Niakhé markában hagytam a kedvenc gyűrűmet, hogy végül te is idetalálj hozzám, miközben a nézelődő tömeg tagjai, mind a mozgalom hívei, úgy csináltak, mintha nem vennék észre, ahogy lenyúlod.

– De miért követted el ezt a hatalmas szemfényvesztést? Syella elmosolyodott.

– Azért, hogy átverjem Niakhé házsártos apját, a dühöngő Gaidarokat, az ostoba velkeieket meg úgy általában az egész világot. Az igazi hercegnő már órák óta úton van egy messzi, északi tartomány, Szüfranett felé, ahol híret sem hallották férfiuralomnak, és boldogan befogadják a hozzájuk menekülő nőket.

– Na, jó – értetlenkedett Agar –, de hogyan tudtál úgy elmaszkírozni egy vadidegen női hullát, hogy Niakhéra hasonlítson?

Az anyja rákacsintott.

– Én sehogy, a legjobb szakértőre bízni az ilyesmit. Kocsizörgés hallatszott kintről, majd döngő léptek.

– Nyugalom – mondta Syella, látva, hogy Agar támadó pózt vesz fel a tőrrel a kezében –, nem fenyeget veszély, leengedheted a fegyveredet.

Három koppanás jelezte az ajtón, hogy valaki bebocsátást kér az előtérből.

– Gyere be! – kiáltotta ki az elf asszony.

A következő pillanatban a brutális termetű Arnollus Sranzenberger lépett be az ajtón.

5.

– Hogy tetszett a munkám a hercegnő képmásával? – kérdezte a brutális termetű Delta-pap hanyag közvetlenséggel a rámeredő emberfogótól. – Szerintem életem egyik remekműve a preparálás terén.

Hát, persze – eszmélt fel gondolatban Agar –, ugyan mennyi esély van arra, hogy egy emberkerülő Coxolimádó csak úgy felbukkan az éjszaka közepén egy rakás, tűzvészt bámuló nő között? Az izomhegy azért volt ott, mert ő készítette elő a színjátékhoz az ál-Niakhét.

– Látom, rájöttél, mi történt – állapította meg Syella. – Arnollus már délelőtt megalkotta a kiválasztott holttestből Niakhé hasonmását. Gondosan össze is égette, ügyelve arra, hogy a vonásai épek maradjanak. Miután előidéztem a robbanást, csak kihozta a többi halott közé, a háznak abból a részéből, amit nem érintett a detonáció. Utána csak azért maradt a környéken, hogy amikor eszedbe jut, hogy illő lenne hazajuttatnod Niakhé maradványait az apjának, éppen kéznél legyen.

Agar megcsóválta a fejét.

– Na, és honnan tudtad, hogy felvetődik bennem ez a gondolat?

Az anyja újabb mosolyt küldött felé.

– Emlékszel az érkezéskor látott kiroszakai temetési menetre? Szerinted véletlenül lófráltak pont arra és akkor? Lefizettük őket, hogy az érkezésed várható időpontjában fel-alá járkáljanak azon a környéken, amelyen a más birodalmakból érkező orgyilkosok Kloákái a leggyakrabban megnyílnak. Mindezt azért, hogy elraktározza az elméd a látványt, és később majd bevillanjon, amikor megpillantod a hercegnő tetemét. Egy kicsit manipuláltunk, drágám.

– És most mit vársz tőlem? – kérdezte zaklatottan Agar. – Azt mondtad, ez az egész rólunk is szól. Hogy értetted ezt?

Syella némileg elérékenyülve nézett rá.

– Pontosan tudom, hogy nem vállalsz olyan megbízatásokat, amelyek során nőket kellene ölnöd. Nagyon büszke vagy rád, és szeretném, ha újra része lehetnék az életednek. Sajnos jelenleg eléggé szorít minket az idő az érzélgősködéshez, mert amennyire ismerem az orgyilkoscéhek szokásait, nemsokára vissza kell térded az érkezésed színhelyéhez, hogy hazatérhess. Bármennyire nem fűlik hozzá a fogam, szívességet kell tőled kérnem, egy utolsó húzáshoz, ami végleg bebiztosítja a hercegnő szabadságát. Azt szeretném, ha leszállítanád a Kloákán keresztül az ál-Niakhé bebalzsamozott tetemét a nagyhercegnek, mert már önmagában azzal is hitelesíted a hulla kilétét, hogy te viszed vissza. Ha ezen túlleszünk, ígérem megkereslek, és bepótoljuk az elvesztegetett éveket. Tudom, hogy ez úgy hangzik, mint ha csak ki akarnám

használni a köztünk lévő vérkötéléket, de hinned kell nekem, hogy mindennap eszembe jutottál, és alig vártam a viszontlátásodat! Talán eleve azért építettem rád ezt az egész tervet, hogy megint találkozhaszak veled...

Syella hangja elcsuklott az utolsó mondatnál, szemében valódi könnyek csillogtak. Agar nagyot nyelt, neki magának is gombóc keletkezett a torkában a hirtelen rátörő érzésektől.

– Jól van – nyögte ki nagy nehezen, amikor végre meg tudott szólalni –, segíték nektek.

– Nagyszerű – mondta boldogan az anyja, és átölelte. – A bebalzsamozott tetem kint vár a kocsiban, Arnollus majd odaszállít vele, ahová mondod. Köszönöm, fiam, és kérlek, bocsásd meg, hogy ilyen sokáig nem kerestelek! Most siessetek!

A Delta-pap biccentett, és kifelé indult, Agar pedig közvetlenül a sarkában loholt, bár szíve szerint még sokáig szorította volna az anyját...

Az épület előtt várakozó, díszes kocs oldalán a Gaidarház cikornyás címere pompázott, a hámba kötött nemes tartású paripák türelmetlenül rúgkapáltak a mellső lábukkal. Arnollus felült a bakra, Agar pedig elárulta neki, mi az úti céljuk, aztán elhelyezkedett a konflis belsejében. A szemben lévő ülésre kötözve üvegezett fedelű láda hevert, a hófehér menyasszonyi ruhába öltöztetett női hulla vádlón meredt belőle a plafonra. A Coxol-hívő hibátlanul dolgozott; Agar biztosra vette, hogy még a saját anyja is elhinné, hogy az igazi Niakhé fekszik benne.

A Delta-pap a lovak közé csapott, és az állatok az útnak veselkedtek. A kocs megindult, majd egyre jobban gyorsulni kezdett; az emberfogónak erősen kapaszkodnia kellett az erre szolgáló bőrszíjak egyikében, ha nem akart a padóra zuhanni. Gondolatai tétova sárkányfiókákként repkedtek, miközben próbálta felfogni az éjharánt alatt történeteket. Lelkében olyan érzelmi hullámvérés csapkodott, amelyhez hasonlót még sohasem élt át. Az anyja nem az a megkeseredett szörnyeteg volt, akinek Niergas apó lefestette őt. Jó szándékához kétség sem férhetett, ugyanakkor a kérése hazugságra készítette a saját klánja előtt. Agar kétségek közt őrlődött, mihez kezdjen. Árulja el a céhét, amely kiképezte és biztonságot nyújtott számára, vagy taszítsa el újra visszakapott anyját, aki olyan haszontalannak látszó elvekért küzd, mint amilyen a nők megmentése?

A konflis közben a Larkin Borpatikájával szemben magasodó, csálén álló toronyhoz ért. Arnollus megfékezte a lovakat, aztán leugrott a bakról, és feltépte a kocs ajtaját. Megragadta a ládát, ormótlan karján hajókötellekként duzzadtak ki az erek. Erejét megfeszítve kiemelte a különös szarkofágot, aztán lerakta a jármű mellett. Mire Agar kiszállt a hintó belsejéből, kiszabadította a hullát, és felé nyújtotta a tetet. Az emberfogó átvette tőle, és úgy tartotta, mint újdonsült hitvesét a hálószoba küszöbe felett átémelni készülő férj a nászéjszaka előtt.

Szélrohám támadt, és a világosodó égen, fekete hasadék nyiladozott, ahogy a varázsigékkel irányított láthatatlan szárnyas alfele a találkozási pont felé közeledett.

– Sok szerencsét! – kiáltotta a Coxol-hívő, aztán távolabb lépett, nehogy a mennybolton manifesztálódó Kloáka őt is felszippantsa egy rektális szellemutazásra.

A következő pillanatban az asztrális átjáró elragadta Agart, és Turuk girbegurba emésztőrendszerén keresztül a Démondenevérek segségi főhadiszállására repítette. Az emberfogó karjában a preparált holttesttel a nagymester dolgozószobájához vezető folyosóra érkezett. Még mindig nem jutott igazán dűlőre, melyik utat kéne választana, mégis automatikusan a nehéz, tölgyfaberakásos ajtó felé lépkedett.

Megtorpant, amikor közvetlenül a nyílászáró elé ért, és már-már gyengéden a padlóra fektette a törekeny tetet. Nem bírta ki, egyszerűen muszáj volt megsimogatnia a tetem éteri szépségű arcát. Sehol egy aprócska hézagot vagy repedést sem talált a porcelánsima vonásokon. A Delta-pap tökéletes munkát végzett, a halott nő olyan természetességgel viselte Niakhé hercegnő külsejét, mintha sosem nézett volna ki másképp. Agar egészen elképesztőnek találta ezt, csaknem a lehetetlennel határosnak...

Ekkor halvány remegést érzett a bársonypuha bőrön át, mintha a néhai valami láthatatlan impulzus hatására éledzeni kezdene. Keze önkéntelenül lejjebb siklott a hófehér ruhán, és a feszes keblek alatt állapotodott meg, nagyjából a szív környékén. A nélkül, hogy gondolkodott volna rajta, azt ellenőrizte, nem kezdett-e a nő szíve újra verni.

Erről szó sem volt, viszont a testen újabb rezdülés futott át. Agar ösztönei azt súgták, lejjebb rejtőzik a kiindulási pont, ezért a tetem hasára csúsztatta a tenyerét, miközben igazából maga sem tudta, mire számít.

Újabb remegés jött, aztán még egy, mindkettő a hulla gyomrának irányából. Kezdek rövidülni a szünetek két impulzus között, és ez elborzasztotta az emberfogót.

Mégis mi történik itt?

Kezében tör villant, a borotvaéles penge halk sercenéssel felhasította a menyasszonyi ruhát. Agar az alatta pihenő égett hasfalat nézte, melyen friss varrat húzódott. Nem habozott, azt is átmetszette, és apró, narancssárgán lüktető gömböket pillantott meg a tetem gyomrában. Kővé dermedt, mert bár nem tudta, pontosan, mit lát, majdnem biztosra vette, hogy köze van a krátkiak hókuszpókuszaihoz.

Ekkor feltárult a dolgozószoba ajtaja, és Agar vakító élességgel látta a nagymestert és a mögötte ácsorgó díszes ruházatú főrendet a rangját jelképező terebélyes agancsfejdísszel a homlokán. Csakis Hantarell mindenható ura, Eugne Gall Hordak lehetett az személyesen. A főrend némán tátogott a döbbenettől, hogy a lánya megmentésével megbízott emberfogó látszólag épp a gyermeke kibelezésével foglalatalkodik.

Agar rájuk akart üvölni, hogy meneküljenek, de elkésett.

A narancssárga gömbök mohón felzabálták a hulla belső szerveit, aztán egyetlen hatalmas, vakító tűzbuborékban egyesültek.

6.

Kaamu Jonvik elégedett sóhajjal vált meg a kortalan szépségű elf nő szerepétől. Pőrére vetkőzött, lemosta a csuklójáról a hamis anyajegyet, levette a kopasz fejbőréhez simuló, szőke parókát, eltávolította a szeméhez szorosan illeszkedő, aransárgán irizáló lencsét, aztán leült a jósno egyik fésülködőtükre elé, és arcát fedő sminkréte-

gek eltávolításába kezdett. A néhány lépésnyire haldokló Delta-pap ugyanolyan visszaszítóan hörgött, mint a többi áldozata. Tapasztalatai szerint, kortól, nemtől és fajtól függetlenül nagyjából mindenki ilyesfajta hangokat hallatott, miután átmetszették a torkát.

Rendkívül büszke volt magára, mert mind a károgó gollamit, mind a rivális klánt teljesen megsemmisítette. Nem kellett mást tennie, csak kitalálni egy jó mesét és elfnek maszkírozva eltüntetni Eugne Gall Hordak lányát. A győzelemmel lényegében az egész földrészen ő maradt az egyetlen igazán nagynevű orgyilkos. Tulajdonképpen minden úgy történt, ahogy Syella bőrébe bújva előadta Agarnak, legalábbis többé-kevésbé, csak a történetek mögött lapuló indíték volt teljesen más.

Természetesen a Féltestvérek is vezettek régi vetélytársaik orgyilkosairól nyilvántartást, melynek alapján rendkívüli tehetsége ellenére éppen Agar Dall Krelt túnt nőkkel kapcsolatos elvei miatt a Démondenevérek leggyengébb láncszemének. Kaamu mindent kiderített róla, amit csak lehetett, aztán magára öltötte az anyja, Syella Ranarhon szerepét. Ebben az álcájában kinyírta a tarkonyit a kocsisával, aztán a lopott hintóval Niakhéért ment az Ollala templomhoz, akit egy küldönc csalt oda azzal, hogy az apja várja. Kaamu, amint a szentélyhez érkezett, végzett a hercegnővel, hátrahagyta a zsebkendőjét, aztán egy másik találkozóhelyhez hajtott, ahol már várta egy mágus, hogy egy Kloákán keresztül a Csellengők Városába juttassa.

Dránban felkereste a Delta-papot, aki a tűzvész helyszínénél kijelölt épület egyik bérelt lakásában égési sérüléseket varázsolt a holttestre, és elrejtette a gyomrában az időzített mágiával ellátott krátki robbanószert. Közben egy lefizetett szemtanú Hantarellben azt állította, hogy a hercegnő az eltűnésekor egy elf férfival enyelgett, hogy Agart feldolgozhatatlan sokk érje a végjátéknál, amikor a saját anyjával szembesül. Az erre rendelt szájak minden érintettnek a megfelelő neveket súgták. Ennek köszönhetően a Gaidarok a gollamihoz fordultak, a hantarelli nagyherceg a Démondenevéreket választotta, a hoppon maradt, velkei férjelölt pedig a Féltestvérek mellett tette le a voksát.

A céhek és az A'Daggio-féle magánzók, ha Kloákát akartak nyitni, általában mindig ugyanazokat a szabadúszó mágiatudókat alkalmazták. Ezeket az amúgy sem a túlzott jellemességükről ismert figurákat viszont egész könnyen le tudta fizetni, hogy a riválisai pontosan oda érkezzenek a Csellengők Városában, ahová ő szeretné. Elsőnek a gollami jött, akit rögtön másvilágra küldött. Alighogy kilépett az átjáróból. Nem sokkal utána Agar

következett, hogy találkozzon az elméje befolyásolására szánt temetési menettel. Ezután a képessége a sikátorban heverő bárdhoz vezette, annak köszönhetően, hogy Kaamu alig karnyújtásnyira lapult a tetemétől egy falmélyedésben. Ekkor belépett a legközelebbi ház tetején várakozó, Féltestvérek öltözött, névtelen, helyi orgyilkos, és elkezdte maga után csalni a segságiak ászát. A kölyök éppen arra ment amerre kellett neki, így beszakadt alatta a meggyengített földemek egyike, amelyeket Jonvik bérence gondosan elkerült.

Ez volt az egyetlen igazán kockázatos pont, mert Agar könnyen a nyakát szeghette volna, akkor pedig fuccs a briliáns tervnek. Ennek ellenére nem lehetett elkerülni a dolgot, hogy a félvér kiessen egy kicsit a játékból, amíg előkészíti az utolsó fázist. A biztonság kedvéért azért utánamászott megnézni, hogy van, de szerencsére túlélte a zuhanást.

Kaamu az így nyert időt kihasználva eltette láb alól a jósnőt, felvette a ruháit, majd amikor a szerepében pózoló brávó az üzlethez ért, őt is elintézte. Ezután a Delta-pap a megbeszélte időpontban felrobbantotta az erre kijelölt házat a benne élőkkal együtt. A messzire lobogó lángok akkor is odacsalták volna Agart, ha épp nincs magánál a detonáció pillanatában. Az elf gyűrűt még a preparálás előtt a lány kezébe rejtette, és előtte néhány napig magával hordta, hogy Agar akkor is találjon hozzá valamilyen átvezető nyomot, ha menet közben elvesztené valahogy a fonalat. A tűzvész köré többnyire nők gyűltek, miután a Megesettek Negyedében idézték elő a katasztrófát, hogy a félvér számára hihetőbb legyen a beavatott mivoltukra vonatkozó hazugság. Amikor Agar végre befutott a látnok üzletéhez, direkt lebukott a hamis anyagjeggyel, aztán beadta neki a mesét a nők megmentéséért küzdő titkos szervezetről, és eljátszották a nagy, könnyes anya-fiú egymásra találást.

Győzött. Hakon A'Daggio és Agar Dar Krelt elbukott, a Démondenevéreknek írmagjuk sem maradt, ráadásul az érinthetetlennek hitt Eugne Gall Hordak levegőbe repítésével még a velkei megbízó megrendelésének is sikeresen eleget tett. A Delta-papon kívül csak a lefizetett mágusok jelentettek elvarratlan szálat, de velük majd akkor foglalkozik, ha a saját Kloákája visszavitte.

Kaamu a tükörben látható, jellegtelen ábrázatú kopasz férfira mosolygott, aztán a bolt előterében heverő alteregójához sétált. Levetkőztette, majd felhúzta itt-ott kissé vérpetyyes ruháit, és kilépett a virradat fényében fürdő utcára. Miközben az átjáró találkozási pontjához sietett, mélységes nyugalom szállta meg a tényről, hogy az éjharánt véget ért.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Petya

Teremtéstörténet 2

– Uram, van egy kis gond.
 – Micsoda?
 – Otffelejtettem a teremtő-szettet...
 – És miért vigyorogsz?
 – Mert igazából ez elég nagy baj...
 – Végre egy jó ok, hogy elszabaduljunk innét... Amúgy is kiborulok ezektől a csápszerű ragacsos izéktől. Kronosz szerintem direkt küldött minket ezekre a lehetetlen latrinákra... Ki akart cseszni velünk... Először a Tartarosz, most meg ez a Cthulu a R'lyeh-jével... Na és a Kasshyyk... én ezeket ki se bírom mondani... Méghogy hasznos melő...

– Jómagam is reméltem, nem átvitt értelemben érti majd, hogy hasznos munkát fogunk végezni. Lehetetlen mennyiséget termelnek itt, sosem fogjuk tisztára ganézni. De legalább megcáfoltuk a közmondást: a nagy gonddal mégse jár nagy felelősség...

– Az a Titán rám tüszentett! – söpört le Isten hisztérikus mozdulattal, az emléktől elsápadva a válláról egy kíváncsi Shoggoth-végtagot. – Leégette a szakállamat! És mi lett volna, ha elkapok valami nyavalyát? Az én koromban vigyázni kell magára az...

– Minek, Uram?
 – Hajlamosak lehetünk rá, hogy a fő művünkkel azonosítjuk magunkat egy időt után. De én nem leszek ilyen hiú! Felejtsd el, nem mondtam semmit! Menjünk innét... Amúgy mondtad ennek a Kronosznak, hogy szénalapú-létrehozónak jelentkeznünk?

– Igen, Uram, de hosszú a várólista, manapság boldogboldogtalan ebben utazik...

– Olyan embertelen ez a világ... Nem kéne ezúttal egy emberségeset teremtenünk?

– Az olyan unalmas, Uram. Ha javasolhatnám, ezúttal csináljuk az én módszeremmel!

– Úgy beszélsz, mintha legutóbb is nem a saját szakálladra jártál volna el...

– Bevallom, kicsit megfűszereztem a dolgot...

– Na jó, nem bánom... Űgysincs más a nap alatt... Gábiel azóta magán kívül van, hogy megbámulta annak a hibbant szerzetesnek az ülepét... Egyedül te vagy hű hozzám...

– Látod! Én bírom a strapát!

Isten fohászra emelte tekintetét, hálát adva, hogy elszabadul erről az átokverte vidékről, mikor is egy szárnyas démon fölötte átsuhanván, szépen szólva tudomást sem véve az alatta ácsorgó áldozatról könnyített magán.

* * *

– Éva?! Hol vagy, Éva?

– Psszt, gyere ide!

– Mit csinálsz itt?

– Elbújtam Józsi elől. Állítólag talált valamit. Elvárásolta a buzogányát. Megkerget mindenkit vele, akit csak ér. Képzeld olyan nagy lett neki...

Ádám kényelmetlenül fészkelődni kezdett Éva rejtett izgatottsága láttán.

– Ne aggódj, a tiéd se kicsi... Pont a megfelelő méret. A múltkor is hogy agyonütötted vele azt a ronda bogarat...

– Hja, hát igen, ott segíték, ahol tudok...

– Megmentettél, majdnem hozzámért. Olyan undi volt... Ha te nem vagy, nekem kellett volna a kis pindurkát összenyomni...

Ádám egyre jobban feszengett. Éva megpróbálta felvidítani.

– Emlékszel arra a csodás délutánra az almafa alatt? Mondjuk nem volt olyan jó, mint Lacival a banánfánál, sem olyan, mint Gézával a tökágásban, se mint Jánossal az uborkásban... de azért remek érzés volt veled is harapni valamit. Azaz, hogy csemegézni...

– Ja, nem volt rossz... Szó ami szó kicsit barnás, kicsit áporodott volt, mint amit a kelleténél többször hagytak helyben... mondhatni madárlátta, de azért jó volt.

– Meg se kóstoltad azt az almát!

– Körtepárti vagyok...

– Most arra célozol, hogy túl vékony vagyok?

– Nem, dehogy!

– Akkor túl kövér?

– Csak arra céloztam, hogy formás az alakod.

– Láttál te már körtét?

– Azt csak úgy mondják...

– Hát ne mondják! Ha tényleg kívánnál, megkóstoltál volna!

– Sajnálom, de valami azt súgta, nem szabad beleharapnom.

– Ahelyett, hogy az elvek embere vagy, lehetnél kissé szabadosabb!

– Ha átadom magam az élvezetnek, úgy érzem, kicsúszik a lábam alól a talaj. Féket vesztek és habzsolok. Nekem olyan jó érzés csak rád nézni, gyönyörködni benned. Tisztes távolból. Az olyan állandó. Ha testközelve kerülsz az egész megváltozik. Lankadni kezd a képzeletem, a végére pedig lekókad a lelkesedésem.

– Gyönyörködni bennem, az volna aztán az igazi...

– Már nem szó szerint, hanem átvitt értelemben. Próbálok racionalizálni, ami alapvetően emocionális.

– Néha úgy szeretnék felpofozni, de úgy istenesen. Hátha érthetően kezdenél beszélni. De azt hiszem, tudom mi a te bajod... Tudod, mit? Mi lenne, ha ellopnánk Józsitól azt a micsodáját, és a te buzogányodat is elvárásoznánk? Na, mi lesz már? Benne vagy?

– Ezt utoljára az almafa alatt kérdezted, és akkor nem tetszett a válasz...

– BENNE VAGY?

– Persze, persze, benne! Te vagy a főnök, drága Éva...

* * *

– Innye!

Józsi a naplementét élvezve andalgott a tengerparton, amikor átesett a teremtő-szetten. Mivel halványlila gőze sem volt róla, ki hagyta ott és mi célt szolgál, babrálni kezdett vele. Kísérletezései nyomán az addig Pangea-állapotban leledző planéta mozgásba lendült a talpa alatt, tektonikai lemezmozgásának következtében földtörténeti korszakok egész sora pergett le. Tudtán kívül létrehozta és elpusztította a dinoszauruszokat, olyan közel mozgatta a Földet a Naphoz, hogy kis híján elégette a légkört, ám szerencséjére tüszentett, így egy gyors jégkorszakot követően, mikor is újra rázni kezdte a szerkentyűt, arra lett figyelmes, hogy a buzogánya a megszokott méretéhez képest kétszeresére nőtt.

– Hú!

Mondani se kell, milyen felszínes gondolatok támadtak neuronállományában. Megkergette az összes hajadont, mert feltett szándéka volt, hogy felmenője, Néhai Kardfogúszelidítő Józsi után ő is a hajánál fogva fog becipelni valakit tigrisbőrrel bélelt, barlangrajzokkal ékesített, andalító kandallóval felszerelt neander-rezidenciájára. Néhány kezdeti kísérletet követően azonban hamar kimerült, lepihent egy pálmafa árnyékában, és elszenderült. Mikor felébredt, a varázsdoboznak hűlt helye volt, ő pedig bosszút fogadva, amiért frissen szerzett kis kedven-cét eltulajdonították, kifejezte rosszállását.

– Ehuna!

* * *

– Ne mocorogj annyit!

– Nem is tudom, Éva... Biztos szükség van erre?

– Már ezerszer mondtam! Nem erőltetném, ha nem válna előnyödre! Klasszisokkal jobb pasi vagy a többiek-nél. Laci arca tiszta ragya. Géza fogai csalék, János pedig kancsal. Neked csupán annyi a hibád, hogy kicsit tutyimutyi vagy. De majd megnövelem az önbizalmad, csak maradj vesztig! Nehogy az orrodal találjam el...

– Tudod végig azon jár az eszem mit fog szólni szegény Józsi, ha felébred... Biztos nagyon szomorú lesz...

– Legfeljebb, amiért nem tudott asszonyává tenni... Sosem volt annyi esze mint Néhai Józsinak. Neki még volt stílusa, tudott udvarolni. Szó szerint elcsavarta a lány fejét mielőtt megcibálta. Ha nekem is olyan dinnyéim, meg platina hajkoronám lenne, mint amelyet a Jóisten teremtett ősanánkknak... De én már csak ilyen gebe maradok... Akkor engem már rég elvettek volna nőül... Helyette itt ülök a hajadon...

– A nyakadon...

– Ne javíts ki! Ha szép nem lehetek, legalább hadd higgyem, hogy okos vagyok!

– De hiszen te így vagy jó, ahogy vagy! Szép és okos egyszerre! Tökéletes!

– Ezt csak úgy mondd! De ha igaz is, biztos megvetsz, amiért annyi férfival csipegettem...

– Sosem tudnék haragudni rád, Éva! Néha úgy érzem, minket egymásnak teremtettek! Ez a hit lendít tovább

minden megpróbáltatáson! Bármit megtennék, hogy ugyanígy érezz!

– Bármit? Akkor végre vesztig maradnál egy percre?

Ádám megmerevedett, buzogánya kétszeresére duzadt, hite túlcsoordult.

Így teremtett Éva önbizalmat Ádámnak.

* * *

– Kicsit nagy lett itt a felfordulás...

Lucifer azokra az égbekiáltó jelekre hívta fel Isten figyelmét, aki még mindig a szakállára száradt piszkot csutakolta, melyek sebekként éktelenkedtek az orruk előtt. Végtelen mély árokba tekintett le, melynek sötétlő vermeiben fel-felszökő látatenger morajlott. Az eget meteorok szabdalták, hol tűzlabdaként tündökölve, hol csillámló pozdorjaként szóródva szét.

– Ehhez a rondasághoz aztán tényleg semmi közöm – mutatott Lucifer a Tyranosaurus-Ikerszarkómuszra, a kihalt hulló frankensteini változatára, melynek testén mára szintén letűnt, eldeformált külsejű dínókinövések éktelenkedtek. – Micsoda kultúrbarbárság!

– Világvége hangulatot áraszt, az egyszer fix. De ne majrézz! Inkább derítsük ki hol van a kütyünk. Jól látszik, hogy valamelyik okostojásod megkaparintotta.

– Hát ezért töltöttem annyi időt a tanításukkal? Ezért áldoztam annyi energiát rájuk, hogy végül így hálálják meg? Tudod, Uram, ilyenkor értem igazán, mennyi fejfájástól kíméled meg azokat, akik helyett ezt a kemény munkát végzed. Így, hogy a helyedbe léphettem, már világosan látom...

– Ne gyötörd magad! Ha nagyon nagy lesz a gebasz, legfeljebb nyomunk egy resetet. Ezt csak így lehet kibírni, meg némi süritallal... Mondd csak, Lucifer, kitaláltad már, hogy szerezzük vissza a teremtő-szetet?

– Ami azt illeti, tartozom egy aprócska vallomással...

– És már megint miért mosolyogsz hozzá?

– Mert igazából hatalmas...

– Ki vele, te lator...

– Be kell vallanom, sokkal jobban tetszik ez a hely a többinél. Bármelyik galaxis akármelyik zugát nézve. Tudtam, ha egyszer itt végzünk, többé nincs miért maradni, de nem sok időbe telt, és máris elfogott a honvágy. Másra se tudtam gondolni, csak hogy valahogy visszakerüljünk ide. Ábrándos pillanataim egyikében meglehet, hogy a jelentkezési lapon, amit Kronoszhoz kellett benyújtani, rossz rubrikát ikszeltem be...

– Most szivatsz...

– De nézd a jó oldalát, Uram! Itt tényleg miénk a pálya! Mi teremtettük! Azaz, hogy te... Na jó, a kurva isten baszsa meg... Mondjuk ki! Te képviseled a jót, én a rosszat! De az egyik a másik nélkül uncsi! Együtt, jól kimérve válik harmonikussá! És az összes kis söpredék ezen a geoid lélekvesztőn eszerint a harmónia szerint táncol. Úgy, ahogy mi fütyülünk! Miért mennénk el bárhová, ha bármit megtehetünk itt? Uram... Azaz, Isten, minden rendben?

– Nem... Azaz, hogy de! Valahogy felvillanyoztál. A beszédedtől le kellett volna lombozódjak, magamba kellett volna zuhanjak... De ehelyett becsülöm és bámulom a ravaszságod, meg azt a gürcölést, hogy érvényesítsd

magad. Nekem ilyet sose kellett, én beleszülettem a jó dolgomba. Olyan izgalmas arra gondolni, hogy valami rosszat csináljak.

– Nem erre a reakcióra számítottam. Nem hittem volna, hogy szomorrás hangulatba kerülsz.

– Már úgy érted szomorkás?

– Véletlenül sem, drága Jóistenem. A gyógyírt a szükségre úgy hívják: Szomorra-Gomorra VP.

– Mi az a VP?

– Világvége Party!

– Bulizni akarsz? Már most? És a kütyü?

– Van egy olyan érzésem, a tájkép nem véletlenül tükrözi a party tematikáját.

– Lesz helyszín?

– Ami azt illeti már régen kész van... Tudod, amikor lepihentél, rám hagytad a melót, én meg már torkig voltam a Józsi az n-edik verziójával, nekiláttam építtetni egy...

– Jó, tudod mit? Nem akarom tudni! Besokalltam az információidtól! Inkább mutasd meg!

* * *

– Hova megyünk?

– Mint már mondtam, Néhai Józsiéknak még volt stílusuk. Mit gondolsz, hogy csavarták el a lányok fejét? Azaz, hogy hol? Természetesen a Szomi-Gomi Partin! Kivetkőzhetsz magadból, mielőtt kivetkőztetnek önmagadból! Ágyó, komplexus! Milyen csodálatos!

– Biztos vagy benne, hogy beengednek minket?

– Ádika, nézz már végig magadon! Mit gondolsz?

Ádám végigtekintett méreteresre duzzadt buzogányán, és egyszerre lüktető érzés fogta el. Magabiztosság sugárzott végig a testén, és egyből tudta, mit feleljen.

– Nem tudom!

Éva a homlokára szeretett volna csapni tehetetlen dühében, de elhibázta és kiütötte saját kezéből a teremtő-szetet. Ahogy érte kapott a bűvös szerkentyű működésbe lépett, teleportkaput nyitott és hirtelen ott találták magukat a zsúfolt táncparkett kellős közepén. Felettük óriás neonfelirat villogott, rajta „VILÁGVÉGE PARTY”. A dj magához ragadva a szót bejelentette:

– Ma este nincs hova szégyenlősködni! Búcsúztassuk méltó módon a világot teremtőnk és egyben pusztítónk tiszteletére! Mutassuk meg a VIP páholynak, hogy KIHA.. LNI .ES.ÉLYES!

Sikítás, ováció, és mindent elnyomó tucucc.

– Basszus... mik nem történnék az ember lányával ha egy kicsit nem figyel oda...

Ádámiban a zene ütemére egyszerre bizsergés támadt. A dallam irányítása alá vonta, kezei és lábai nem engedelmeskedtek. Megszállottan táncolni kezdett, Éva tátott szájjal figyelte. Finoman Ádámhoz simult. Addig hangolódta, míg végül felolvadtak a körülöttük partizó sokaságban. A tömeg apránként eltávolodott tőlük, ahogy koreográfiájuk nyomán felhívták magukra a figyelmet. Éva úgy érezte ideje valami örülséget csinálni, ezért kikapta Ádám kezéből a buzogányt, aki megilletődve figyelte, miként varázsol belőle mikrofont. Mélyen a fiú szemébe nézve, szájához emelve, majd' bekapva beleénekelte:

– Tépj szét! Mire vársz még? Gyere és tépj szét! Hiszen erre vágyom!

A mikrofon messzire repült, a tomboló hormonok hatására eljártak egy cha-cha-cha-t, majd egy rumbát, némi salsával felöntve, amit egy sambával öntöttek nyakon. Ádám ezt követően odébbvonszolta a lányt egy csendesebb sarokba.

– Rájöttem, Éva! Nem kell túlgondolni! Néha nem árt, ha csak utat engedünk az érzéseinknek, hogy azok irányítsanak! Nem a buzogány mérete a fontos! Hiszen nálam sem volt, amikor az egész lezajlott! És a tetejében a sötétben alig láttalak, csak éreztelek, és ösztönösen tudtam mit hová kell pakolni. Az egész folyamat magától lezajlott! Vedd elő azt a szerkezetet!

Éva remegő kézzel, mint akinek minden egyes szó áramütéssel ér fel a bizsergető násztánc után, átnyújtotta a dobozkat Ádámnak.

– Azt kívánom, bárcsak újra az almafa alatt ücsörög-nénk és nem tudnánk betelni azzal a madárlátta, barnás, tesze-toszott, rohadt almával! Mert amíg együtt esszük, az nem lehet másmilyen, csak tökéletes!

Éva szemében megvillant fellobbanó lelkének lángja.

– Olyan hülye voltam, Ádám! Végig azt hittem, csak a külsőm számít minden férfinak. De te bebizonyítottad, hogy ez nincs így, sőt, épp az ellenkezője! Mindegy hogy nézek ki, amíg az érzelmeimet kordában tudom tartani, és a tiédde összhangba terelni. Semmi az egész... Csak egy kicsivel több ebből...

– Egy kicsivel kevesebb abból...

– És...

– Máris...

– Velem jössz, asszony!

Hoppá! Itt valaki kiénekelte a kottából! Befejezte kettejük helyett a szólancot! Józsi tűnt fel a semmiből, és a hajánál fogva már cibálta is volna hazafele a kiválasztott némbereét. Ám ekkor feltűnt még valaki.

* * *

– Mi volt ez a felfordulás odalent, Lucifer? És honnan került ide ez a rengeteg ember?

A VIP páholy tömve volt patinás alakokkal. Isten el is bújta két hirtelen felbukkant jövevény elől, melyhez foghíjról csak annyit fűzött: Jézus, Mária! Egy Nietzsche nevű, roppant humoros fazon odakacsintott a vörös és barna Gaia párosa közt élvezkedő Istennek: Nocsak, nem is halott, nagyon is él! Egy koponya formájú pohárból puncsot szürcsölő gigerli úr, bizonyos Shakespeare pityókásan azt ismételtette, lenni vagy nem lenni, mire egy feltűnő bajusz-szakáll kombinációval büszkélkedő úr oda nem fordult hozzá: Lenin, papszaluszta!

– Ne aggódj, Istenkém, mindent elintéztem! Te csak pajzánkodj tovább!

– A teremtő-szett megkerült?

– A legjobb kezekben van – rejtette Lucifer ruhája alá a felbecsülhetetlen értékű drágaságot.

* * *

– Eriggy az utamból, mer' széjjel csaplak a buzogányommal!

– Jajj, kérlek, ugyan már, Józsi! Velem szemben ez a

recept abszolút nem működik. Hiszen nekem köszönheted az egész hóbelevancot! Ami azt illeti, én pedig neked, hogy idáig jutottunk. Mondanám, hogy Isten veled, de az a fránya lelkiismeretem nem hagy nyugodni az öreg miatt. Tudod, arról álmódott, hogy egy emberségesebb közeget teremt ebbe a... nevezzük jóindulatúan annak, ami... fertőbe. Tulajdonképpen az ő álmát teljesítem be ezzel a kis közbeavatkozással. Füttyülnék rá, kit merre rángatsz, hova tépsz, kitépsz, betépsz... Nem érdekelne más körülmények közt. De most a góré levesébe köpsz. Úgyhogy egyszer kérem szépen. Engedd el a kislányt!

Józi nem mozdult, sőt, mi több, fenyegető jelleggel meglendítette méreteres szerszámát. Több se kellett Lucifernek. Egy szemvillanás alatt az addigra már Józi által birtokolt teremtés-szett a levegőbe röppent, onnan pedig Lucifer karmaiban landolt. A buzogány felszikkasztott, füst terjedt szét a táncparkett minden irányába, kétszeresére növelve a hangulatot a világvége várók közt. A

buzogány hült helyén forró csirkecombot szorongató Józsit előtötte a pulykaméreg, de ahogy hozzálátott leszopogatni a zsíros cupákat, rögtön javult a kedélyállapota. Lucifer abban látta a helyzet megoldását, hogy a Józsiiban tomboló genitális éhséget átpozicionálja orális gyönyörszerzésbe.

– Ti pedig, most szépen fogjátok magatokat, egymásba szerettek és elvonultok létrehozni egy jobb világot! Világos?

– Amúgy is ezt szerettük volna csinálni – mondta egyszerűen Ádám és Éva.

– Tessék? Akkor nem is kell parancsba adnom? Nem kell használnom a ketyerét se?

– Nem...

– Azért a nászutasoknak egy fapados teleportkapu csak belefér? Na, menjetek oda, ahová valók vagytok! Ádám? Éva? Egy élmény volt! Isten veletek!

Lidércfény

MEGJELENT!

Az antológia ingyenesen és legálisan letölthető a <https://konyvek.lidercfeny.hu> oldalról.

Legújabb antológiánkkal a Lidércfény Online kulturális magazin huszadik évfordulóját ünnepeljük. Olyan témában írtuk ki az ezzel kapcsolatos pályázatunkat, amely végigkísérte ezt a két évtizedet. A lápok, mocsarakat számos más élőlény mellett békák is lakják, így egyértelmű volt, hogy totemállatunknak mindenképpen szerepelnie kell a pályaművekben.

Fontos kritérium volt még a vidámság, a humor, a jókedv hisz ez is rendkívül jellemző ránk. Persze amikor kell, komolyak vagyunk. Így ismét két kategóriában lehetett nevezni.

Együttal igyekeztünk reflektálni a ma történéseire is, legalábbis az űrkutatás, illetve annak egyik fő iránya téren. Ezért lett a célpont a Mars bolygó.

Kiírásunkban arra bátorítottuk az alkotókat, hogy ne fogják vissza a fantáziájukat, hadd szárnyaljon az szabadon. A többség élt is ezzel a lehetőséggel, és saját hangján, saját stílusában remek novellákat kaptunk.

Ezen kötetünk azért is rendhagyó, mert borítója és belső grafikái a Microsoft Designer Image Creator AI-val készültek. Mindig szerettünk kísérletezni az új technológiákkal, és úgy gondoltuk, most kipróbáljuk ezt is egy éles helyzetben. Az elkészült képek jó része inkább megmosolyogtató, vagy épp aranyos – persze egyikkel sincsen semmi probléma –, de úgy gondoljuk, sikerült a borítót, és a belső grafikákat is úgy megválasztani, hogy azok visszaadják, tükrözzék mind az antológiát, mind az egyes novellákat.

Sok szeretettel nyújtjuk hát át nektek, kedves olvasók ezt a digitális kötetet. Reméljük ti is legalább olyan jól szórakoztok majd rajta, mint mi, az összeállítása során!

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

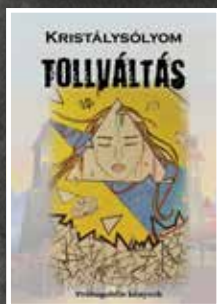
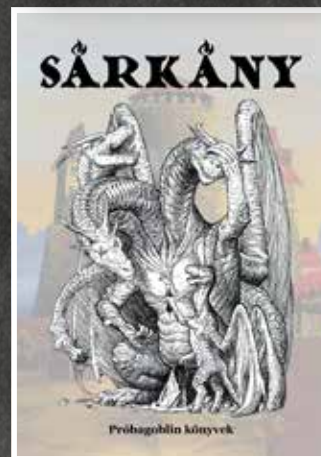
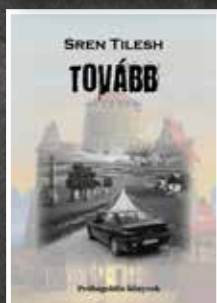
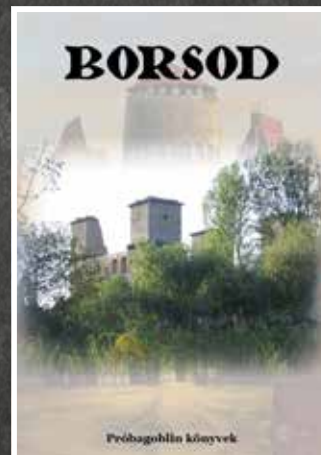
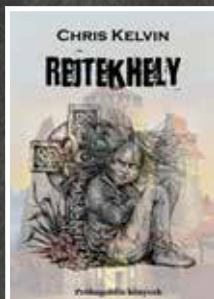
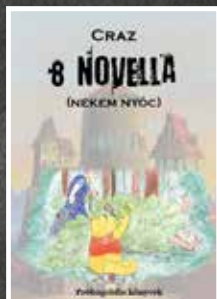
Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötetek ingyenesen, több formátumban letölthetők: konyvek.lidercfeny.hu

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

57. fejezet

Aki átjárt a világok között

írta **Trux Béla**

Kezdetben persze ő maga sem volt tudatában a képességeinek. A felismerés lassacskán érett meg benne, és akkor is csak egy üzleti úton lévő varázsló tárta fel előtte az utazás titkait.

Most nyilván azt kérdezitek, hogy milyen üzleti úton járhat egy varázsló.

Nos, teszem azt, házalhat varázsgömbökkel, esetleg varázspálcákkal is. Esetleg a zsoldosokhoz hasonlóan a saját, értékes képességeiben rejlő lehetőséget árulja, ami az egymással marakodó gazdagok szolgálatába állítva, lássuk be, jól jövedelmező üzletet jelent. De az is lehet, hogy a Búbajosok Éves Konferenciájára jött, ahol a téridő görbület kiegyenesítésére hivatott varázslatát kívánta szabadalmaztatni, hogy végre megkezdhesse az ilyen képességekkel rendelkező pálcák sorozatgyártását.

A történetek ismeretében ez utóbbira van a legnagyobb esély. E varázsló a Vertigo Mobilis névre hallgatott, és nem először járt már errefelé. De most inkább térjünk vissza Menyushoz, aki átjár a világok között. Vagyis arra a pontra, amikor ők ketten – a varázsló és Menyus – találkoztak a Csúrcsavaros farkú bikához címzett talponállóban.

És még valami. Ne feledjétek: Menyus itt még nem hivatalos világlépő, amivé később válik. Éppen csak sejti még, hogy valaminemű rendkívüli készségek birtokában lehet.

– Azt mondod hát, hogy léteznek más, a miénktől eltérő világok is... amelyek olykor még össze is érnek? – kérdezte Menyus a nyolcadszor is kiürült grogoskorsó fölött könyökölve.

– Síkok – bólintott a varázsló. – Szaknyelven síkoknak nevezzük őket. De hogy ne zavarjalak össze túlságosan, maradjunk a párhuzamos világok elnevezésnél.

– Párhuzamosak? Akkor hogy keresztezhetik egymást? – Menyus azon a ponton volt, amikor az ital az elme bölcsességeinek eladdig rejtett mélységeire nyit kaput.

– Párhuzamosak, az igaz. De köztudott, hogy a párhuzamosak a végtelenben összeérnek – érvelt a varázsló. – De hadd ne adjam ki mesterségemnek minden titkát.

– Ez marhaság. Ha vannak is ilyen síkok, hogyan lennének képesek érzékelni őket?

– Te magad mondtad, hogy láttál már elfeket.

– Más is látott már.

– Úgy, hogy a közelben állók mit sem érzékeltek e furcsaságból, igaz?

– Hát, meg kell hagyni... – bólogatott Menyus révült tekintettel. – Ezek a síkok olyanok, mint a dimenziók?

– Olyasmik.

Menyus kihúzta a sörfoltos alátétet a korsója alól, és körbenézett valami használható írószerszám-féleség után kutatva.

– Tessék – nyújtott át a varázsló egy furcsa tárgyat, mint aki tudja, hogy mit keres.

– Mi ez?

– Egy ceruza.

– Ó-nahát – dűnnyögte Menyus. Még sohasem látott ceruzát, ugyanis az ő világában tintát és grafitrudat használnak írószerszám gyanánt.

Mégis azonnal tudta, hogy mit tart a kezében, és mire való.

– No, kérem. Ez itt Omar – rajzolt egy pálcikaembert az alátétre. – Omar csak a lapon létezik, nem látja a teret. Omar nem tud mozogni, csak a lapon. Jobbra-balra, fel-le. De nem tud kilépni. Omar nem tud átlépni a mi dimenziókba. Még a kezét sem képes kinyújtani felénk. És én sem tudok hozzá benyúlni, pedig itt tartom Omart a kezemben, az egész világgal együtt. Na, ez az én véleményem.

– Omarnak viszont van szeme – emelte fel az ujját a varázsló. – Lát minket. Mint ahogy te is láttál már elfeket az utcán, pedig elvileg nem is élnek errefelé.

– Mondtam, hogy más is látott már.

– Miért ne? Ritka képességed van, de nem egyedülálló. Én megmutathatom, hogy hogyan foghatsz ezekkel az elfekkel kezet.

– Kíváncsian hallgatlak.

– Láttál már akváriumot, Menyus?

– Hogyne. Nekem is van otthon.

– Képzeld magad a halaid helyébe! Látnak téged minden nap, ahogyan olykor te is látod az elfeket, és néha olyan házakat, utcákat is, amik korábban nem voltak ott.

– Értem.

– Amikor megeteted a halaidat, vagy kitakarítod az akváriumot, átnyúlsz a dimenziók között. Szó szerint áttüremkedsz az ő világukba, akár valamiféle dimenziók közötti lény. Pedig ők akárhogy is próbálkoznának, képtelenek átjutni az üvegfalon. Akkor is ilyen pándimenzionális lény vagy, amikor látod az elfeket. Látens tehetség vagy, az igaz. De én felruházhatlak a képességgel, hogy átléphess hozzájuk.

58. fejezet

Boszorkány sugárút

írta Craz és Krómer Ágnes

Útban a Próbagoblin felé Kókuszpók megállt a boszorkányoknál.

Jó üzleti érzékről téve tanúbizonyságot, a három lány a Boszorkány sugárúton kezdte meg ténykedését. Bár a történelmi hűség kedvéért, az egész citromfű tea mellett kezdődött egy összejövetelen, a nagyvilágban történt események megbeszélésekor.

- Tudjátok, én már a varázsgömbömből és egy csipet békanyálból megjósoltam, nem fog változni semmi, ha mi nem teszünk az ügy érdekében. Ezért pozitív szemléletváltást alkalmazva szereztem tíz liter szilvapálinkát, amibe egy alvó szüzlány véréből is csepegtettem.

- Indítsuk be a fehérnemű kampányt! Szeretkezz, ne háborúzz! feliratú fekete tangák forgalmazásával.

- Az akkor már feketenemű, nem?

- Nos, a siker garantált, de ha mégsem, mi nem leszünk érte felelősök.

A továbbiakban akadt néhány kocsmai verekedés, és a boszorkány által kiválasztott szűz lány is teherbe esett. Valamint említésre méltó mozzanatok bizonyult az is, amikor a boszorkányok letolt nadrággal, fekete csipkebugyiban kampányoltak, viszont aznap adtak el a legtöbbet a készletből. Később felmerült az ötlet, hogy a lányok csak egy napig hordják a bugyikat, és minden vásárló kap mellé fél liter pálinkát is, így a bevétel még jobban emelkedne, de erről az árukapcsolásról végül letettek.

A sugárút ezen része azért kapta a Boszorkány nevet, mert valamikor régen egy embert itt változtattak gyíkká. A varázslat ugyan később elmúlt, de az áldozat haverjai pár nappal rá felállítottak az út mellett egy többméteres gyíkszobrot.

Kókuszpók váltott néhány szót a boszorkányokkal, és átvett egy kisebb dobozt, amiben a következő levél pihent. Majd sok sikert kívánt, elköszönt, és gondolataiba merülve hagyta el a Boszorkány sugárutat.

59. fejezet

A Sárkányfa árnya

írta Vihartáncos

Elan hosszan zuhan, mielőtt földet ér. Nagyot nyeken a hátán, aztán nehézkesen, nyögdecselve feltápaszkodáshoz lát. Forog vele a világ. Oldalra fordul, feltérdel, de felállnia már nem sikerül, ahogy felfordul a gyomra. Azonmód kiadja a tartalmát. Kiköpi a maradékot, zihálva, izzadva néz fel. Egy pusztá legkellősebb közepe mered rá. És egy kislány, aki védekezően öleli magához a kosarat, amiben két frissen sült kenyér fészkel.

Elan integetni kezd a kislány felé, részint, hogy ne féljen, részint, hogy várjon, menten jobban lesz. A kicsi szemszögéből ez úgy néz ki, mintha láthatatlan muslicákat akarna ellegyezni az arca elől.

Mivel inkább találja komikusnak a férfit, mintsem veszélyesnek, így türelmesen vár.

Kettő perc után, amit Elan négykézláb és mélyről lélegezve tölt, végre kérdést tud intézni kicsiny tündére felé.

- Ne haragudj, hatalmasat zuhantam! Egy lányt keresek, aki az árnyakban jár.

- Anyus megmondta, hogy a férfiak csak részeg disznónak valók és hogy szóba se álljak velük! - Így a kicsiny tündér. - Te is, bácsi, biztosan részeg lehetsz, hogy elestél és még a fejed is beverhetted, hogy árnyak közötti lányt próbálsz keresni két hessegetés között.

Elan eltátja a száját, aztán gyorsan be is csukja. Sarkaira ül.

- Anyus azt is jól megmondta, hogy idegenekkel ne is álljak szóba, mert mind jött és ment. Te most jössz, vagy mész, bácsi? - dönti félre a fejét a kislány.

- Most jöttem, és mihamarabb szeretnék menni is, de előtte meg kell találnom a lányt.

- Nem szeretheti nagyon a napsütést, ha folyton árnyékot keres - töpreng a kicsi.

- Élnek itt sárkányok? - teszi fel az újabb kérdést Elan.

A kislány csengőn felkacag.

- Anyust a háta mögött háziszarkánynak hívják! Szeretnél vele találkozni?

Erre Elan is szélesen elmosolyodik.

- Inkább kihagynám. - Öregesen feláll. Illendően megköszöni a kislány segítségét.

- De hát nem is tudom, miféle sárkányt keresel, ha nem Anyust. Ellenben azt a fát egy furcsa lány körbejárta, és eltűnt - mutat előre, az út szélén álldogáló, hosszú, csavart leveleket lógató fára.

- Ezt hogy érted? - vonja össze a szemöldökét Elan. Rutinszerűen végigvizslatja a növényt, de nem talál semmi kivetnivalót benne. Törzse szürkésbarna, a növekedés csavarodási irányát szépen kirajzoló kérge, felemásszínű levele szomorúfűzre emlékezteti.

- Hát úgy, hogy az a lány is ugyanúgy jött és ment, mint te. Rám mosolygott, megkerülte a fát, de a másik oldalán már nem bújta elő, egyszerűen eltűnt. Lehet, hogy őt keresed?

- Az bizony meglehet. Ez mikor történt? - A férfi közelebb lép a fához. Eltűnődve nézegeti a kérget, a fa dőlésszögét. Gyerekkora óta szereti a fákat. Gyermeki szeme hatalmas és bölcs óriásoknak látta őket. Nem volt olyan fa, aminek a koronájába ne tudott volna felmászni, nyárestéken olykor ott is aludt. Mindnek tudta a nevét, hiszen mindet ő nevezte el. A tisztáson álló, hatalmas tölgyet a fák varázslójának tekintette.

Ez a fa viszont csak messziről tűnt hasonlatosnak a fűzhöz. Közelebről már tisztán kivehetővé vált, hogy a barna ezerféle árnyalatát vonultatja fel, a levelek zöldje sem kettő, hanem mindjárt öt változatban pompázik. Tamarist minden bizonnyal lenyűgözhetette a ritka Sárkányfa. Elan külön tanulmányozta anno ezt a fakülönlegességet, ami épp olyannyi időt képes megélni, mint névadója, s amit legalább úgy megrít-kítottak, mint ahány valódi sárkányt. Ez a fa őszkor virágzik, amiknek olyan a lelógó, vagy épp az ég felé emelkedő feje, mint egy sárkányé, aki épp tűzokád, s télére hozza meg sárkánytojásra emlékeztető, kissé tüzes-csípős, egyébként könnyedén édes, enyhén fanyar gyümölcsét. Amint a lányra gondol, felbizseredik megvágott tenyere. Amint felbizseredik a tenyere, a szél végigfésüli a lelógó ágakat. Elan suttogásnak hallja.

- Legalább kettő napja - feleli a kislány. Feszülten figyel Elant, aki körbejárja a különös fát, de ő nem tűnik el mögötte. A nap nem abban a szögben áll, hogy a fa mögé essen az árnyéka.

- Már csak egy sárkányt kell találnom! - mosolyodik el a férfi.

A kislány rögvest felderül.

- Idehívom Anyust!

Azzal nekiiramodik.

A falu pedig éppen elég messze van ahhoz, hogy Elan meglássa a fa árnyékát.

Még egyszer végigtekint rajta, tenyerével értőn végigsimít a bársonyos kérgen.

Aztán belép a sötét sávba.

60. fejezet

Elázva

írta Kovács Gábor

Csak három nap esett ki az életemből, mikor feléledtem a priccsemen, az ajtótól balra.

Harapásokkal, karmolásokkal kidekoráltan folytattam a nyomozást. Villanások maradtak csak meg olyan dolgokról, amikről azelőtt nem is tudtam, hogy vannak. Titkon reménykedtem benne, emlékeim egyszer visszatérnek, hiszen az öröm, amit éreztem ébredéskor életem végéig kísérteni fog, és hajszolni fogom.

Habár minden tagom fájt, önelégülten siettem be a Szolgáltatóházba. Szokatlan üresség fogadott a mindig zsúfolt ivóban. A pultnál is csak egy fazon ücsörgött, habár ekkorát én még sosem láttam. Mármint emberben. A csapos felé indultam, aki már csapolta is a nedűt. Mielőtt elém rakta volna, fejével az óriás felé biccentett, jelezve, beszélnem kell vele. Nagyon nem szívesen, de azért letelepedtem a mellette levő székre.

Hosszú percek teltek el némán mire megszólalt.

- Szeretem azt az asszonyt. Isten rá a tanúm, az életemnél is jobban. De mit tehetnék? Őt csak az a kép érdekli. Engem meg hajt tovább a vérem.

- Sajnálom - próbáltam megnyugtatni.

- Az illatát még mindig érzem.

Feszengeni kezdtem.

Ismét lett néhány perc csend, amiért nagyon hálás voltam. Remegő kézzel nyúltam korszóm felé, amikor megint megszólalt. Nem mertem inni, pedig teljesen kiszáradtam addigra.

- Senki sem lehet olyan, amilyen lenni akar.

Megragadtam a pultot, miközben felém fordult. Részegségtől véreres szemében mérhetetlen bánatot láttam, és még valamit. Féktelen dühöt, aminek éppen én lettem a célpontja. Hideg verejték folyt végig a hátamon, a homlokomon és talán még a combomon is.

- Ha tehetném, még azt is széttépném, aki csak ránéz. Érted te ezt, barátom? - kérdezte, artikulálva.

- De nem tehetem.

- Te vagy Priestus? - kérdeztem szinte suttogva, hogy palástoljam hangom remegését.

Egy horkantást kaptam csupán válaszul.

Minden bátorságomat összeszedtem, és megpróbáltam elbúcsúzni az élettől, mielőtt beszélni kezdtem.

- A helyzet az... - Nem tudtam folytatni.

- Tudom, tudom - legyintett, majd egy mozdulattal letépte ingének ujját. Hátrébb csúsztam a széken ijedtemben. A bicepszem éppen akkora volt, mint a fejem, de legalább megtaláltam azt, amit szívem hölgyének ígértem. Terveket próbáltam készíteni hogyan is fogom megszerezni.

- Idd meg a söröd, kérlek!

Egyáltalán nem kérdésnek éreztem, ezért azonnal engedelmesskedtem. Az utolsó korty után azonnal kitépte kezemből a korsót és a magasba emelte, majd széttörte a saját fején. Ami ezután következett, azt a mai napig szeretném elfelejteni.

A kezében tartott félig kettétört korsó életlen maradványaival elkezdte kivágni a karjából a tetoválást. Fúrészelt, döfködte a vastag bőrt egyre idegesebben, míg végül előcsalta a vérét, amitől végre megnyugodott. Innentől már lassan, aprólékosan, ha nem lenne morbid, még azt is mondhatnánk, hogy szakszerűen nyeste körbe a mintát. A soktól mozdulatlanra dermedve néztem végig a műveletet.

Egy mozdulattal tépte le a tulajdon bőrét, amit elem dobott.

Míntha semmi sem történt volna, visszafordult a söréhez és tovább folytatta a vedelést.

- Csókoltatom Patriciát - szolt utánam még, miközben én halálra váltan próbáltam elosonni.

Otthonom előtt már várt a gőzhintó. Szinte azonnal kitisztult a fejem, félresöpörve mindent, ami az előző

órában történt, helyét lépésről lépésre átvette az imádkozó nő hálájának sokszor elképzelt beteljesülése. Kihúztam magam, és reménykedéstől remegve álltam meg a kocsi előtt. A kocsi ráérősen szállt le a bakról és sétált az ajtó elé. Mielőtt kinyitotta volna, még elszívta szivarkáját, amit utána elém hajított. Mosolyogva tapostam el helyette. Patricia kihangsúlyozva méltóságát, csak nagy sokára bukkan elő rejtékéből.

Azonnal odaugrottam, és lehajtott fejjel nyújtottam át neki a még mindig véres bőrcafatot. Széles mosollyal markolta meg és szorította keblére kéjes nyögésekkel kísérve, nem törődve azzal, hogy ezzel tönkretette kifogástalan öltözékét. Csak akkor fordult felém, amikor szolgálai már nagy gonddal becsomagolták, és díszes dobozba helyezték. Vértől átázott kesztyűkbe bujtatott kezét felém nyújtotta. Azonnal megragadtam, hogy minél hamarabb érezzem közelségét. Magához húzott, szinte szerelmesen, az illata rögtön elkábított. Nagyon közel hajolt, és vágyakozóan azt mondta:

– Nagyon hálás vagyok.

Lehunytam szemem és vártam a beteljesülést. Ehelyett ajtócsapódást hallottam, és azt, hogy a hintó elhajt.

Nem tudom, meddig állhattam ott, de mintha az eső is eleredt volna közben, és mintha Ordenária taszigált volna vissza az irodámba ordítva, hogy megint eláztam.

Azóta itt ülök és várom a várhatatlant. Állítólag a Vinegar birtok fénybe borult azon a napon, és állítólag új rend lesz a tartományban. Elkészült egy festmény, ami emberbőrből van, és korlátlan hatalmat biztosít a tulajdonosának.

Ha lenne még sárkányszusszom, csinálnék egy szivarkát krehalevéllal.

61. fejezet

Elrejtve egy rejtelem-helyre

írta Vihartáncos

“De hiszen... hiszen te gyönyörű vagy!”

Tamarisnak fogalma sincs arról, hogy csak gondolta, vagy ki is mondta az imént, de nem is nagyon törődik ezzel. A fegyver lassan kicsúszik a kezéből. Puhán koppan a földön.

Az előtte fekvő lény teljesen megbabonázza.

Mintha az élő sötétségből születne meg, s ez a feketeség bársonyként öleli körül őket.

És Tamaris csak áll, elnyílt szájjal, hatalmasra meresztett szemmel.

Az a fenséges fej, azok a csodálatos szemek, s mindjárt két pár!

Az egész kreatúra egy hosszú kígyó, de a pikkelyek... a teremtmény orrától három sávban futnak

végig a fejen, a nyaktól két oldalon és középen tarajja fejlődnek és mindenbizony a semmibevesző farkok végéig érnek.

Az egész lény fekete, az obszidiántól az ónixig árnyalva, sötét szemeknek pupillái szinte világítanak, a színük pedig a sarki fény zöldes-kékjére emlékezteti a lányt.

Egy sárkánykígyó jelenléte okoz kollektív lidércnyomást.

- Ki vagy te? - bukik ki a lányból a kérdés.

A válasz nem várat magára.

A lény egy sóhajtására hirtelen eltűnik a lába alól a padlás döngölt földje és zuhanni kezd.

A tehetetlenség, a félelem szorító érzése a torkában gombócot növeszt, szíve a bordáinak lódul.

Elméjébe képek villannak be, de nem ismeri fel egyiket sem.

Aztán hirtelen elkapja valami a derekánál, mielőtt földet érne.

Így lóg vízszintesen.

Továbbra is a teljes sötétség veszi körbe, bármerre is néz.

Zaklatott légvétele visszhangozni tetszik az ürességben.

Mikor valamelyest visszanyeri az önuralmát, leteszi a lábát a talajra, ezzel pedig felkavarja maga körül a sötétséget, mint valami súlyos felhőt.

A sárkánykígyó feje ismét a semmiből bukkan elő, a fényes szemek a lányra szegeződnek, eddig függőleges pupillái kitágulnak, mintha így akarná elnyelni áldozatát, és lassan sóhajt.

Tamaris ekkor döbben rá, hogy a padláson érzett tiszta levegő tulajdonképp a sárkány lélegzete.

Ahogy beszívja azt a levegőt, amit a teremtmény kifúj, teljesen megnyugszik, izmai ellazulnak.

A sárkánykígyó pedig körbeveszi és egészen közelről szemléli meg a lányt.

Tamaris gyermek-mód mosolyog. Ha lehet fokozni, még csodálatosabbnak tetszik az előtte fekvő lény.

Bátortalanul felemeli a kezét, jelezve, hogy szeretné megérinteni.

A kígyó beleegyezése jeléül lassan pislant egyet.

A lány hűvösséget vár a bőre érintésétől, ezért meglepődik, amikor az egymást tökéletesen fedő, lándzsahegy alakú, bársonyos pikkelyek melege találkozik a tenyerével.

- Nem félsz tőlem - állapítja meg a sárkány. Hangja rendkívül nyugodt és nagyon mély, enyhe dorombolás-zöngével kísért. Tamaris megnyugtatónak, egy szersmind egyértelműen veszélyesnek érzi.

- Nem tartasz szörnyetegnek - folytatja a lény.

- Sokféle szörnyeteggel találkoztam már - válaszol a lány. - Legtöbbjük emberbőrt visel. Te nem vagy az. Ki vagy?

- Minden vagyok. Semmi sem vagyok.

- Ezt nem értem.

- Minden árnyak forrása vagyok, a fény éltet. Minél erősebb a fény, annál nagyobb az árnyék. Ahol nincs fény, ott vagyok én.

Tamaris még mindig nem biztos benne, hogy érti, de kíváncsisága tovább vezeti.

- Miért félnek tőled?

- Nem tőlem félnek.

A lányban feltámad egy érzés. Egy rég eltemetett érzés, amitől igyekezett minél hamarabb megszabadulni, a feledés fátylában tartani.

- Felerősíted a félelmüket - érti meg.

- Mindenkinek szembe kell néznie azzal, ami történt. Amit tett. Amit nem tett.

- Önmagunkkal - lehel a lány.

- Akár.

- Miért vagy itt?

- Elvették az otthonom. - A sárkány keserű dühe végigárad a lány erein, ugyanakkor maga a lény egy jöttányival sem lesz agresszívabb. - Visszaszerezni jöttem, de bezártak, s azt hiszik, engedelmeskedem, hogy uralhatnak. Nem tudják, de a maguk húsán élnek majd át rettegésük borzalmát! - vicsorítja ki tündöklően fekete, éles fogait.

- Az árnyak mindenhol ott vannak - folytatja békésebben. - Mindent és sokfélét látnak, hallanak. Sokan és sokfélék bújtak és bújnak meg bennük.

Tamaris emlékszik, gyerekkorában, mikor elbújt, azt kívánta, hogy ne találják meg őt az árnyékban.

A sárkány érdeklődően félrefordítja a fejét.

- Aki látni akar, az látják. Aki hallani akar, azt hallják. Aki elbújik... - suttozza Tamaris.

- ... azelől mások is elbújnak - fejezi be a sárkányki-

gyó, majd új rigmust kezd: - Füle van az éjnek, szeme a nappalnak...

- Ha én látom őket, hát mások is látnak, szemüket csalja káprázat: ne lássanak másnak, csak egy látomásnak. - A lány felkapja a fejét. Gyerekként sosem gondolta volna, hogy különleges képessége lenne. Mikor először bújt el a fa mögé, ezt kántálta magában, rettegve attól, hogy felfedezik.

- Marcus azt mondta, voltak idők, mikor veszélyes volt az árnyakat járni.

- Most is ilyen idők vannak. Olyan jövevények árnya vetül bele a már meglévőkébe, akiknek nem itt van létezésük - mondja a lény. - Vannak, akik árnyba bújnak, és akadnak olyanok, akik játszanak velük mások kárára. Mindez miattam van. Mindez amiatt van, hogy ... - Itt az Árnyak Forrása megáll. Összeszűkíti a szemét. - Nem mesélte el.

Tamaris felsóhajt.

- Ideküldött, hogy megöljelek.

- Tudja, hogy te ki vagy. Tudja, hogy ki vagyok. Tudja, mit tett, mit tettek veled. Nem megölni küldött.

A lány teljesen összezavarodik. Ha Marcus mindről tud és ha nem megölni küldte, akkor miért?

- És most mi lesz?

- Hát nem tudod?

Tamaris nemlegesen rázza a fejét. Aztán megint bevillannak az idegen képek az elméjében, de most már felismeri a szereplőket. Jelenleg őt várják.

A sárkány suttozása átjárja a testét, beleborzong.

“Valakik a nyomodban járnak, Árnydalnok Tamaris.

A kérdés az, hogy ki ér el hozzád először.

És hogy te mit teszel akkor.”

MANÓPÖRKÖLT HOKEDLIVAL

11 magyar szerző 13 válogatott sci-fi és fantasy írása, a humor jegyében. Az írások főként a Lidércfény-en <http://v2.lidercfeny.hu/start.php> és a Fantasy Portal-on <http://fantasyport.extra.hu/start.php> találhatóak. Az összeállítással a műfaj vidámabb oldalát, egyben annak kiváló hazai képviselőit is szeretnénk bemutatni a hanganyagok kedvelőinek. (Nem csak) elmondja: Engler József.

Fazekas Zsolt: Hagyományok

Szenczi Gergely: Elit mágusok csapata

Tölgyesi Zoltán: Galamb Béla találkozása

Craz: Egy mondat, néhány vessző segédelmével

Cyrus Livingstone: Leharcolt legendák

Nyíri Eszter (Stiga): Vihar egy kád vízben

Varga Bea (OnSai): Jóvágású vérfarkas nősülné

Kapitány: Vader és a rendszergazda

Bukros Zsolt (Maggoth): A Múltba Zuhant Úrhajós

Jimmy: Bambatök problémája

Balácsi Gábor (Xenoteph): Gyakorlat teszi a mestert

Kapitány: Pista bácsi és a Predator

Cyrus Livingstone: Egy aprócska tévedés

A hangkönyv ingyenesen és legálisan letölthető innen: mek.oszk.hu/12000/12080/

Neked is lehet hangoskönyved!

- 👉 Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- 📄 Antológiát népszerűsíteniél egy novella felolvasásával?
- 📖 Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- 🎧 Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?
- 👉 Ne habozz! Keresd fel a HANGOSKÖNYVEK készítőinek vezetőjét, Engler Józsefet, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

Készítettek például...

ilyet...

meg ilyet...

ilyet is...

és még ilyeneket is.

Legyen neked is hangoskönyved!

Erdős Sándor

Szellemelek árnyéka

1-6. fejezet

1. fejezet

A szakmában eltöltött tíz év alatt nem találkoztam még csak hasonló esettel sem. Pedig az életvédelmi osztály nyomozójaként nem egyszer szembesültem furcsa történetekkel, de ami ezen a nyáron történt, felülmúlt mindent, amiről valaha is hallottam. Racionális beállítottságú ember lévén nem nagyon adok hitelt a természetfeletről szóló történeteknek, de amikor belevetettem magam ebbe a szövevényes ügybe, szellemekek és ismeretlen repülő objektumokkal kellett felvennem a harcot.

Kezdjük talán az elején.

* * *

A szemembe sütő délelőtti napfénytől pislogva épp a kávémat szüröcsölgettem, amikor megcsörrent a mobilom.

– Tessék! Tenkes Huba – mondtam a telefonba, már csak a tisztesség kedvéért, mert a kijelzőn a főnököm, Kanizsai Ödön, az Életvédelmi osztály vezetőjének a neve jelent meg.

– Gyere át hozzám, légy szíves! – Csak ennyit mondott és bontotta a vonalat.

Lassan elkortyoltam a kávémat – csak nem hagyom kihűlni –, és átballagtam Ödön irodájába, ami majdnem szemben volt az enyémmel. Akár át is kiabálhatott volna, de eléggé halk szavú, viszont annál szigorúbb ember volt. Benyitottam az irodájába, és éppen köszönni akartam, amikor belém fojtotta a szót.

– Becsuknád az ajtót?

Már hajtottam is be magam után, amikor újra megszólalt.

– Kívülről. Utána kopogj, és gyere be ismét!

Szégyelltem magam, mert az alapvető illemmel nem törődve rontottam rá. Kimentem, becsuktam az ajtót, majd kopogás után ismét benyitottam.

– Szervusz! – köszöntöttem.

– Szervusz! Ül le egy kicsit!

Helyet foglaltam a kényelmetlen faszéken, ami az íróasztalával szemben állt. Az egész iroda ilyen puritán berendezésű volt. Egy iratszekrény, egy íróasztal és két faszék. Ennyi. Kanizsai Ödön nekem szinte teljesen az ellentétem volt. Fegyelmezett, jó vágású ipse, erős akaratú. Ezek egyike sem volt jellemző rám. Átlagos kinézetű vagyok, és egy kissé szétszórt. A különbségek ellenére kedveltük egymást. Én őt a sziklaszilárd jelleme miatt, ő engem a nem mindennapi gondolkodásomért, amivel sok, megoldhatatlannak tűnő eseten rágtam át magam.

– Szeretném, ha te nyomoznál ebben az ügyben! – mondta. – Első ránézésre nem tűnik túl bonyolultnak, de ha átnézed a jelentést, amit a körzeti megbízott írt, sok furcsaságról olvashatsz benne.

Elém telt egy papírlapot, amit gyorsan átfutottam. Egy gyilkosság körülményeit taglalta. Első ránézésre nem tűnt fel benne semmi rendkívüli, de ahogy tovább olvastam, a vízi szellemekekről és egy UFÓ-ról is szó esett benne.

– Mi ez a marhaság? – kérdeztem.

– Nem marhaság, hanem gyilkosság. Szeretném ha elmennél Sárközre, és körbeszáglásznál egy kicsit!

– Sárköz? Az meg hol a fenében van? – kérdeztem.

– Majd kinyomozod – mondta, és vágott egy fagyos grimaszt, ami nála a mosollyal egyenértékű.

Elköszöntem tőle, meg az eddigi nyugodt életemtől, és elindultam létem legfurcsább és legijesztőbb kalandja felé. Csak akkor ezt még nem tudtam.

2. fejezet

A nap második felét azzal töltöttem, hogy kissé utána néztek Sárköznek. Fogalmam sem volt, hol van, de az internet keresője ebben is a segítségemre volt. Megtudtam, hogy ez a település az országhatár mellett fekszik, egy szigetekkel és lápos területekkel bőségesen ellátott holtágrendszer közepén. Semmi érdemlegeset nem tudtam meg a település múltjáról azon kívül, hogy különös történeteket mesélnek a helyiek mindenféle vízi szellemekekről. Ezt a témát egy ismert néprajzkutató is feldolgozta egy tanulmányában.

Elkezdtem hát csomagolni az útra, abban reménykedve, hogy ez a kaland egy-két napig fog tartani. Pár váltás ruhát, egy maroknyi apró csokoládét, és kedvenc svájci bicskámát dobáltam be egy sporttáskába. Másra nem igen lesz szükségem, gondoltam ekkor, de ezt illetően később csalódtam. Eltettem magam holnapra, hogy reggel el tudjak indulni időben.

Autóvezetői (lehet szövegszerkesztői programhiba – most egy más gépről nézem, LibreOffice programmal, ha nem, akkor cserélni kell mindenhol hosszú Ó-re) képességeim eléggé korlátozottak – pedig a rendőröknek kötelező a jogosítvány –, ezért úgy döntöttem, vonattal utazok Sárközre. Nem lesz könnyű (meg a hosszú Ú se stimmel nálam) behajtani majd a jegyárat, és költségeket, de bíztam benne, hogy az ügy sikeres felderítése után a főnököm ezen a téren kegyet gyakorol.

A vasútállomás a szokásos kaotikus képét mutatta: mindenki rohant valahová, nem törődve másokkal. Ebben az esetben én sem foglalkoztam mással, minthogy találjak egy pénztárat, ahol élő személy ül, nem pedig egy automata. Információk kellettek, hogy jutok el Sárközre, mert a falon függő menetrend, azon kívül, hogy roppant mutatós volt, nem mondott semmit. Végre találtam egy személypénztárat, ahol egy meglehetősen unott képű

hölgy vicsorgott rám. Lehet, hogy ezt mosolynak szánta, de nem igazán járt sikerrel.

– Jó reggelt, segítene nekem abban, melyik vonattal jutok el Sárközre? – kérdeztem én is megeresztve egy mosolyt, valószínűleg hasonló sikerrel, mint a pénztáros hölgy.

– Sárköz? – nézett rám hitetlenkedve, majd fellapozott egy vaskos könyvet. Tanulmányozta egy darabig, de végtére meglelte, amit keresett. – Nos, oda közvetlen járat nem indul, de ha Gyökérpusztáig elmegy vonattal, akkor onnan lesz egy busz.

– Nagyon köszönöm, akkor kérnék egy teljes árút Gyökérpusztára, számlával – mondtam.

Ujjai gyors táncot lejtettek a klaviatúrán és átnyújtotta a jegyemet.

– Kétezerhatszáz.

Míg fizettem, megkérdeztem, hányadik vágányról indul a vonat.

Szépen festett körmével díszített ujjával a hátam mögé mutatott:

– Ki van írva az információs táblára – mondta.

– Ugye, a kilenc és háromnegyedik vágány is rajta van a táblán? – kérdeztem.

Nem vette a humoromat, én pedig nem vártam meg, hogy melegebb tájakra irányítson.

Ilyen kalandos módon kezdődött az utazásom, ami ennek ellentétéként hosszú és eseménytelen volt. Néztem a vonat ablakából az elsuhanó tájat, és közben az ügyön gondolkodtam. Egy helyi halász holttestét találták meg egy használaton kívüli kompikötő sekély vízében. A boncolás eredménye szerint egy fejére mért ütés következtében halt meg. A gyilkos eszköz nem került elő, a helyi kollégák talán emiatt nem jutottak előre a megoldás tekintetében. Egyszerű gyilkosságnak tűnt, talán szerelemféltség, vagy valami személyes sérelem lehetett az oka. Viszont ott volt a körzeti megbízott jelentése a rejtélyes esetekről.

Gyökérpusztá egy álmos, de első ránézésre élhető határmenti kisvárosnak tűnt. Gondozott virágágyások, tiszta járdák, és forgalomtól mentes utak jellemezték. Úgy döntöttem, hogy először az itteni rendőrkapitányságot látogatom meg, elsősorban udvariasságból, másodsorban egy kis információ reményében. Kedves járókelők útbaigazításai alapján meg is találtam a nagy szocreál stílusú épületet, amelyben a kapitányág működött. Az ügyeletes irányba állított, és nem sokkal később már Virág Dezső őrnagy kapitányágvezető irodájában foglalhattam helyet.

– Szervusz! – köszöntött a pirosposztag arcú, nagydarab, első látásra is szimpatikus őrnagy. – Nem baj, ha tegeződünk? Azt hiszem, én vagyok az idősebb.

Bemutatkoztam, hozzátéve, hogy szerintem is könnyebb tegeződve szidni egymást. Dezső elnevette magát.

– Remélem, nem zavarok nagyon! – mondtam. – Tudom, senki sem szereti, ha belekotnyeleskednek az ügyeibe.

– Itt minden segítség jól jön. Melyik ügy érdekel egy fővárosi nyomozót annyira, hogy idejön hozzánk? – kérdezte.

– Van ez a sárközi gyilkossági ügy, a meggyilkolt halász esete, azzal a sok furcsa felhanggal – mondtam. – Erről szeretnék többet megtudni!

– Igen, emlékszem rá – komolyodott el az őrnagy. – Egy halász holttestét találta meg egy horgász a kompikötő mellett. Elég csúnya fejsérülést szenvedett, és a boncolás eredménye szerint egy súlyos fémtárggyal ütötték le. Először balesetnek gondoltuk, de a laboreredmények és a boncmester véleménye szerint a tárgy, amivel a halálos ütést mérték az áldozatra, egy csáklya lehetett, amivel a helyiek a csónakjaikat hajtják. Csáklyába meg nem igen esik bele emberfia, ezért gyilkosságként kezeljük az ügyet. Eddig jutottunk. Nem találtuk meg a gyilkos eszközt és még gyanúsítottunk sincs.

– És mi van a kísértettörténettel, amit a jelentésben olvastam? – kérdeztem meg tőle.

– Azzal végleg nem tudok mit kezdeni – mondta. – Ismerem a körzeti megbízottat, józan, értelmes embernek tartom, aki két lábbal áll a földön, mégis hisz ezekben a csacskaságokban. A végén erről a történetről is kiderül majd, csak a Pista bácsi volt, aki részegen garázdálkodott. Bár ebben az esetben van egy hulla is.

– Tudnál nekem segíteni abban, hogy szállást találjak Sárközön? Szeretnék körbenézni! – mondtam.

– El is viszlek oda, és kicsit körbevezetlek, nehogy eltévedj abban a különös világban! – mosolygott. Igaz, a mosolya nem volt túl őszinte és megnyugtató.

3. fejezet

Dezső szolgálati autója egy ütött-kopott Lada Niva volt. Megtudtam, hogy Dezsőnek nagy nehezen sikerült csak megmentenie a járgányt a selejtezésről, de ahová megyünk, ott sokkal inkább használható, mint a jelenlegi autója. Közel húsz kilométert tehattünk meg a várostól, néhány hídon átzötyögve a megszokott rettenetes állapotú utakon, mikor feltűnt a fák között egy templom tornya.

– Az már ott Sárköz – közölte velem, és egy kavicsos útra kormányozta a Ladát. Jobboldalon egy nádas szegélyezte folyócska szeszélyes vize kavargott, balról egy tágas mező fűvét lengette a szél.

– Most a leendő szállásodra viszlek, utána majd kicsit körbenézünk a környéken – mondta kicsit dadogva a remeknek éppen nem mondható út okozta döccenések következményeképp. Most már értettem miért ezt az autót választotta az útra.

Néhány perc elteltével egy takaros kis parasztházhoz értünk, minden ablakpárkányt színpompás virágok díszítettek. A patyolatfehér épületet gondozott kert vette körül, ez roppant megnyugtató látványt nyújtott a környező erdő ölelésében. Miután megálltunk a ház mellett, egy mosolygós arcú középkorú nő jött felénk a ház mellett, egy veteményből, miközben otthonkájába törölgette a földes kezét.

– Dezső! – kiáltott fel. – Rég jártál mifelénk!

– Tudod, hogy jövök ha tudok, de a munka nem mindig engedi – mondta Dezső, aztán felém fordult. – Ó Rózsika, a húgom. Nála fogsz lakni addig, amíg itt leszel. Rózsa, hadd mutassam be a fővárosból érkezett kollégámat, Tenkes Hubát! Pár napig itt fog dolgozni, és szállást ígértem neki, azt viszont már nem bírnám elviselni, hogy a panzióban lakjon. Nem nagy gond, ugye?

– Dehogy gond! Nagyon örülök neki! – csapta össze a kezét az asszony.

Szabadkoztam volna, hogy nem akarok a terhére lenni, és nem így gondoltam, amikor segítséget kértem, de az asszony arcán olyan őszinte öröm ragyogott, hogy a világ legtermészetesebb dolgának tartottam, hogy itt fogok megszállni. Rózsa sürgött-forgott, minden áron meg akart etetni. Annyiban maradtunk, hogy majd egy kis vacsorát elfogadok. Rögtön a szívembe zártam az asszonyt, olyan kedves volt, és oly őszinte. Bevezetett egy makulátlanul tiszta, egyszerűen berendezett szobába és közölte, hogy ez lesz a rezidenciám. Ott is hagyott, hogy berendezkedjek. Ledobtam a táskámat az ágyra. Ezenkívül volt ott egy kétajtós szekrény, egy fésülködőasztal és nagy meglepetésemre egy íróasztal székkal, valamint egy roppant kényelmesnek tűnő fotel. Valószínűleg Dezső szokott itt aludni, ha idehozta a sorsa. Elhúztam a függönyt és kinéztem az ablakon. Hihetetlenül szép volt a kilátás. A távolban a holtág vize csillogott a fűzek ölelésében. A ház körüli virágágyásokat egy mező zárta keretbe. El tudtam volna itt képzelnéni nyugdíjas éveimet. Kipakoltam a ruháimat, majd zsebre vágtam a bicskámat és visszamentem a konyhába.

– Indulhatunk? – kérdezte Dezső.

– Munkára fel! – válaszoltam.

Kellemesnek mondható nyári délután volt, Dezső a Nivában mégis bekapcsolta a kétkaros klímát, ami annyit jelentett, hogy letekerte a két első ablakot és elindultunk.

A már ismerős kavicsos úton kihajtva jobbra fordultunk és egy kis hídon átgurulva beértünk Sárközre. A kanyargós út két oldalán kádárkockák sorakoztak, emlékeztetve a közelmúlt vidéki építészeti stílusára. A templom mellett lefordultunk egy kavicsos útra, aminek a végén töltés magasodott. Dezső felhívta a figyelmemet egy tornácos épületre, melynek falán cégér gyanánt egy traktorgumi fityegett: Öregkocsmá. Azt mondta, itt juthatok hozzá minden engem érdeklő információhoz, lévén ez a falu társasági központja.

– Itt egyszerű emberek élnek – mondta. – A szórakozásuk kimerül abban, hogy esténként kártyáznak vagy tekéznak. Van egy faluház is, de oda csak a kölykök mennek csocsózni, vagy csajozni. Az én családom is innen származik. Ismerem ezeket az embereket, még ha nem is élek közöttük sok éve.

A Niva közben felkapaszkodott velünk a töltés oldalán, majd lecsusszant a másik felén. Mintha mesevilágba csöppentem volna. Enyhén sáros út kanyargott a föléje nehezdedő fák lombjai alatt. A sötétség úgy belepett minket, mintha beesteledett volna. Az elmúlás szagával terhes párás levegő csapott az arcomba. Az ártéri erdőből kiérve egy kőzárást pillantottam meg, a kanyargó holtágon át kanyargott. Dezső áthajtott a záráson, majd egy kavicsos úton a kaszálók közé fordította a kocsit.

– Ez a Nyáras sziget – mondta. – Rengeteg hasonló van itt a holtágban, de ez a legnagyobb. Néhányan van neve is, de a legtöbb csak egy darab föld. Hatalmas terület ez, és szinte lakatlan. Csak a szigetről-szigetre marhát úsztató pásztorok meg a halászok igazodnak el benne.

– Szinte hihetetlen, hogy ilyesmi létezhet a XXI. században – jegyeztem meg.

– És még mennyi más, amit eddig nem láttál! – somolygott Dezső.

Megálltunk egy nagyobb kiterjedésű vízfelület mellett. Kiszálltam az autóból és nagyot szippantottam a friss levegőből. A széles folyó, ami előttünk hömpölygött, egyszerre volt fenséges és félelmetes.

– Íme, az Öreg – mondta Dezső. – Így hívják az itteniek, belőle származik itt minden. A holtágak, a szigetek és az élet.

Megindult a part felé, és megállt egy félig elsüllyedt építmény mellett. Lassan követtem, mert a part csúszós volt és nem akartam mindjárt farféken megtisztelni az Öreget.

– Itt találták meg a holttestet – mondta, és a vízbe rogygiant építmény mellé, a sárba mutatott. – Ez volt valaha a kompikötő. Hosszú évek óta nem használják, ezért ilyen pocsek a kinézete. Látod, teljes egészében fából ácsolták. Ezért is gyanítjuk, hogy gyilkosság történt és nem baleset. Sajnos sokkal többet nem tudok. Utána kellene nézmem, de javasolom, beszélj majd a körzettel! Jó ember, ő sokat segíthet.

– Mindenképpen szándékomban áll – mondtam.

Az épületen és a mellette lévő móló szerkezetén nem fedeztem fel semmilyen fémkatrészt. A fa is eléggé korhadt volt, szinte mállott, ahol a víz elérte. Az örvény lassan vészjóslóan örvénylett. Szakasztott olyan volt, mint valami baljós üzenet.

4. fejezet

Szállásomra visszafelé tartva nem sok szó esett közöttünk. Valószínűleg Dezsőre is, mint rám, nyomasztóan hatott, hogy nemrég egy halott ember feküdt a sárban ott, ahol épp jártunk. Most is lenyűgözött az a vad, de mégis gyönyörű vidék, mint az ideúton. Mintha száz évet utaztam volna vissza az időben. Megegyeztünk abban, hogy továbbra is tartjuk egymással a kapcsolatot, ezért telefonszámot cseréltem Dezsővel, bár megjegyezte, hogy a térérő nem mindenhol kielégítő. Ez roppantmód megnyugtatót. Tehát ha bajban vagyok, csak magamra számíthatok.

Amikor megérkeztünk Rózsához, Dezső a munkájára hivatkozva nagy nehezen kimentette magát a hűga szertetőből, majd az autójához menet megfordult.

– Apropó! Mivel fogsz járn-kelni? – kérdezte. – Elég nagy távolságok vannak itt ahhoz, hogy gyalogolj minden-hová, bár a szigetek között vagy úszva, vagy csónakkal tudsz csak közlekedni. Tudsz egyáltalán úszni?

– Tudok, ne aggódj! – mondtam. – És a lábam is jó.

– Van a kamarában egy Simson, még megboldogult férjemé volt. Dezső is azzal szokott itt legénykedni, úgyhogy jó lesz az neked is – mondta Rózsa. Teljesen természetesen tűnt, hogy tegezésre váltott.

– Szim... micsoda? – kérdeztem meglepetten.

– Egy öreg robogó – mondta Dezső. – Olyan helyekre is eljutsz vele, ahová autóval nem.

– Remek! – mondtam, és arra gondoltam, hogy hány-szor fogok vele pofára esni. Kölyökkorom óta nem ültem motoron.

Mikor elköszöntünk egymástól, Dezső még odasúgta, hogy Rózsa ne hallja meg:

– Vigyázz a húgommal, elég jó a beszélőkéje, alig lehet lelőni! – mosolygott rám, és beült a Nivába.

Még néztem a kocsi által felvert port, amikor meghallottam magam mögött Rózsa hangját.

– Na, irány befelé, kész a fürdővíz meg a vacsora!

Úgy éreztem magam, mint gyerekkoromban, amikor anyám kiabált ki az udvarra este és bekullogtam a házba.

Rózsa megmutatta, merre találok a fürdőszobát, ahol már forró víz várt a kádban. Tiszta törölközők sorakoztak a fogason és olyan finom levendulaillatú szappan, amilyent még soha sem láttam. Magammal vittem egy kényelmes nadrágot és pólót, és lecsutakoltam magam. Korán lett volna még az alváshoz, de a meleg víz és a levendula illata szinte álomba ringatott. Erőltettem magam az ébrenlétem fenntartására és kikeményedtem a kádból, majd megtörölköztem és felöltöztem. Az volt a tervem, hogy ma este kifaggatom házigazdám, hátha hallott valamit az állítólagos kísértetekről.

A nappaliban már várt vendéglátóm és egy széles mosoly keretében invitált az asztal mellé. Agglegényéletem gyorséttermi, valamint felmelegített másnapos ételei után olyan kulináris élvezetben volt részem, mint talán még soha. Töltött káposzta csodás illata lengte be a nappali levegőjét, amit friss kenyér és a tejföl tett teljessé.

– Ez mennyei volt, bár így estére kissé nehéz – mondtam, miközben a poharamba kitöltött bort kortyolgattam.

– Ugyan! – legyintett Rózsa – Csak egy gyenge káposzta. Nem lesz tőle semmi bajod.

– Ha megkérlek, mesélnél nekem a környéken zajló különös jelenségekről? – kérdeztem.

A háziasszonyom elsápadt, majd megkért, hogy ülünk ki a kertben a padra. Ott nyugodtabban tud beszélni. Így hát helyet foglaltunk az almafa alatt elhelyezett padon és Rózsa belefogott a mesébe:

– Kérlek, ne hidd, hogy csak egy babonás, tudatlan nő képzelgéseit hallod! A férjem haláláig a községi iskolában tanítottam. Néhány évvel ezelőtt egy híres néprajztudós látogatott meg bennünket, és kérte a segítségünket abban, hogy a környék folklóráját tanulmányozni tudja. Ajánlottam neki néhány idősebb embert. Közülük egy évig volt itt, és gyűjtötte az anyagot a könyvéhez. A környék halászaival is tetemes időt töltött el. Ők meséltek neki a víz szellemeiről. Nagyon érdekelte a dolog, ezért egyre jobban beleásta magát a történetbe. Esténként, amikor visszatért ide, mert ő is itt lakott, sokat mesélt arról, amit hallott. Azt neked is tudnod kell, hogy nem is olyan régen Sárköz lakossága csak halászokból, pásztorokból és néhány aranymosóból állt. Egyszerű, de nehéz életet éltek, aminek a központjában a víz volt. Ettől függött a boldogulásuk, és ez még ma is így van. Sok legenda kötődik a vízhez, de kétségtelenül ez a legérdekesebb és egyben legijesztőbb mind közül. A pásztorok a csordáikat különböző szigeteken legeltették tavasztól ősziig, az egyik szigetről a másikra úsztatva a marhákat, attól függően hol találtak nekik jobb legelőt. Télen azután visszahajtották őket a faluba a gazdáikhoz. Minden évben tartottak egy nagy vásárt a határon túl, ahová a falusi gazdák az eladásra szánt jószágot elküldték. Működött a komp, amivel az Öregen, így hívják a helyiek a folyót, átvitték a csordát. Ott ugyanis a sodrás miatt veszélyes volt úsztatni.

– A kikötőt láttam. Elég cudar állapotban van – vettem közbe.

– Már jó ideje nem használják – folytatta Rózsa – Na, de visszatérve a történetre egy ilyen napon, amikor a kompra felhajtott jószágot kísérve négy pásztor és a három kompos át akart kelni a vízen, hirtelen vihar tört ki. Hatalmas hullámok korbácsolták fel a vizet, és a kompos legények csáklói megfeszültek, majd eltörték. Ekkor a komp mellé kötött két csónakba ugrottak és az evezőikkel próbáltak úrrá lenni az elemeken. Ekkor hatalmas fény villant, a komp megdőlt, és a víz felfordította. Ott vesztek mindahányan, marhástól. Sem ember, sem jószág nem került elő élve. Úgy mondják, az Öreg elvette őket.

– Mi volt az a fény? – kérdeztem.

– Senki sem tudja – mondta Rózsa. – Csak gyanítják, hogy villám csapott a kompba. A falu szinte minden lakosa gyászolt. Volt, aki a családtagját, volt aki a marháját veszítette el a balesetben. Ezután az eset után kezdett terjedni az a történet, hogy éjszakánként a kikötő felől marhabögés és emberek halászikolya hallatszik. Némelyek halványan fénylő csónakokat látnak a vízen, amiben törött csáklóval a kezükben emberek látszanak. Röviden ennyi a történet, de a faluban sokan állítják, hogy a mai napig látnak az égen fényeket, és hallják a hangokat, meg látják a vízen a csónakokat. Az utóbbi időben egyre többen és többször.

Rózsa felállt a padról, és elindult a ház felé.

– Ideje nyugovóra térni, későre jár – mondta.

– Te is láttál furcsa fényeket? – kérdeztem.

– Néha olyasmit látok, amit nem tudok mire vélni – mondta. – Jó éjszakát! Reggel majd találkozunk.

A szobámba az ablakhoz mentem, és kinyitottam, hogy szívjak egy kis friss levegőt. A távolban halványan derengett a holdfényes, pára lepte holtág. A víz felett apró fényfoltok haladtak. Ez meg mi az ördög, döngöltem meg a szememet, de már nem is láttam semmit. Az egész egy pillanatig tartott. A töltött káposztára fogtam az egészet, és úgy döntöttem. nyugovóra térek. Holnap majd meglátogatom a körzeti megbízottat, és beszélek vele is. Elnyúltam az ágyon és szinte azonnal mély álomba merültem.

5. fejezet

Reggel frissen főtt kávé illata ébresztett. Az ablakon beszűrődő éles fény bántotta a szememet, mert este nem hajtottam vissza a függönyt. Ez eszembe juttatta az éjjel látni vélt fényeket, meg hogy ideje lesz beszélnem a körzeti megbízottal.

A nappaliban az asztal már terítve volt reggelire. A felvonultatott ételmennyiségből egy szakasz éhes katona is jóllakott volna: friss kenyér, ismét nem tudom, honnan, szalonna, kolbász, tej és mindenféle zöldség állt garmadában az asztalon. Rózsa épp a helyiségből leválasztott kis konyhában öntötte a csodás illatú kávé bögrebe.

– Nem túlzás ez egy kicsit? Ha elcsomagolnám egy hétig élnék belőle – mutattam az ételtől roskadozó asztalra.

– Ha valamit az uram mellett megtanultam, az az, hogy a férfinak ennie kell rendszeren – mondta, és letette elém a kávé.

Magam is meglepődtem, milyen jó étvágyam lett. Talán a friss vidéki levegő miatt. Amennyiben ez így megy

tovább, ruhatárat is kell majd cserélnem. Mikor úgy éreztem, hogy a tartalék gyomrom is tele van, Rózsa felé fordultam.

– Remek volt, köszönöm! Most viszont ideje lesz a dolgaim után járni. Hogy találom meg a faluban a körzeti megbízott irodáját?

– Nincs neki irodája. A házában van egy hivatali helyiség. A falu közepén a templommal majdnem szemben megtalálod, ritkán mozdul ki otthonról.

Elindultam a kijáratú ajtó felé. Az udvari kapuhoz értem, amikor Rózsa utánam kiáltott:

– Csak nem gyalogszerrel akarsz bemenni a faluba? A kamaránál ott a Simson.

A kamara egy faépítmény volt, ami szorosan a ház oldalához simul. Mikor Rózsa kinyitotta az ajtót, a homályban megláttam a leendő paripámat. Gyermekkori emlékek törtek elő belőlem. Apám hasonlóval rózta az utakat, mikor kisgyerek voltam. Erős kételyek ébredtek bennem, hogy ura tudok lenni a masinának, de Rózsa biztató arc kifejezése némi bátorságot csepegtetett belém.

– Dezső nemrég teletankolta, akár egy hétig is járkálhatsz vele – mondta Rózsa.

Kitoltam a kamrából a járgányt, és az önindítót kerestem. Na hát olyan ezen nem volt. Vendéglátóm megmutatta a berúgókart. A motor néhány rúgás után elindult, sebességbe rúgtam, kiengedtem a kuplungot és már haladtam is, mint a bakkecske. Nem éreztem magam biztonságban és a bukósisak is rakoncátlanodott a fejemen, ezért úgy döntöttem, hogy mikor már látótávolságon kívül kerülök, gyakorolni fogom az elindulás és megállás tudományát. Közel fél órányi gyakorlás után úgy éreztem, már meglehetősen nagy jártasságra tettem szert a motor kezelését illetően, és a sisakot is sikerült úgy rögzítenem a fejemen, hogy nem tekeredett meg, hát elrobogtam Sárköz irányába. Egyre inkább tetszett ez a közlekedési mód. Szabadságérzetet adott, és nem mellékesen már kezelni is tudtam.

Mérhetetlen önbizalmamnak egy gödör vetett véget, ami a kavicsos út végén arra várt hogy belezöttyenve majdnem pófára ejtsen. Most már óvatosabban fordultam rá a műútra és hajtottam át a faluba vezető hídon. A házak közt kíváncsi szempárok kísérték az utamat. Valószínűleg nem láttak még szinte alapjáraton járó motorba kapaszkodó embert. Néhány perc múlva elértem a templomhoz, és nagy nehezen megfordulva meg is láttam a címerrel díszített házat, ahol a körzeti megbízott lakott. Remegő térdekel kászálódtam le a járgányról, és levettem izzadt fejemről a sisakot. A Simsont a kerítés mellé támasztottam, és csengőt kerestem. Nem találtam, ezért kinyitottam a kertkaput és beléptem a ház udvarára. Ugyanazzal a lendülettel vissza is ugrottam és berántottam a kaput. Egy hatalmas kutya rohant elő a ház mögül és közben veszetten ugatott.

– Bundás! – hallottam meg egy férfi hangját a házból. – Kussolj már!

Bundás abbahagyta az ugatást, de még mindig morgott. A ház ajtajában egy rendőregyenruhába bújt óriás jelent meg. Ekkora embert én még nem láttam. Volt vagy két méter magas és nyomhatott vagy százhusz kilót. Akkora volt a tenyere, mint az én hátam. Nem szívesen kaptam volna tőle egy pofont a búcsúban.

– Jó napot! Tenkes Huba vagyok a fővárosi életvédelmi osztály nyomozója. A helyi körzeti megbízottat keresem.

– Megtalálta. Kiss Sándor őrmester vagyok, a körzeti megbízott. Jöjjön beljebb! – invitált.

– A kutya harap?

– Csak, ha eszik. Egyébként nem bánt senkit. Na, jöjjön bátran!

Az őrmester fogadósobája a főnököm irodájára emlékeztetett. Ugyanolyan puritán berendezés és minimalista dizájn uralta mind a kettőt. Miután helyet kínált, a házigazdám feltette a már várt kérdést:

– Mit keres egy fővárosi nyomozó itt, a világ végén?

– Olvastam a jelentését – mondtam.

– Rögtön gondoltam – jegyezte meg az őrmester. – Tudja, itt ritkán történik bűncselekmény. Gyilkosságra az elmúlt tíz évben nem is volt példa. Akkor is csak féltékenységből ütöttek agyon egy tagot. A többi néhány lopás, meg a kocsmában egy kis csetepaté, de ezeket gyorsan lekezelem.

Ahogy Kiss Sándor hatalmas tenyerére néztem nem is kételkedtem ebben.

– Legjobban az úgynevezett mellékes körülmények érdekelnek. Szó volt a jelentésében bizonyos vízi kísérletekről és az égen felragyogó ismeretlen eredetű fényekről. Tudna erről bővebben beszélni nekem?

– Nézze, én nem vagyok ijedős ember, de ami az utóbbi években történik a környéken, az eléggé megzavart. A jelentésbe is azért írtam bele, mert már úgy érzem, nem tehetek semmit. De az is sokat elárul, hogy már a városi kapitányság is érdeklődik a dolog után, és végül is magukhoz is eljutott a híre.

– Maga szerint mi állhat a jelenség hátterében?

– Ha tudnám, nem félnék tőle annyira – mondta az őrmester. – Saját szememmel is láttam különös dolgokat, és hallottam furcsa hangokat. Semmilyen racionális magyarázatot nem találtam rájuk. Ha többet akar ezekről hallani, akkor keresse fel a kocsmát, ott biztos szívesen mesélnek magának. Főleg ha a kérdését néhány nagyfröccsel is megtámogatja.

– Ki volt, aki megtalálta a holttestet? Szeretnék vele is beszélni.

– A Jancsika találta meg, a Tóth Jancsika. Kicsit féleszű szegény, de azért beszéljen vele nyugodtan. A kocsmában őt is biztosan megtalálja, ha éppen nem a tilosban jár. Tudja horgászik, márpedig engedélye az nincs, csak futó.

Elbúcsúztam az őrmestertől. Bundás morogva kísért a kapuig, de igaza volt a gazdájának: nem bántott.

No, akkor irány a kocsmá, minden falu civilizációs és spirituális központja. Reméljük, Jancsika is ott lesz!

6. fejezet

Úgy döntöttem, hogy egyelőre az őrmester háza előtt hagyom a járgányt, emlékezetem szerint nem lehet mesze innen az Öregkocsmá. Átvágva az úton a templom mellett, a töltés felé vezető kavicsosra fordultam, és balra fordultam a kocsmá felé. Reggel nem sokszor járok kocsmába, de ha a szolgálat így követeli, hát legyen, mosolyogtam magamban, de eszembe jutott, hogy motorral jöttem ezért elvettem az ötletet, hogy alkoholos italt igyak.

A kocsmá, ami mellett tegnap Dezsővel elrobogtunk, közelről még meghökkentőbb látványt nyújtott. Egy festéket rég látott fakorlátos terasz-szerűség vette körül, amin szedett-vetett asztalok és székek álltak festői összevisszaságban. A cégérként használt gumiabroncs vígan lengedezett a kellemesen meleg nyári szélben. Egy vaskos láncon függött, ami kellemetlenül nyikorgott, míg a gumi víg táncot járt a tornác gerendájáról lógva. Felléptem a teraszra és átellenben megláttam a bejárati ajtót is, ami egy féltéglával kitámasztva hívogatta a betérni vágyót. Az ajtó felett időtől megfakulva ÁFÉSZ 10. számú italbolt feliratú tábla díszelgett, ami valami rejtélyes módon átvészelt a történelem viharos évtizedeit.

A helyiségbe belépve megcsapott az olcsó kannás bor és a csapolószekrény tálcájában pihenő sör jellegzetesen savanyú szaga. A légypiszkos, rég mosott sötétítőfüggönyök okozta félhomályt a szemem lassan megszokta, így körbenézhettem a teremnek is beillő söntésben. Egy krómbevonatú muzeális jellegű söntéspulttal álltam szemben, mely mögött egy húszas évei végén járó ropant csinos lány állt. A terem berendezése különböző színű, formájú, és korú asztalok és székek kaotikusan érdekes szétszórtságában merült ki. A falat rég érvényét veszítette ártáblák és olyan régi plakátok borították, amiért a gyűjtők valószínűleg öltre mentek volna, ha erre hozza őket a sorsuk. Egyébként a kocsmá egy vendéget sem vonzott ebben az órában.

Míg a különböző színű, láthatóan toldozott-foldozott járólapon a söntés felé ballagtam, a lány mosolya kísért. Szép álmódzó kék szempár, vállig érő haj és amennyit a pult fölött láttam belőle remek alak, ez jellemezte első blikkre a lányt. Mit ne mondjak, eddig tetszik a kocsmá.

– Jó napot kívánok! Kaphatnék egy kólát? – kértem kiszáradt hangon, pedig eddig nem éreztem a torkomban ezt a furcsa csomót.

– Szia! – mondta a világ legtermészetesebb módján, és a háta mögötti hűtőből elővett egy üveg italt és kibontotta. – Andi vagyok.

A hangja is olyan kellemes volt, hogy majd elolvadtam tőle. Míg a hűtő felé fordult, szemügyre tudtam venni hátulról is. Csodálatos, gondoltam. Egy könnyű póló és egy szűk rövidnadrág volt a teljes ruházata, ami ebben a melegben nem is annyira meglepő. Rég éreztem ekkora fokú vonzalmat első látásra egy idegen lány iránt.

Lesimítottam a kobakomon ágaskodó hajamat és megköszöntem az italt, majd úgy éreztem, illő lenne nekem is bemutatkoznom.

– Tenkes Huba, nagyon örülök – mondtam kissé elcsukló hangon, és belekörtöztem az elém tett italba.

– Átutazóban vagy? Nem láttalak még erre felé.

– Úgy is mondhatjuk – mondtam, kicsit összeszedve magam. – Munkaügyben vagyok itt, egy bűnügyi nyomozást folytatok. A fővárosi kapitányság nyomozója vagyok, és szeretnék információkat gyűjteni egy gyilkossági ügyben.

Andi kissé elsápadt és a mosoly is megfakult az arcán.

– Szörnyű eset, de fogadj meg egy tanácsot! Jobban teszed, ha nem reklámozod, hogy zsarú vagy, mert nem nagyon fog veled szóba állni senki. Kissé bizalmatlanok a magadfajtaival szemben.

Hasznos tanács, gondoltam és gyorsan átfutott a fejem, hogy ki tudhatja a kiléteket a környéken. Vidéken elég gyorsan terjednek a hírek, de bízom benne hogy még nem kürtölte szét senki, hogy rendőr vagyok. Dezsőt majd felhívom, Rózsával majd beszéllek, visszafelé majd szólok az őrmesternek is. Egyelőre meg kell próbálnom rábírnai a lányt, hogy ne áruljon el.

– Figyelj, Andi, nem lehetne, hogy köztünk maradjon, hogy én zsarú vagyok? – kérdeztem.

– Ha szeretnéd, én zipzárt húzok a számra, de rajtam kívül más nem tudja? Eléggé pletykás ám a falu.

– Csak a körzetes őrmester, az előbb beszéltem vele, talán ennyi idő alatt nem reklámozta az ittlétem – mondtam és elmerültem Andi kék szemében.

– Ő nem túl szószátyár, majd ebédszünetben beszéllek vele, ha hazamegyek.

A szívem összetört egy pillanat alatt. Tehát Andi foglalt, pedig reménykedtem egy kicsit, hogy elmélyíthetem vele az ismeretességemet. Úgy látszik, szereti az érett férfiakat, mert kinézetre az őrmester lehetett vagy ötven éves.

– Értem, gondolom a férjedet könnyen meggyőződ róla – mondtam kissé szomorúan.

– A férjem? – kacagott fel. – Nekem olyan nincs, ő az apám. A fiúk túl mulyák ahhoz hogy kikezdenek velem, és apámtól is tartanak, pedig ő nagyon jó ember.

Akkora kő gördült le a szívemről, hogy szinte hallottam a hangját. Tehát Andi szabad, és én a környékbeli udvarlók távolságtartását is mélységesen megértem. Ez a lány gyönyörű, az apja pedig elég tekintélyt parancsoló.

– Vendégek nem szoktak itt lenni? – kérdeztem – Szeretnék néhány emberrel elcsevegni, és egy bizonyos Tóth Jancsikával is szívesen beszélnék. Tudtommal ő találta meg az áldozatot.

– Ha késő délután jössz, tele van a kocsmá, de ilyenkor sok a dolguk az embereknek. Csak néha ugrik be valaki egy szíverősítőre. Reggel a kisboltban megveszik a napi lötytyüket, azzal kitaranak délutánig – nevetett Andi. – Ha tanácsolhatok valamit, álcázd magad túsáznak, itt elég sok megfordul és őket szeretik a helyiek, mert szívesen fizetnek pár kört nekik az útbaigazításért cserébe.

Remek ötletnek tartottam, amit Andi mondott és egyébként is úgy terveztem, hogy az éjszakát a kompikötőnél fogom tölteni. Kíváncsi voltam a mendemondák valóság-tartalmát illetően. Megköszöntem Andinak a kólát, amit nem engedett kifizetni és füttyörészve elindultam az őrmester háza felé a motoromhoz.

(folytatjuk)

Mozijegy – évforduló

Szellemirtók (Ghostbusters/1984)

Mostanában az a trend a tengerentúli filmgyártásban, hogy elővesznek régi, egyre régebbi filmeket, sorozatokat, leporolják és vagy rebootolják, vagy remake-elik, vagy folytatást készítenek hozzá. Nyolc évvel ezelőtt bizony a Szellemirtók is sorra került, akkor azonban részben a koncepció, részben pedig a botrányos megvalósítás miatt nem lett túlzottan sikeres a „női verzió”. Aztán 2021-ben érkezett egy Szellemirtók: Az örökség (Ghostbusters: Aferlife) című mozifilm – kicsit talán meglovagolva a Stranger Things sikerét –, amely viszont nem csak a nagyközönségnek, hanem az eredeti filmeket kedvelőknek is elnyerte a tetszését. Ezt idén sikerült megismételnie a Szellemirtók: A borzongás birodalma (Ghostbusters: Frozen Empire) című mozinak is. Én személy szerint mindkét új filmnél azt éreztem, hogy tisztelettel nyúltak hozzá az 1984-es első és az 1989-es második részhez. De lássuk, mi is az az alap, amelyre ezek az új Szellemirtók filmek felépülnek!

A nyolcvanas években a paratudományok, a szellemkutatás, az okkultizmus viszonylag komoly érdeklődésre tartott számot az Egyesült Államokban. Logikusnak tűnt tehát egy olyan filmet megalkotni, amelynek ezek az „áltudományok” adják a gerincét. Persze bizonyára tucatjával jöttek ki ilyen témájú filmek, de azok legtöbbször komoly, komor, sőt, meglehetősen sötét, mondjuk ki, horrorisztikus irányba ment el. Ilyen és hasonló „konkurenciával” kellett felvennie a versenyt a Szellemirtók stábjának is, akik gondoltak egyet, és amellet, hogy igyekeztek tudományos alapokra helyezni a történetet, nem átalottak ahhoz még igen jófajta humort is hozzáadni. Hiszen, azok közül, akik látták a filmet, ki ne mlékezne például ezekre a mondatokra: „*Én vagyok a Kulcsok Őre, Wins*

Clortho! Az én uram Gózer, Golbus-Zildroar, Zeburia ura... öö te vagy a Kapu Őrzője?” ahogy Louis Tully (Rick Moranis) zilált ruházattal és frizurával felteszi e kérdést... egy lónak. Később persze rátalál a ledér, vörös ruházatban kacérkodó Dana Barrette (Sigourney Weaver) a már romos épületben, ahol már csak annyit mond: „*Én vagyok a kulcsok őre*”, s érkezik Dana-tól a válasz: „*Én vagyok a kapu őrzője.*”, majd elcsattan egy csók, és kéz a kézben távoznak. Felejthetetlen jelenetek!

Arra viszont nem emlékszem, mikor és hol láttam először ezt a filmet. Nagy valószínűséggel az általános iskolai könyvtárban, videón. Aztán számtalanszor tévében, később otthon VHS-ről, CD-ről, DVD-ről, majd egyéb formátumokban. Mint sokak számára, nekem is rendkívül meghatározó filmélmény volt, és szerintem a mai napig nézhető; én legalábbis remekül tudok rajta még mindig szórakozni.

A történet fő szála lényegében az, hogy három tudós, Dr. Peter Venkman (Bill Murray), Dr. Raymond Stantz (Dan Aykroyd) és Dr. Egon Spengler (Harold Ramis) a Columbia egyetemen dolgoznak. Fő kutatási területük a paranormális tevékenységekre terjed ki, s kutatásaikba bevonják diákjaikat is. Mivel ezek a kísérletek részben etikátlanak, részben meglehetősen furcsák, borítékolható, hogy mindez előbb vagy utóbb kiderül. Természetesen így is lesz, és mindhármukat kirúgják. Ezután megalapítják a „Ghostbusters” nevű céget, és saját fejlesztésű, készítésű eszközeikkel a New York-i parajelenségek nyomába erednek. Természetesen szolgáltatásuk nem ingyenes, de mégis, kit hívnál fel, ha a pincédben, a padlásodon, vagy épp a fürdőszobádban egy áttetsző szellemalakokkal találkoznál? Netalán kinyitva a hűtődből nem a tejedobozok, a sajt, a tojás, a zöldségek, a sör, meg a hálaadás-napi pulyka nézne rád szomorúan, hanem azt látnád, hogy egy pokoli trónon egy szörnyűséges démonalak ül.

A történet előrehaladtával kiderül, hogy a megszaportott parajelenségek okának háttérben egy nemrégiben elkészült épület, és annak tulajdonosa áll, akinek feltett szándéka, hogy feltámassza Gozert, az ősi hettita istent, hogy véget vessen az egész emberiségnek. Ezt a szörnyűséges katasztrófát próbálják meg hőseink Winston Zeddmore-ral (Ernie Hudson) kiegészülve megakadályozni, néhol vicces, néhol katasztrófális módon; a film vége felé például életre kel egy hatalmas Stay Puft mályvacukor ember (Stay Puft Marshmallow Man), aki százakat tapos el... mégis rendkívül vicces. Más kor, más humor.

A bevezetőben olvashatóak alapján bizony nem csak korának volt egy remek, kiemelkedő filmje, parádés

szereposztással, csodálatos színészi játékkal, jó dramaturgiával, hanem még ma is úgy gondolták, érdemes még ezzel foglalkozni.

Amit még az 1984-es filmmel kapcsolatban érdemes mindenképpen megemlíteni, az a főcímmel. Ray Parker Jr. fülbemászó dallama sokak fülében a mai napig benne cseng. Talán Harold Faltermeyer: Axel F című zenéje maradt még meg így a Beverly Hills-i zsaruból (szintén 1984-ből).

A Szellemirtók popkulturálisan hosszú távon is meghatározóvá vált. Sokat idézett, szinte szállóigévé váló mondatok, a cég logója pólókon, sapkákon, más ruházatokon, akciófigurák, később cosplay jelmezek, meg minden, ami akkoriban, és azóta is hozzátartozik egy-egy jobban teljesítő mozifilmhez.

Ahogy a későbbi filmek is utaltak a Szellemirtókra, úgy ebben a filmben is találhatóak utalások régebbi filmekre. Például ahogy a fentebb említett hatalmas Stay Puft mályvacukor ember felmászik a problémát okozó ház oldalán, az szerintem sokakat az 1933-as, vagy épp az 1976-os King Kong hasonló jeleneteire emlékeztetett.

Mostanság pedig az új filmeknél kívül a bevezetőben már más kontextusban említett Stranger Things is emléket állított a filmnek, hiszen az első évad elején Szellemirtók jelmezbe öltöztek a srácok.

Azt gondolom, ha valaki kedveli a nyolcvanas évek Szellemirtók filmjeit, akkor az új mozik megjelenésével érdemes lehet újrázni, és akár egy hétvégén megnézni mind a négyet. (Igen, négyet, a csajos verzió nem létezik, vagy legfeljebb átszűrődött hozzánk valami borzalmas párhuzamos valóságból, hogy rettegést hozzon a szívünkbe. :))

DadaistaB

Az elme mélyében

A szervezet
Mely az idők által
Minket bevezetett
S a végtelenbe helyezett
Az agy épít s nem feled
Követi csupán a tetteket.

Problémák zuhataga
A kiömlő nemzedék
Patakjának folyama
Az érzés motivált mondata
Fokozatosan a felelősség
Alatt összeomlana.

Felhőknel elkezdődik
Romboló szavak tengerében
A marcangoló igazság tengődik
A mocsárt s mocskot kerüli
Mikor visszatér a szeretet szögeit
A hasadt tudat táblájába beüti.

Hegyek s völgyek
Oly elesettek s megtörték
Az ideg ha szakad is
Nem görbe
Csak utat ad a körnek
A valóság tükrének.

Mélyül ám nem enyhül
Forgószél veszi körös-körül
A kapacitás örül
De a mag hogy mozogjon
A fogaskerékre felül.

Temérdek adat
Kapkodja a levegőt
A sír s temető
Lassan egy korlátot vesz elő
Ami akadályozza
Munkájában a Teremtőt.

Keresni kell
Segítő kezeket a felülethez
A fal viszont könnyezik
S kiabálja
De üres ez!
Az ablakok sem elegendőek
A területhez.

A fájdalom sugara
Süvít végig a szobákban
Oxigén hiány van
Erőfeszítés?
Ugyan minden hiába
De az oszlop csatasorba állítja
Ki az emberekre vigyázna.

Megmentettem
De mégis miért tettem?
Esek le egyre jobban
S mögöttem az értetlen
Ki értetlen mert nincs elég ereje
Hogy a szurdokba egyedül beléphessen.

Az elme küszködik
A hang üldözi
Megmagyarázhatatlan
Képek sorait tükrözi
Független anarchia
A béke poharából
A diktatúrát szürcsöli.

2019. 02. 26. - 54-es út, Jakabszállás

edwardhooper

Piramis

A piramis áll magányosan,
Veri a Nap heve,
S árnyékát nyújtja a távolba,
Parádézik előtte egy horda,
Titka zárva, benn fekszik az uralkodó,
Sok arany, tömjén eltemetve hasában,
Fényözönt szór a messzeségbe,
Fekvése gúnyos, hivalkodó,
S odabenn a halál mómora.

Krómer Ágnes

Éjféli látomás

Ma beteg a táj, megremegnek a fák,
szélbe simulnak az apró falevelek.
Ma éjjel is zárva van a sarki bolt,
csak nézed milyen beteg a világ.
Kósza szorongás járja át szívem,
szavakkal festet világ tengerében,
most itt minden kihalt és céltalan,
az életnek most ördögszarva van,
ködbe veszett ma minden ábránd,
az élet, mint egy éjjeli boszorkány,
megőrjít, megszelídít, elvarázsol.
Te állsz érthetetlenül a semmiben.
Én most itt állok a csillagok alatt,
nézem, ahogy a hold fent ragyog,
míg a földön sírnak a beteg angyalok.

jocker

Jó lenne!

Jó lenne a jó,
De ha, nincsen jó,
A vége nem jó,
Úgyhogy nem hahó!

Sok ember élete csak „lövésből” áll
És nincsen is várfala, ahol sétál...
Eseng, hogy ezzel... de ríjon ki,
Ember meg nincs, ki megsegíti...

Vecsés, 2005. december 13. – Kustra Ferenc József

angyalka146

Láss engem!

Nézd! Kiterítem
lelkem.
A fájdalom
Gyilkos-tóként
csillog bennem.

Szívem, mint
gyermek bája,
tisztán tekint
e rongy világra.

Nézd! Apró gyöngyök!
Szeretet- emlékek
borítják a bujdosás
szigetét:

Szégyen rejtegeti ott
meztelenségét.

Undok varangyok
kórusa borítja az
 eget,
károgó varjak
hada fedi a

Boldogság-szigetet.

Ott élsz TE.
Lelkem minden vágya,
egyedül vársz arra,
hogy ránevessek a
világra.

Szeress úgy, ahogy
vagyok!
Emlékeztess erre:
keresők vagyunk mind,
s szeretők egyszerre.

Erdős Sándor

A vízitündér

Vággyal simulok hozzád, Teca,
Hanyatló nap sugarai
táncolnak a víztükrön.
Part széli nád rejtékében
béka ül egy fatönkön.

Megpihenek én is csendben,
jól esik a nyugalom.
Egész nap azon töprengek
a harcomat feladom.

Hirtelen az esti fényben
elcsendesült víz partján,
hínárból szótt ruhájában
megjelent egy szép leány.

Mosolyogva reám nézett,
csókot hintett énfelém.
Majd elmerült a habokba,
ám maradt egy új remény.

Léteznek még szép csodák is,
mint ez a vízitündér.
Szépségének emléke, már
a síromig elkísér.

Kohász

Ecce homo

Rebbenő szemhéjú a szemérem,
várakozó a tárulkozás.
Vágy vonatát ha végre eléred,
az lesz igazi kéj – utazás.

Nem is titok már régen a titok.
Szoknya alatt a kíváncsi kéz.
Szerelem misztériuma fogyott,
vaginából egy kisdéd kinéz.

Egyszerű gyönyör, bonyolult élet,
kapcsok, és vágyak tömkelege,
ha sperma út peténél ér véget,
gondolkodhatsz, mi lesz a neve.

Általad felvállalt másik élet,
gügyögő, síró. Egyszer elhagy.
Tőle irgalmát hiába kéred,
tiéd a világ, cipeld, hordjad.

